

**Festiwal 100-lecia
Związku Kompozytorów Polskich**

Koncerty – konferencja – spotkania

Warszawa, 3-15 listopada 2025

Szanowni Państwo,

dzięki inicjatywie mojego poprzednika, Prezesa Mieczysława Kominka, w 2025 roku świętujemy jubileusz 100-lecia Związku Kompozytorów Polskich. Przywracamy tym samym przedwojenną i wojenną tradycję naszego stowarzyszenia, zapomnianą w okresie PRL i późniejszym.

Zapraszamy Państwa na Festiwal 100-lecia, podczas którego zaprezentujemy muzykę kompozytorów polskich działających w całym kraju, a także poza jego granicami! To niezwykła okazja, by z bliska poznać ich muzykę, a często spotkać także ich samych. Podczas festiwalu zaprezentuje się dziewięć Oddziałów Związku Kompozytorów Polskich, a przygotowane przez nich koncerty rozbrzmiewać będą w gościnnych murach Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina i Studia Koncertowego Polskiego Radia im. Witolda Lutosławskiego. W finale zaś spotkamy się w Filharmonii Narodowej, która włącza się w nasz jubileusz koncertem symfonicznym z utworami Karola Szymanowskiego, Witolda Lutosławskiego i Krzysztofa Pendereckiego. Tego dnia będziemy świętować wspólnie z obchodzącym 80-lecie istnienia Polskim Wydawnictwem Muzycznym, od lat bliskim partnerem wielu naszych działań. Koncert symfoniczny dodaje do programu festiwalu także Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina, gdzie w ramach „Środy na Okólniku” zabrzmią utwory twórców związanych z warszawską uczelnią,

a zarazem ze Związkiem Kompozytorów Polskich – Grażyny Bacewicz, Tadeusza Bairda, Witolda Lutosławskiego i Ignacego Zalewskiego. Bardzo się z tych wspólnych koncertów cieszymy i dziękujemy, że są Państwo z nami!

Festiwal to nie tylko koncerty, ale także „Spotkania u kompozytorów”, na które zapraszamy do naszej historycznej siedziby przy Rynku Starego Miasta 27. Będzie tu można porozmawiać z zaproszonymi gośćmi: o muzyce, książkach i wspólnych inicjatywach. a także pobyć razem, zatrzymać się na chwilę i spotkać w gronie osób, którym od lat leży na sercu dobro polskiej muzyki.

Koło Młodych Związku Kompozytorów Polskich włącza się w nasze obchody ciekawym pomysłem interaktywnej gry wirtualnej, przybliżającej twórczość najmłodszego pokolenia naszych koleżanek i kolegów. a Sekcja Muzykologów zaprasza na obrady dorocznej Konferencji Muzykologicznej ZKP, która pod hasłem „Muzyka, pamięć, historia” przypominać będzie o tym, co ważne dla naukowej myśli o przeszłości, teraźniejszości, ale i przyszłości kultury muzycznej.

Festiwal 100-lecia Związku Kompozytorów Polskich to nie tylko jubileusz naszego stowarzyszenia, ale wielkie święto polskiej muzyki. Bądźcie Państwo z nami!

Zapraszam serdecznie i do zobaczenia
Beata Bolesławska-Lewandowska
Prezes Związku Kompozytorów Polskich

Szanowni Państwo,

w 2025 roku Związek Kompozytorów Polskich obchodzi Jubileusz 100-lecia istnienia. Przed stu laty powstało Stowarzyszenie Kompozytorów Polskich, a przy jego narodzinach był sam Karol Szymanowski. Stowarzyszenie działało również podczas wojny, pomagając swoim członkom. W 1945 roku prezes Adam Wieniawski zdawał raport z działalności SKP na zwołanym przez nowe władze w Krakowie Zjeździe Kompozytorów Polskich. Wbrew nadziejom środowiska na kontynuowanie działalności, Stowarzyszenie zostało rozwiązane, a komunistyczne władze powołały nowy Związek Kompozytorów Polskich. W 1948 roku do kompozytorów dołączyli muzykolodzy, których oczekiwano przez komunistów zadaniem miało być kontrolowanie przestrzegania przez kompozytorów w swojej twórczości zasad socrealizmu. Środowisko ZKP oparło się jednak na ogół naciskom władz i po epoce stalinowskiej działało autonomicznie, kontestując nieraz działania władz nie tylko w dziedzinie kultury.

Dzisiaj, mimo odejścia komunizmu, kompozytorzy i muzykolodzy polscy są w jednym związku razem i z obopólną korzyścią, a Związek Kompozytorów Polskich jest jedną z najważniejszych organizacji życia muzycznego w Polsce i ma uznaną pozycję w europejskiej społeczności kompozytorskiej. Światową renomą cieszy się organizowany przez ZKP Międzynarodowy Festiwal Muzyki Współczesnej „Warszawska Jesień”, który podjął w 1956 roku dzieło Karola Szymanowskiego – podniesienie polskiej muzyki narodowej na poziom europejskiego uniwersalizmu. To była perspektywa działania Stowarzyszenia Kompozytorów Polskich przed stu laty i to jest dzisiaj celem Związku Kompozytorów Polskich.

Otworzyliśmy obchody Jubileuszu uroczystym, 42. Walnym Zebraniem Członków ZKP 13 i 14 czerwca 2025 roku. Do obchodów włączył się 68. Międzynarodowy Festiwal Muzyki Współczesnej, który odbywał się w dniach od 19 do 27 września tego roku. Teraz przed nami główne przedsięwzięcie stulecia, festiwal współorganizowany przez Narodowy Instytut Muzyki i Tańca, zaplanowany od 3 do 15 listopada 2025 roku w Warszawie, na który złoży się dziewięć koncertów przygotowanych przez Oddziały ZKP z całej Polski. Koncert każdego Oddziału będzie prezentował program nawiązujący do lokalnej współczesności kompozytorskiej, ale i do lokalnej tradycji. Będzie to wyjątkowa szansa na zaprezentowanie w jednym miejscu, w Warszawie, szerokiego przekroju ogólnopolskiej twórczości kompozytorskiej z perspektywy lokalnych środowisk muzycznych.

Dodatkowym wydarzeniem w ramach festiwalu będzie koncert-prezent Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina dla ZKP, na którym przedstawione zostaną utwory kompozytorów związanych z warszawską uczelnią muzyczną w ciągu minionych 100 lat. Festiwal zakończy koncert w dniu 14 listopada 2025 roku, zorganizowany i sfinansowany przez

Filharmonię Narodową. Program finałowego koncertu będzie zawierał trzy charakterystyczne utwory największych kompozytorów polskich okresu 100-lecia. Najpierw Krzysztof Penderecki – Honorowy Prezes ZKP, reprezentowany przez *Przebudzenie Jakuba*. Potem utwór Karola Szymanowskiego – ojca nowej muzyki polskiej, jednego z założycieli Stowarzyszenia Kompozytorów Polskich, *III Symfonia „Pieśń o nocy”* op. 27. Na koniec *Koncert na orkiestrę* Witolda Lutosławskiego, w którym geniusz kompozytora przewyższa zadekretowany wówczas przez komunistów socrealizm. Chórem i Orkiestrą Filharmonii Narodowej dyryguje Antoni Wit.

Zapraszam
Mieczysław Kominek
Prezes Związku Kompozytorów Polskich
w latach 2015-2025

3

LISTOPADA
2025

poniedziałek
godz. 18.00

Uniwersytet Muzyczny
Fryderyka Chopina
Sala Koncertowa
ul. Okólnik 2

Koncert Oddziału Wrocławskiego ZKP

NFM ORKIESTRA LEOPOLDINUM
Christian DANOWICZ – dyrygent
Paweł HENDRICH, Agata ZEMLA – warstwa
elektroniczna

Paweł HENDRICH

Hyloflex αβ na orkiestrę smyczkową i elektronikę (2007-2009)

Marcin BORTNOWSKI

White Angels na 13 instrumentów smyczkowych (2001)

Tomasz SKWERES

Concertino na orkiestrę smyczkową (2018)

Jan Paweł PRZEGENDZA

Fantazja i Fuga na orkiestrę smyczkową (2025)

P R Z E R W A

Agata ZEMLA

What field whispers na orkiestrę smyczkową i elektronikę (2024)

Michał ZIÓŁKOWSKI

Descent na orkiestrę smyczkową (2023)

Grażyna PSTROKOŃSKA-NAWRATIL

Muzyka lidyjska na orkiestrę smyczkową (2002)

To był nie lada problem. Jak ukazać tak złożone i zróżnicowane środowisko kompozytorskie, jakim jest Oddział Wrocławski Związku Kompozytorów Polskich? Nie jest możliwe zrobienie tego w komplementarny sposób. Musiałby być to prawdopodobnie cały festiwal poświęcony tym twórcom. Ale przecież każda i każdy z nich jest sam w sobie złożoną postacią. Co pokazywać? Freski czy reportaże? Opery czy miniatury? Muzykę elektroniczną? Zauważmy, że przecież nie tylko gatunki stanowią różnicę. A ewolucja stylu? A co z młodzieńczymi eksperymentami? A jeżeli myślimy o muzyce „poważnej”, to dlaczego by nie zagrać kiedyś tej „niepoważnej”, pisanej dla żartu lub malowanej szerokim pędzlem np. do teatru?

Na coś trzeba było się jednak zdecydować, zatem program zdefiniował w pewnym sensie skład wykonawczy: zaprosiliśmy do współpracy znakomity wrocławski zespół NFM Orkiestrę Leopoldinum. Zaznaczmy jednak, że orkiestra ta ma duże zasługi w wykonywaniu muzyki najnowszej, a w szczególności kompozytorów wrocławskiego ZKP. W kilku przypadkach zabrzmią utwory wręcz z repertuaru Leosów (Pstrokońska-Nawratil, Hendrich, Skweres). Mamy tutaj również przegląd różnych generacji, pokoleń. i siłą rzeczy: stylistyk, filozofii pisania, różnego stosunku do materiału dźwiękowego, czy do dźwięku w ogóle.

Koncert - rozdzielony przerwą - rozpocznie się w obu częściach utworami z elektroniką (Hendrich, Zemla). Nie mogliśmy sobie odmówić tej przyjemności, wszak Wrocław również i elektroniką stoi. Mamy nadzieję, że wybór utworów przyniesie przede wszystkim satysfakcję Odbiorcom, ale również, że ukáže w jakiś sposób przekrój tego ciekawego środowiska (choć z oczywistych względów niepełny), złożonego z bardzo ciekawych osobowości.

Mateusz Ryczek

Paweł HENDRICH urodził się w 1979 r. we Wrocławiu. Ukończył studia magisterskie na Wydziale Inżynieryjno-Ekonomicznym Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu. Kompozycję studiował w Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu (klasa prof. Grażyny Pstrokońskiej-Nawratil) oraz w Hochschule für Musik w Kolonii (klasa Yorka Höllera).

Utwory kompozytora były wykonywane na koncertach i festiwalach w Polsce, Niemczech, Austrii, Szwecji, Norwegii, Hiszpanii, Portugalii, Czechach, Turcji, Estonii, Rosji, Japonii, Chinach i w USA, na Węgrzech, Malcie, Litwie, Łotwie i Słowacji.

Kompozycje Pawła Hendricha były zamawiane, m.in. przez Międzynarodowy Festiwal Muzyki Współczesnej „Warszawska Jesień” (Ensemble Musikfabrik, Basel Sinfonietta, Orkiestra Filharmonii Narodowej), Filharmonię Narodową, NOSPR, Deutschlandfunk (Kwartludium), Goethe-Institut, BHF-BANK Stiftung i Ensemble Modern, Miasto Wrocław (NOSPR), Instytut Polski w Madrycie (PluralEnsemble), Narodowy Instytut Muzyki i Tańca, Orkiestrę Muzyki Nowej, Chain Ensemble, The Forbidden City Chamber Orchestra, Narodowe Forum Muzyki (Lutosławski Quartet, LutosAir Quintet, NFM Trio Smyczkowe Leopoldinum, Studio Dan), Stowarzyszenie Autorów ZAiKS oraz Związek Kompozytorów Polskich (Pablostom, Orkest De Erepijs).

Do ważniejszych nagród i odznaczeń Pawła Hendricha należą: odznaka Zasłużony dla Kultury Polskiej (2017) i Brązowy Krzyż Zasługi (2022) – przyznane przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Stypendium artystyczne Prezydenta Wrocławia (2020, 2025), doroczna Nagroda Związku Kompozytorów Polskich i Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego (2025).

Nakładem wydawnictwa DUX w 2010 roku ukazała się monograficzna płyta Pawła Hendricha *Chamber Works*, w 2017 roku – płyta *Metaforma*,

a w 2025 *Fractalized*. W 2012 roku Bôlt Records wydało debiutancką płytę C+ tria Phonos ek Mechanes. Ponadto jego utwory zostały wydane na kilkunastu innych CD, w tym m.in. w wydawnictwie Ensemble Modern.

Nazwę utworu **Hyloflex aß** można by przetłumaczyć jako „zbudowany z krzywych”. Tytuł ten oddaje główną ideę kompozycji, w której chodzi o permanentny brak pionowych współbrzmień, choć materiał wysokościowo-dźwiękowy kształtowany jest homofonicznie. Wszelkie „piony” ulegają zakrzywieniom, „punkty” są rozpraszane, tworząc złożoność faktury. Analogicznym przemieszczeniom podlega artykulacja i dynamika. Elementy te, podobnie jak wysokość dźwięku i rytm, asynchronicznie przesuwają się względem siebie tworząc crescendo, diminuenda, modulując barwę instrumentów smyczkowych.

Zrealizowane ze środków Stowarzyszenia Autorów ZAiKS.

Wydawcą utworu *Hyloflex aß* jest Polskie Wydawnictwo Muzyczne.

Marcin BORTNOWSKI, ur. 1 marca 1972 w Żarach. W 1997 roku ukończył Akademię Muzyczną im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu w klasie kompozycji Grażyny Pstrokońskiej-Nawratil (dyplom z wyróżnieniem). W czasie studiów doskonalił swoje umiejętności biorąc udział w i Międzynarodowych Spotkaniach Młodych Kompozytorów w Apeldoorn w Holandii, organizowanych przez Fundację Gaudeamus (1996) oraz w warsztatach muzyki eksperymentalnej i komputerowej na Uniwersytecie w Gandawie (1997).

Od 1998 roku zawodowo związany z Akademią Muzyczną im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu. W 2003 uzyskał stopień doktora sztuki muzycznej w zakresie kompozycji, a w roku 2012 stopień doktora habilitowanego. W 2020 roku z rąk Prezydenta RP otrzymał tytuł profesora sztuki.

Obecnie w swojej macierzystej uczelni prowadzi klasę kompozycji oraz zajęcia z muzyki komputerowej.

Twórczość kompozytorska Marcina Bortnowskiego obejmuje różne formy i gatunki muzyczne: muzykę symfoniczną, kameralną, elektroakustyczną, choralną i solową. Jego utwory wykonywane były przez takie zespoły, jak m.in. Narodowa Orkiestra Symfoniczna Polskiego Radia w Katowicach, Filharmonia Narodowa w Warszawie, Deutsche Symphonie-Orchester w Berlinie, Filharmonia Wrocławska, Orkiestra Muzyki Nowej, Aukso - Orkiestra Kameralna Miasta Tychy, Orkiestra Kameralna Polskiego Radia Amadeus, Orkestr de Ereprijs, oh-tone Ensemble, Kwartet Śląski, Zespół Śpiewaków Miasta Katowice „Camerata Silesia”, Chór Chłopięcy NFM. Kompozytor współpracuje również z wybitnymi solistami: Markiem Andryskiem, Klaudiuszem Baranem, Andrzejem Bauerem, Maciejem Frąckiewiczem, Geirem Draugsvollem, Jakubem Jakowiczem, Christine Pryn, Aleksandrą Rupocińską, Marcinem Zdunikiem.

Twórczość Marcina Bortnowskiego prezentowana była na festiwalach w kraju i za granicą, m.in. podczas Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Współczesnej „Warszawska Jesień”, Ultraschall (Berlin), Kiev Music Fest (Kijów), Aksamitna Kurtyna (Lwów), Audio Art Festival (Kraków) Festiwal Polskiej Muzyki Współczesnej „Musica Polonica Nova” (Wrocław), Festiwal Prawykonań (Katowice), Jesienny Festiwal Muzyczny „Alkagran”. Jego utwory wykonywane były również na koncertach w Niemczech, Holandii, Finlandii, Białorusi, Ukrainie, Luksemburgu, Chinach. Transmitowane były

także przez radiofonie zrzeszone w Europejskiej Unii Nadawców (56 krajów) oraz Telewizję Polską S.A.

Kompozytor jest laureatem I nagrody za *Kwartet smyczkowy nr 2* oraz II nagrody za *Kwartet smyczkowy nr 1* na Konkursie Młodych Kompozytorów im. Tadeusza Bairda (1995), II nagrody za *Music for...* na dwie perkusje i dwa akordeony (1997), III nagrody na Ogólnopolskim Konkursie Kompozytorskim w Gdańsku za *Symfonię nr 1* na wielką orkiestrę symfoniczną (1997), I nagrody na Międzynarodowym Konkursie Kompozytorskim „PanAccordion” za *Music in Lent* na akordeon i kwartet smyczkowy (2000).

W 2011 roku jego utwór *I już nocy nie będzie* na akordeon i orkiestrę kameralną reprezentował Polskie Radio na 54. Międzynarodowej Trybunie Kompozytorów UNESCO w Paryżu.

Wraz ze Stanisławem Krupowiczem i Marcinem Rupocińskim tworzy zespół Tonus Finalis Ensemble specjalizujący się w wykonawstwie muzyki elektroakustycznej.

White Angels na 13 instrumentów smyczkowych napisałem w 2001 roku na zamówienie Fundacji Przyjaciół „Warszawskiej Jesieni”, przy wsparciu finansowym Die Ernst von Siemens Musikstiftung. Po raz pierwszy utwór zabrzmiał 27 września 2002 roku podczas 45. Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Współczesnej „Warszawska Jesień” w wykonaniu Orkiestry Kameralnej Miasta Tychy – AUKSO pod dyktando Marka Mosia. Tak naprawdę utwór narodził się za sprawą Andrzeja Chłopeckiego, który prowadził wówczas szeroko zakrojony program zamówień kompozytorskich dla młodych kompozytorów z Europy Środkowo-Wschodniej. Do dziś nie wiem, dlaczego mi wtedy zaufała. Tak naprawdę to Andrzejowi – podobnie jak wielu innych – zawdzięczam znacznie, znacznie więcej...

To dzisiejsze wykonanie, z okazji 100-lecia Związku Kompozytorów Polskich, chcę zdedykować Andrzejowi. Niewątpliwie był On wspaniałą częścią Związku i przez kilka dekad kształtował jego historię, tak jak mnie kształtował. Podejrzewam, że dzisiaj, razem z *Białymi Aniołami*, z jeszcze większą jasnością wie, jak nas dalej „komponować”.

Marcin Bortnowski

Tomasz SKWERES jest kompozytorem i wiolonczelistą, mieszkającym w Wiedniu i Ratyzbonie. Studiował oba kierunki na Universität für Musik und darstellende Kunst Wien.

W ostatnich latach centralną rolę w jego twórczości odgrywają dzieła orkiestrowe, wykonywane przez takie orkiestry jak Wiedeńska Symfoniczna Orkiestra Radiowa, niemieckie orkiestry Stuttgarter Kammerorchester, Münchner Kammerorchester czy Orkiestra Leopoldinum z Wrocławia. Jego kompozycje są regularnie wykonywane na międzynarodowych festiwalach, takich jak Wien Modern, „Warszawska Jesień”, Musica Polonica Nova, ISCM World New Music Days czy Festiwal Musica w Strasburgu, przez renomowanych interpretatorów, jak Kwartet Apollon Musagetes, Orkiestra Muzyki Nowej, austriacki Ensemble for New Music (ÖENM), oraz zespół wokalny Ekmeles z USA.

Tomasz Skweres jest laureatem kilkunastu międzynarodowych konkursów kompozytorskich, m.in. konkursu Zemlinsky Prize 2019 oraz licznych stypendiów i nagród, jak na przykład Publicity Prize AKM w Austrii, Förderpreis der Stadt Wien (nagroda miasta Wiednia z kompozycji) oraz Kulturförderpreis der Stadt Regensburg (nagroda z dziedziny kultury miasta Ratyzbony).

Skweres jest koncertmistrzem wiolonczel Filharmonicznej Orkiestry Ratyzbony oraz prowadzi intensywną działalność koncertową jako solista

i kameralista, specjalizując się w muzyce współczesnej, występując na renomowanych międzynarodowych festiwalach i dokonując licznych prawykonań dedykowanych mu utworów takich twórców jak Paweł Hendrich oraz Mateusz Ryzek. Ponadto regularnie prowadzi kursy mistrzowskie oraz był wykładowcą wiolonczeli na dwóch niemieckich akademiach – Hochschule für Musik Detmold i Hochschule für Kirchenmusik und Pädagogik Regensburg.

Concertino na orkiestrę smyczkową, pomimo że jest utworem raczej niewielkiego rozmiaru, ma dla mnie wyjątkowo osobiste znaczenie. Jako że jestem koncertującym wiolonczelistą, orkiestra smyczkowa jest materia, którą nie tylko dobrze znam, ale i która jest mi szczególnie bliska – podczas komponowania starałem się identyfikować z każdym poszczególnym głosem tego utworu, tak aby dać każdemu instrumentalście możliwość aktywnego współtworzenia interpretacji.

Tak jak sugeruje tytuł utworu, czołową rolę odgrywa wzajemne oddziaływanie na siebie fragmentów solo oraz tutti. w procesie powstawania utworu wielokrotnie stawiałem sobie pytanie, jakie szczególne wartości emocjonalne niesie ze sobą gra solo, a jakie gra w kolektywie – szczególnie interesowały mnie strefy graniczne tych dwóch form wyrazu.

Każdy, nawet najmniejszy element melodyczny, stanowiący emocjonalnie maksymalnie naładowany gest muzyczny, jest jakby kwintesencją znacznie dłuższej, rozbudowanej wypowiedzi artystycznej, przyczyniając się do wysoko ekspresyjnego charakteru tego utworu, podkreślonego także mikrotonalnymi współbrzmieniami, spektralnymi strukturami oraz ruchomymi polami harmonicznymi.

Tomasz Skweres

Jan Paweł PRZEGENDZA kompozytor, organista, improwizator oraz zapalony badacz możliwości słuchu muzycznego. Jest autorem kilkudziesięciu utworów solowych, kameralnych, chóranych i orkiestrowych, a także multimedialnych i z wykorzystaniem elektroniki.

Jego utwory były wykonywane w kraju i za granicą, m.in. w ramach festiwalu Musica Polonica Nova 2024 w Narodowym Forum Muzyki we Wrocławiu (*Something new* na organy MIDI i elektronice), w ramach Akademii für Neue Musik 2023 w Luzernie (*Movement* na orkiestrę kameralną i performerów, HSLU Luzern), na koncercie Wielkie prawykonania w Filharmonii Śląskiej w ramach jubileuszowej edycji Międzynarodowych Dni Henryka Mikołaja Góreckiego 2022 (*Fanfara Śląska*, orkiestra Filharmonii Śląskiej), na Gdańskiej Nocy Muzeów 2022 (*Monotony* na carillon solo), w ramach XIII Festiwalu Urodzinowego Fryderyka Chopina w Warszawie 2022 (*mPhasis* na trio gitar elektrycznych). Jego utwór *ToccatAria* na skrzypce barokowe, klawesyn i pozytyw został wydany w 2021 roku przez PWM.

Jest laureatem II nagrody na Międzynarodowym Konkursie Kompozytorskim GENERACE im. Leoša Janáčka (2021), wyróżnienia na Międzynarodowym Konkursie Kompozytorskim „Fide et Amore” (2020), finalistą z wyróżnieniem na Konkursie Młodych Kompozytorów im. T. Bairda (2020), II nagrody na Międzynarodowym Konkursie Kompozytorskim „Duety z Harfą” (2019), II nagrody na Ogólnopolskim Konkursie Kompozytorskim im. T. Ochlewskiego (2019).

Odnosił także sukcesy na takich konkursach słuchowych jak: I nagroda na Międzynarodowym Konkursie z Kształcenia Słuchu w Akademii Muzycznej im. S. Moniuszki w Gdańsku (2022), II nagroda na Międzynarodowym Konkursie Solfeżowym w Ljublanie (2019), I nagroda na Festiwalu

Wyobraźni Muzycznej mYear w Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu (2018).

Przynależy do wrocławskiego oddziału Związku Kompozytorów Polskich. Jako rodowity Ślązak silnie utożsamia się z kulturą regionu, z którego pochodzi. Jest absolwentem klasy kompozycji dra hab. Michała Moca, prof. AMKL oraz klasy organów dra hab. Piotra Rojka, prof. AMKL. Studiował także w klasie organów prof. Juliana Gembalskiego na AM im. Karola Szymanowskiego w Katowicach oraz kierunek Orgel-konzertfach w klasie prof. Martina Haselböcka na Uniwersytecie Muzycznym w Wiedniu.

Współpracuje z Zakładem Kształcenia Słuchu i Wyobraźni Muzycznej w Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu. Współtworzony przez niego projekt platformy popularyzującej polskich kompozytorów wraz z quizami słuchowymi dodekafonia.pl został wyróżniony na stronie internetowej CEA w sekcji „materiały do nauczania on-line”.

Fantazja - swobodna eksploracja tonalizującej brzmieniowości, niezwiązana sztywnymi zasadami formy.

Fuga (łac. *fugere*) - klasyczna ucieczka *attaca*.

Razem nawiązują do barokowej tradycji łączenia emocjonalnego wstępu z intelektualno-słuchową grą polifoniczną – zestawienia silnego afektu z kontrapunktyczną strukturą.

Jan Paweł Przegendza

Agata ZEMLA, ur. w 1994; kompozytorka, artystka dźwiękowa, performerka oraz biolog. Jej praktyka twórcza, sytuująca się na styku muzyki współczesnej, elektroakustycznej oraz nauk przyrodniczych (w szczególności biologii, ekologii i psychoakustyki), definiowana bywa jako sztuka zaangażowana - ukierunkowana na eksplorację relacji człowieka z otoczeniem oraz krytyczne odniesienie do współczesnych problemów społecznych i środowiskowych.

Z wyróżnieniem ukończyła studia magisterskie na kierunku kompozycja w klasie prof. dr. hab. Cezarego Duchnowskiego oraz studia licencjackie z zakresu teorii muzyki na Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu. Ukończyła studia biologiczne w specjalności mikrobiologia na Uniwersytecie Wrocławskim. W pracy badawczej zajmowała się zjawiskami transowymi w muzyce z perspektywy psychoakustyki i psychologii somatycznej. Obecnie kształci się w zakresie kompozycji akuzmatycznej w klasie prof. Annette Vande Gorne w wiedeńskim studio Acousmatic Project.

Jej utwory były prezentowane na licznych festiwalach muzyki współczesnej, m.in. „Warszawska Jesień”, Musica Electronica Nova, Begehungen Festival, Klang Festival, Survival Sztuki oraz World Music Days.

Wykonania podejmowały zespoły takie jak Spółdzielnia Muzyczna Contemporary Ensemble, NeoQuartet, Kompopolex oraz Sinfonietta Cracovia.

Zemla jest również autorką muzyki teatralnej, współpracującą z reżyserkami takimi jak Gosia Wdowik, Martyna Majewska czy Zofia Gustowska.

Jest stypendystką Miasta Wrocławia i programu KPO (w zakresie tkaniny artystycznej) oraz nominowaną do Wrocławskiej Nagrody Artystycznej za album *Niepokój przychodzi o zmierzchu*.

Kompozycja Agaty Zemli *what field whispers* to rozedrgane i chropowate partie smyczków, odgłosy zasuszonej łąki. Artystka, towarzysząc orkiestrze smyczkowej, gra na amplifikowanym obrazie polnym, pełnym traw i żdźbeł, które nie tylko szepczą, ale także brzmia. Utwór ten czerpie inspirację

z twórczości Józefa Chełmońskiego. Natura, a zwłaszcza przedstawienie dzikich ptaków na obrazach Józefa Chełmońskiego, była inspiracją dla Agaty Zemli.

Utwór *what field whispers* został dofinansowany ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego pochodzących z Funduszu Promocji Kultury – państwowego funduszu celowego, w ramach programu „Zamówienia kompozytorskie”, realizowanego przez Narodowy Instytut Muzyki i Tańca.

Michał ZIÓŁKOWSKI, ur. w 1991 w Zakopanem; kompozytor, instrumentalista i aranżer działający we Wrocławiu. Jest absolwentem studiów kompozycji w Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego w klasie prof. Grażyny Pstrokońskiej-Nawratil. Obecnie jest także wykładowcą w macierzystej uczelni, a w 2022 obronił tytuł doktora sztuk muzycznych. Kompozytor jest laureatem wielu nagród w konkursach ogólnopolskich i międzynarodowych, m.in. I nagrody w II Międzynarodowym Konkursie im. Mieczysława Karłowicza w Szczecinie, I nagrody w Międzynarodowym Konkursie Dante 700 we Florencji.

Specjalizuje się głównie z muzyce choralnej a cappella oraz symfonicznej, która jest wykonywana na estradach w Polsce i poza granicami kraju przez znakomite zespoły takie jak The Choir of Trinity College, Cambridge i nominowany do nagrody Grammy zespół wokalny Polyphony pod dyktando Stephena Laytona.

Ponadto jest laureatem Nagrody Fryderyk 2021 w kategorii muzyka współczesna za współtworzenie albumu *Midnight Stories* z zespołem Art'n'Voices, a we wrześniu 2022 roku nagranie jego choralnej kompozycji *Ave Maria* ukazało się na playliście Spotify Classical New Releases. Jest także autorem muzyki teatralnej (*Tchórzofretka* w reż. Marty Streker; *Pingwiń* w reż. Marioli Ordak-Swiątkiewicz) oraz filmowej (*Fala '97* w reżyserii Tomasza Musiała).

Jego partytury są publikowane w wydawnictwie GIA Walton oraz Schott. Michał Ziółkowski współpracuje także z Narodowym Forum Muzyki, pisząc kompozycje choralne oraz aranżacje choralno-orkiestrowe. Wiele z nich zostało zaprezentowanych podczas koncertów we Wrocławiu. W muzyce fascynuje go subtelność brzmienia, klarowności formy i barwna instrumentacja. Inspiracje czerpie głównie z muzyki sonorystycznej, minimalistycznej, a także ambientu i szeroko rozumianej muzyki elektronicznej.

Descent to kompozycja na kameralną orkiestrę smyczkową, której centralnym pomysłem jest stopniowe zstępowanie w coraz niższe rejestry dźwiękowe instrumentów. Muzyka rozpoczyna się w jasnych, przestrzennych brzmieniach, natomiast w miarę upływu czasu zagłębia się w coraz ciemniejsze i gęstsze warstwy dźwięku.

Grażyna PSTROKOŃSKA-NAWRATIL, ur. 16.VII.1947 we Wrocławiu, w latach 1966–71 odbyła studia w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej we Wrocławiu pod kierunkiem Stefana Boleśława Poradowskiego i Tadeusza Natansona. W 1978 uczestniczyła jako stypendystka rządu francuskiego w wykładach Oliviera Messiaena i Pierre'a Bouleza (konserwatorium w Paryżu, Institut de Recherche et de Coordination Acoustique/Musique), a także w seminarium poświęconym muzyce Iannis Xenakisa w Aix-en-Provence. Odbyła staż w Studio Muzyki Elektronicznej w Marsylii. Od 1971 wykłada w Akademii Muzycznej we Wrocławiu, gdzie od 1978 prowadzi klasę kompozycji (od 1993 profesor), a także od 1998 roku w Akademii Muzycznej w Poznaniu.

Wykłada na kursach muzyki współczesnej, m.in. Ogólnopolskim Mistrzowskim Kursie Wykonawstwa Muzyki Fortepianowej i Wokalnej XX wieku w Bystrzycy Kłodzkiej (1999, 2000, 2001), Międzynarodowych Kursach dla Młodych Kompozytorów w Gdańsku (2001).

Jest autorką esejów o muzyce i aforyzmów. Zdobyła nagrody na krajowych i międzynarodowych konkursach kompozytorskich, m.in. w 1972 Grzegorza Fitelberga w Katowicach, w 1975 Kobiet Kompozytorek w Mannheim, w 1987 na Międzynarodowym Trybunie Kompozytorów UNESCO w Paryżu (III lokata za *Ikara*). Ponadto otrzymała nagrody: miasta Wrocławia za całą twórczość (1989), w 1989 premiera za twórczość dla dzieci i młodzieży, im. św. Brata Alberta Chmielowskiego (1998).

Twórczość Pstrokońskiej-Nawratil cechuje połączenie elementów zaczerpniętych z tradycji muzycznych minionych epok z nowszymi środkami i technikami kompozytorskimi, takimi jak aleatoryzm, kontrapunkt płaszczyznowy, sonorystyka. Kompozytorka wykształciła własną technikę, na którą składa się operowanie skalami – palindromami, a także posługiwanie się metodą przesuwania struktur według założonego klucza, co pozwala jej uzyskiwać w utworach czystość warsztatową i konsekwencję emocjonalną. Operuje także własnym kodem kolorystycznym. Naczelnym czynnikiem regulującym składnię jej dzieł jest ekspresja. Do charakterystycznych cech warsztatu kompozytorskiego Pstrokońskiej-Nawratil należy dbałość o konstrukcję formalną oraz daleko posunięta selekcja materiału, a także kunsztowna instrumentacja i rozpiętość emocjonalna – od migotliwej impresji aż po dramatyczną narrację.

Muzyka lidyjska została skomponowana w 2003 r. dla Orkiestry Kameralnej „Wratlavia” i oparta na *Kwartecie lidyjskim* (utworze z 1994 roku). Sama autorka opisuje swoje dzieło w ten sposób: „Poszczególne fazy odnoszą się do starożytnej tragedii (stasimon, epeisodion, kommos, exodus). Utwór poświęcony jest pamięci mojego serdecznego przyjaciela, wybitnego kompozytora Andrzeja Krzanowskiego. Andrzej lubił cytaty, dlatego w ostatniej fazie przywołuję echo *Epitafium* napisanego przez Seikilosa w II wieku p.n.e., które brzmi wesoło”.

Wydawcą utworu *Muzyka lidyjska* jest Polskie Wydawnictwo Muzyczne

Istniejąca od 1978 roku **NFM ORKIESTRA LEOPOLDINUM** współpracowała z gronem uznanych artystów, jak choćby Krzysztof Penderecki, Daniel Hope, Richard Tognetti, Kolja Blacher, Julia Fischer, Nicola Benedetti, Timothy Ridout, Nils Mönkemeyer, Daniel Müller-Schott, Kian Soltani, Pablo Ferrández, Giovanni Sollima, Emmanuel Pahud, Radek Baborák, Sergei Nakariakov, Reinhard Goebel, Heinz Holliger, András Schiff, Konstanty Andrzej Kulka, Bartłomiej Nizioł, Krzysztof Jakowicz i Jakub Jakowicz, Piotr Anderszewski czy Jerzy Maksymiuk.

W ciągu niemal pięćdziesięciu lat swej działalności orkiestra osiągnęła znaczącą pozycję na polskiej scenie muzycznej. Należący do niej artyści poznali także różne metody prowadzenia zespołu i wypracowali własne podejście do muzyki, łączące emocjonalność brzmienia z klarownością faktury. Na te właśnie cechy gry NFM Orkiestry Leopoldinum zwracają uwagę krytycy, ceniąc jej wykonania również za niezwykłą ekspresję.

Zespół od początku był prowadzony przez wybitnych skrzypków liderów: Karola Teutscha, Jana Staniendę oraz wieloletniego koncertmistrza Zbigniewa Szufłata. Początkowo w znacznej mierze koncentrował się na repertuarze klasycznym, a nawet barokowym, później rozszerzył go aż do muzyki XX wieku. Pod kierownictwem kolejnego wybitnego artysty, Ernsta Kovacica, orkiestra rozpoczęła eksplorację nisz muzyki XX wieku. Owocem tej misji były rejestrowane w ostatnich latach nagrania płytowe, wśród których szczególną uwagę zwróciły albumy z utworami Ernsta Křeneka (wyd. Capriccio i Toccata Classics), Leoša Janáčka (DUX), ze smyczkowymi transkrypcjami dzieł Albana Berga (*Berg by Arrangement*, Toccata Classics; uznany przez „The Sunday Times” za jedną z najlepszych płyt roku) i z *Kunst der Fuge* Bacha (CD Accord). Bardzo dobre recenzje uzyskały także dwie najnowsze płyty z Christianem Danowiczem jako liderem – *Made in Poland* (DUX) oraz *Supernova* (CD Accord), nagrane wspólnie z Atom String Quartet i uhonorowane nagrodami Fryderyk 2018 i 2019. W 2020 roku ukazał się pierwszy album zespołu zarejestrowany pod dyktando Josepha Swensena – znalazły się na nim utwory Debussy’ego i Czajkowskiego. Krążek uzyskał nominację do Fryderyka 2021.

W latach 2014–2017 funkcję dyrektora artystycznego orkiestry pełnił Hartmut Rohde – altowiolista oraz wykładowca Universität der Künste Berlin – który koncentrował się na interpretacji dzieł romantycznych. Joseph Swensen, szef artystyczny orkiestry od września 2017 roku, poszerzył repertuar grupy o utwory zarówno klasyczne, jak i najnowsze. Od września 2023 roku dyrektorem artystycznym zespołu jest brytyjski skrzypek Alexander Sitkovetsky. Muzycy w marcu 2025 roku wystąpili na estradzie Narodowego Forum Muzyki wraz z Australian Chamber Orchestra, a od pulpitu poprowadził ich skrzypek Richard Tognetti. W sierpniu 2025 roku Leopoldinum pełniło funkcję zespołu rezydującego podczas Edinburgh International Festival w ramach projektu *Focus on Poland*. NFM Orkiestra Leopoldinum jest ponadto gospodarzem Leo Festiwalu, który zainaugurowany został w 2009 roku z okazji trzydziestolecia istnienia wrocławskiego zespołu.

NFM Orkiestra Leopoldinum występowała w najważniejszych salach Europy, takich jak Barbican Centre w Londynie, Philharmonie, Konzerthaus i Schauspielhaus w Berlinie, Konzerthaus w Wiedniu, Tivolis Koncertsal w Kopenhadze, Teatro Victoria Eugenia w San Sebastián, a także podczas najważniejszych europejskich festiwali: Muziekfestival West-Brabant w Holandii, Bodenseefestival i Weilburger Schlosskonzerte w Niemczech, Echternach w Luksemburgu, Pablo Casals Festival i Festival du Périgord Noir we Francji, Festival Estoril Lisboa w Portugalii, Flanders Festival Ghent i Europalia w Belgii, Międzynarodowy Festiwal Wroclavia Cantans oraz Musica Polonica Nova we Wrocławiu, Wielkanocny Festiwal Ludwiga van

Beethovena, a także Międzynarodowy Festiwal Muzyki Współczesnej „Warszawska Jesień”.

Christian DANOWICZ urodził się w 1983 roku w Buenos Aires, w Argentynie. Naukę gry na skrzypcach rozpoczął w wieku lat 4 pod okiem swojego ojca, Enrique Danowicza, skrzypka i pedagoga. Jest absolwentem Konserwatorium Muzycznego w Tuluzie (Francja), które ukończył z wyróżnieniem w klasie skrzypiec prof. Gillesa Colliarda. W 2010 roku otrzymał tytuł magistra sztuki na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie, gdzie studiował skrzypce pod kierunkiem prof. Julii i Krzysztofa Jakowiczów. Na tej samej uczelni ukończył studia licencjackie w klasie dyrygentury symfoniczno-operowej prof. Antoniego Wita i prof. Tomasza Bugaja.

Jest laureatem III nagrody na IV Międzynarodowym Konkursie Skrzypcowym im. Tadeusza Wrońskiego w Warszawie (2009), na którym został też wyróżniony nagrodą specjalną dla najciekawszej indywidualności artystycznej konkursu oraz dla najlepszego studenta UMFC w Warszawie. W 2010 roku otrzymał I nagrodę na Konkursie Muzyki Kameralnej podczas festiwalu Duxbury Music Festival w USA.

Od 2010 Christian Danowicz jest koncertmistrzem NFM Orkiestry Leopoldinum we Wrocławiu, z którą regularnie występuje również jako solista i dyrygent. Jest współzałożycielem NFM Trio Solistów Leopoldinum, które w 2012 roku otrzymało stypendium na studia podyplomowe w Reina Sofia School of Music (Madryt) w klasie kameralistyki prymariusza Alban Berg Quartet, Güntera Pichlera. W 2014 roku, pod kierunkiem prof. Jarosława Pietrzaka, uzyskał stopień doktora Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu, gdzie obecnie prowadzi klasę skrzypiec. W 2017 roku otrzymał stopień doktora habilitowanego, a od 2019 jest zatrudniony na stanowisku adiunkta na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie.

Płyty *Made in Poland* (2018) oraz *Supernova* (2019), na których Christian Danowicz występuje jako solista, aranżer i dyrygent, zostały nagrodzone prestiżową statuetką „Fryderyk”.

Christian Danowicz ma na swoim koncie występy w USA, Wenezueli, Niemczech, Francji, Szwajcarii, Luksemburgu, Włoszech, Litwie, na Ukrainie i w Polsce, gdzie jako solista wystąpił z towarzyszeniem Płockiej Orkiestry Symfonicznej, Filharmonii Lubelskiej, Filharmonii Koszalińskiej, Orkiestry Symfonicznej Filharmonii Wrocławskiej, Orkiestry Kameralnej Leopoldinum, Filharmonii Bałtyckiej i Filharmonii Narodowej w Warszawie.

Jest pomysłodawcą i współorganizatorem festiwalu muzycznego Musique au Leman w Thonon we Francji, gdzie corocznie odbywają się koncerty muzyki symfonicznej i kameralnej z jego udziałem. Jest regularnie zapraszany na międzynarodowe mistrzowskie kursy muzyczne, m.in. Danish Strings w Danii oraz Śląskie Lato Muzyczne w Opolu.

Jako koncertmistrz współpracował też z Orkiestrą Kameralną w Tuluzie, z Orkiestrą Akademii Beethovenowskiej w Krakowie, z międzynarodową orkiestrą European Philharmony i z Filharmonią Dolnośląską w Jeleniej Górze.

WROCŁAWSKI ODDZIAŁ ZWIĄZKU KOMPOZYTORÓW POLSKICH widzę jako platformę artystycznych wypowiedzi. Nasz Oddział to 3 dziesiątki niesamowitych, utalentowanych osób, głównie kompozytorów, ale również specjalistów zajmujących się teorią muzyki i muzykologią. Często zdarza, że na naszych koncertach wszystkie utwory są z zupełnie różnych światów stylistycznych. Uważam, że jest to ich największą wartością, ponieważ różne estetyki współistnieją, a nie konkurują czy zwalczają się. Oczywiście gorące dyskusje również mają miejsce. Jednakże wspólnym kluczem jest - tak miemam - wysoka jakość artystyczna prezentowanych utworów. Dzięki temu uwydatniamy pluralizm. Pomimo znacznych różnic - pokoleniowych, estetycznych, a także różnorodnych filozofii twórczych - aspekt wspólnotowości bierze górę. Chyba mogę powiedzieć, że łączy nas miłość do dźwięków.

Mateusz Ryczek
Prezes Zarządu Wrocławskiego Oddziału

Rys historyczny Wrocławskiego Oddziału ZKP

Oddział powstał w 1958 roku, pierwotnie jako Koło Terenowe. Obecnie liczy 29 członków (24 kompozytorów i 5 muzykologów). W początkowym okresie Oddział był trwale związany z Akademią Muzyczną (wówczas Państwową Wyższą Szkołą Muzyczną) i miał tam, podobnie jak obecnie, oficjalną siedzibę. W latach 70-80 biuro Oddziału mieściło się w kompleksie budynków miejskiego Ośrodka Kultury i Sztuki.

Prezesami Oddziału byli: Kazimierz Wiłkomirski, Ryszard Bukowski, Jadwiga Szajna-Lewandowska, Tadeusz Natanson, Leszek Wisłocki, Mirosław Gąsieniec, Rafał Augustyn, Marcin Bortnowski, Cezary Duchnowski oraz – do chwili obecnej – Mateusz Ryczek.

Większość członków Oddziału związana jest trwale z Wrocławiem: kilkoro muzykologów pracuje na Uniwersytecie Opolskim. Mamy także kolegów rezydujących na Górnym Śląsku, w Poznaniu i Legnicy, a nawet w Wiedniu. Zauważalny na początku tego stulecia wzrost prestiżu Wrocławia jako ośrodka muzyki współczesnej spowodował, że do ZKP (a zatem Oddziału) przystąpili także związani z Wrocławiem cudzoziemcy: Paul Preusser z USA i Pierre Jodlowski z Francji.

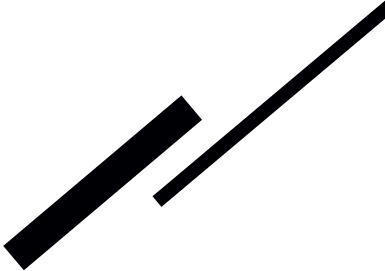
Najbardziej widocznym efektem działalności Oddziału są festiwale: Polskiej Muzyki Współczesnej (dziś pod łacińską nazwą Musica Polonica Nova), najstarszy po Poznańskiej Wiośnie festiwal nowej polskiej muzyki, dziś organizowany jako biennale, alternatywnie z powołanym do życia w 1999 roku festiwalem Musica Electronica Nova. Na przestrzeni lat formuły organizacyjne, a zatem charakter relacji między Oddziałem i festiwalami oscylował pomiędzy całkowitą autonomią ZKP a swoistą separacją; nigdy jednak nie oznaczało to pełnego rozdziału.

W trudnych latach 80 alternatywnie z „Polonią” Oddział ZKP wraz z partnerami ze SPAM, Filharmonii i Akademii organizował Dni Nowej Muzyki (4 kolejne edycje w latach 1983-1989).

Koncerty festiwalowe odbywały się pierwotnie w sali koncertowej Polskiego Radia, następnie w „tymczasowej” (a więc... długoletniej) siedzibie Filharmonii Wrocławskiej. Organizowano także koncerty w salach Uniwersytetu, teatrach, kościołach, bibliotekach, wnętrzach muzealnych i galeriach. Od momentu otwarcia Narodowego Forum Muzyki większość imprez odbywa się w jego czterech salach oraz innych przestrzeniach monumentalnego gmachu. Siłą rzeczy, główny wysiłek organizacyjny spoczywa na pracownikach Forum, jednakże dyrektorem artystycznym festiwalu jest zazwyczaj członek Oddziału: obecnie w przypadku „Poloniki” jest to Paweł Hendrich, „Elektroniki” – Pierre Jodlowski.

Niezależnie od tego, Oddział organizuje regularne koncerty kameralne, z programem w większości zbudowanym wokół konkretnego instrumentu, zarówno popularnego, jak skrzypce, fortepian, organy, akordeon czy flet, jak i rzadszego – jak harfa czy klawikord.

Rafał Augustyn

3-15

LISTOPADA
2025

Koło Młodych ZKP

Wydarzenie towarzyszące
online

„Przenikania i interakcje”
Instalacja dźwiękowa w formie
interaktywnego quizu muzycznego

Przenikania i interakcje

Inicjatywą towarzyszącą koncertom jubileuszowym z okazji 100-lecia Związku Kompozytorów Polskich, przygotowaną przez Koło Młodych ZKP jest instalacja online w formie interaktywnego quizu muzycznego.

Projekt zakłada prezentację twórczości wybranych członków Koła poprzez prezentację utworów wybranych kompozytorów Koła Młodych, ich not biograficznych oraz zadania w formie quizu, nawiązujące do zaprezentowanych utworów. Uczestnicy, rozwiązując kolejne etapy, konfrontowani są z różnorodnymi koncepcjami estetycznymi i strategiami kompozytorskimi młodego pokolenia.

Pytania towarzyszące poszczególnym nagraniom mają za zadanie skłaniać do wnikliwego słuchania i zachęcać do odkrywania istotnych elementów dzieł czy odniesień do pozamuzycznych inspiracji. Ten sposób aktywnego odbioru utworów ma posłużyć jako narzędzie promocji najnowszej twórczości członków Koła Młodych ZKP oraz włączenia jej w szerszy obieg kultury muzycznej.

Instalacja stanowi próbę zagospodarowania przestrzeni online towarzyszącej koncertom jubileuszowym, odbywającym się w formie stacjonarnej, ale jest również kanałem promocji twórczości młodych kompozytorów ZKP.

Koordynatorem wydarzenia jest członek Zarządu Koła Krzysztof Jurczak.

4

**LISTOPADA
2025**

**wtorek
godz. 16.30**

**Związek Kompozytorów Polskich
Rynek Starego Miasta 27**

Spotkania u Kompozytorów

**Najpiękniejsza ze wszystkich
jest muzyka polska**

Spotkanie z Mieczysławem KOMINKIEM

Prowadzenie: Małgorzata GAŚSIOROWSKA

Mieczysław Kominek od lat pozostaje centralną postacią dla działalności Związku Kompozytorów Polskich i Polskiego Centrum Informacji Muzycznej. To z jego inicjatywy w 2025 roku świętujemy jubileusz 100-lecia ZKP, przypominając przedwojenną historię Stowarzyszenia Kompozytorów Polskich. Przez wiele lat swojej działalności zawodowej Mieczysław Kominek dbał o promocję polskiej muzyki, stąd zaczerpnięty z dawnej publikacji Józefa Reissa tytuł spotkania: „Najpiękniejsza ze wszystkich jest muzyka polska”. Podczas spotkania, w rozmowie z Małgorzatą Gąsiorowską, opowie o swoich pracach, dzieląc się wspomnieniami, opowieściami i anegdotami dotyczącymi współpracy z kompozytorami, muzykami i instytucjami polskiego i międzynarodowego życia muzycznego.

Mieczysław KOMINEK – muzykolog i reżyser dźwięku, w latach 2015–2025 Prezes Związku Kompozytorów Polskich, od 2001 roku kieruje Polskim Centrum Informacji Muzycznej POLMIC. Pracował w Polskim Radiu (1974–1981), Wytwórni Filmów Dokumentalnych (1982–1983), w Polskim Wydawnictwie Muzycznym (1984–1988) i w Akademii Muzycznej w Warszawie (1988–1994). Po powrocie do Polskiego Radia w 1991 roku zorganizował tam Redakcję Aktualności Kulturalnych z pierwszym dziennikiem kulturalnym w Polskim Radiu, której był kierownikiem do 1994 roku. W 1992 założył Magazyn płytowy i radiowy „Studio”, którego był redaktorem naczelnym do 1999 roku. Następnie pracował w Warszawskiej Operze Kameralnej jako specjalista do spraw wydawniczych (1999–2002). W latach 2009–2013 pełnił funkcję prezesa zarządu Polskich Nagrań. W 2001 roku założył Polskie Centrum Informacji Muzycznej POLMIC w Związku Kompozytorów Polskich, reprezentujące Polskę w International Association of Music Information Centres IAMIC. Od tego czasu jest dyrektorem POLMIC. Przewodniczący Komisji Programowej Festiwalu Muzyki Europy Środkowo-Wschodniej „Eufonie” w latach 1918-2023. Autor książki *Zaczęło się od fonografu...* oraz wielu rozpraw, artykułów prasowych i audycji radiowych poświęconych polskiej (i nie tylko polskiej) muzyce. Za swą działalność został w 2025 uhonorowany Srebrnym Medalem „Zasłużony Kulturze – Gloria Artis”.

Małgorzata GĄSIOROWSKA – teoretyk i krytyk muzyczny, wieloletnia redaktor Programu 2 Polskiego Radia, autorka książek o Grażynie Bacewicz i Stefanie Kisielewskim oraz wielu artykułów, recenzji i audycji radiowych poświęconych polskiej muzyce współczesnej. Od 1982 jest członkiem Sekcji Muzykologów Związku Kompozytorów Polskich, gdzie pełniła też funkcje sekretarza Oddziału Warszawskiego ZKP i dwukrotnie sekretarza Sekcji Muzykologów. Od 1999 przewodniczyła Komisji Koncertowej, od 2000 była sekretarzem Komisji Rewizyjnej ZKP, a w kadencji 2023–2025 była Sekretarzem Generalnym ZKP. Jest laureatką dorocznej Nagrody Związku Kompozytorów Polskich za rok 2008. Otrzymała również Nagrodę Stowarzyszenia Autorów ZAiKS za propagowanie polskiej muzyki współczesnej (2019).

4

LISTOPADA
2025

wtorek
godz. 19.00

Uniwersytet Muzyczny
Fryderyka Chopina
Sala Melcera
ul. Okólnik 2

Koncert Oddziału Krakowskiego ZKP

Piotr LATO – klarnet
Marek SZLEZER – fortepian
Oriana MASTERNAK – skrzypce
Jan KALINOWSKI – wiolonczela

Krzysztof PENDERECKI

Per Slava na wiolonczelę solo (1985-86)

Roman BERGER

Sonáta 1960 na fortepian (1960)

Krystyna MOSZUMAŃSKA-NAZAR

Konstelacje na fortepian (1972)

Bogusław SCHAEFFER

Two Elegies na skrzypce i fortepian (1999)

Zbigniew BUJARSKI

KalSzez na wiolonczelę i fortepian (2010)

Marek STACHOWSKI

Trio na klarnet, wiolonczelę i fortepian – cz. I *Andante sostenuto* (1999)

P R Z E R W A

Marcel CHYRZYŃSKI

Mindscape no. 2 na skrzypce (2025)*

Paweł MALINOWSKI

bez tytułu [trio] na fortepian, skrzypce i wiolonczelę (2025)*

Maciej JABŁOŃSKI

Bukiecik na skrzypce, wiolonczelę i fortepian (2025)*

Wojciech Ziemowit ZYCH

Zwiewne formanty na klarnet basowy, skrzypce i wiolonczelę (2025)*

Jakub POLACZYK

Reszczyptan na klarnet, skrzypce, wiolonczelę i fortepian (2025)*

Jarosław PŁONKA

Shadowed na klarnet, wiolonczelę i fortepian (2025)*

Anna ZAWADZKA-GOŁOSZ

Na początku była struna na klarnet, skrzypce, wiolonczelę i fortepian (2025)*

Krzysztof KOSTRZEWA

Kwartet in mmemoraim Anton Webern na klarnet, skrzypce, wiolonczelę i fortepian (2025)*

Olgięrd JUZALA-DEPRATI

Niepamięć na klarnet, skrzypce, wiolonczelę i fortepian (2025)*

Monika SZPYRKA

Efekt pamięci kształtu na klarnet, skrzypce, wiolonczelę i fortepian (2025)*

Zofia DOWGIAŁŁO

Quam brevis? na klarnet, skrzypce, wiolonczelę i fortepian (2025)*

Wojciech WIDŁAK

Kamienie na klarnet, skrzypce, wiolonczelę i fortepian (2025)*

* Prawykonanie światowe

Krzysztof PENDERECKI (1933–2020), kompozytor, dyrygent i pedagog muzyczny; Jest laureatem licznych nagród i wyróżnień, został odznaczony Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski (1993) i Orderem Orła Białego (2005), otrzymał też odznaczenia państwowe Niemiec, Austrii, Francji i Monako oraz tytuł Najlepszego Żyjącego Kompozytora Roku na targach MIDEM w Cannes w 2000. Jest doktorem honoris causa licznych uniwersytetów i uczelni muzycznych w Polsce i za granicą, był także członkiem Polskiej Akademii Umiejętności oraz licznych akademii i towarzystw muzycznych na całym świecie.

Utwór **Per Slava** został skomponowany w 1985 roku (zrewidowany 1986) z dedykacją dla Mściława Rostropowicza. Polskie prawykonanie utworu przez Ivana Monighettiego odbyło się 20 września 1986 w ramach festiwalu "Warszawska Jesień".

Marcel Chyrzyński

Roman BERGER, ur. w 1930 roku w Cieszynie; kompozytor, teoretyk i filozof muzyki. Od 1969 roku wykładał muzykę współczesną oraz propedeutykę kompozycji dla studentów teorii w katedrze teorii Wyższej Szkoły Sztuk Scenicznych w Bratysławie (w połowie lat 80. – muzykę elektroniczną, jako pierwszy wykładowca tego przedmiotu). 1988 otrzymał prestiżową Nagrodę im. Herdera Uniwersytetu w Wiedniu za rozwijanie tradycji europejskich w dziedzinie kompozycji i teorii. W publicznej dyskusji, prowadzonej przez Martę Szokę, kompozytor określony został mianem wybitnego twórcy europejskiego o silnym zakorzenieniu w polskiej tradycji narodowej. W 2007 roku otrzymał Nagrodę Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Członek honorowy ZKP.

Roman Berger napisał swoją **Sonatę** w 1960 roku i zadedykował ją innemu znakomitemu kompozytorowi słowackiemu Ilji Zelence. Prawykonanie kompozycji przez Juraja Mašinde odbyło się w 1963 podczas koncertu zespołu „Hudba dneška” (Muzyka dzisiaj).

Marcel Chyrzyński

Krystyna MOSZUMAŃSKA-NAZAR (1924–2008) kompozytor, pedagog, wieloletni rektor Akademii Muzycznej w Krakowie. Za zasługi dla muzyki i kultury polskiej otrzymała blisko 30 nagród, wyróżnień i odznaczeń państwowych, m.in. Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski (1999). W 2007 roku nadano jej doktorat honoris causa Akademii Muzycznej w Krakowie.

Jej dorobek kompozytorski, obejmujący ponad 70 utworów, ukazuje oblicze twórcy indywidualnego, wyróżniającego się niepowtarzalnym zasobem środków wyrazu, które, konsekwentnie rozwijane, nigdy nie zostały porzucone na rzecz najnowszych stylistycznych mód czy dążenia do łatwego pozyskiwania sobie słuchacza.

Utwór **Konstelacje** opiera się na wybranych układach interwałowo-dźwiękowych, przebiegających w zróżnicowanych fakturach. Wyzyskując wiele współczesnych środków artykulacyjnych i niekonwencjonalnych sposobów gry, w celu podkreślenia bogatych możliwości brzmieniowych fortepianu. Utwór ma charakter wirtuozowski.

Krystyna Moszumańska-Nazar

Bogusław SCHAEFFER (1929–2019), kompozytor, muzykolog, dramaturg, grafik i pedagog.

W 1987 roku, na Festiwalu Polskich Sztuk Współczesnych we Wrocławiu, otrzymał nagrodę za twórczość dramaturgiczną. Ponadto został uhonorowany Nagrodą Ministra Kultury i Sztuki (1971, 1972, 1980, 2001), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1972), Nagrodą Związku Kompozytorów Polskich (1977), Nagrodą Miasta Krakowa (1977),

Nagrodą Fundacji im. Alfreda Jurzykowskiego w Nowym Jorku (1999), Złotym Medalem „Zasłużony Kulturze Gloria Artis” (2006).

Utwór Bogusława Schaeffera **Two Elegies** na skrzypce i fortepian powstał w 1999, trwa około 7 minut. Prawykonanie miało miejsce we Lwowie 11 XI 2000. Partytura ukazała się w Collsch Edition w Salzburgu w 2003. Istnieje też druga wersja z 2002. Na koncercie zabrzmiała wersja pierwsza.

Krzysztof Kostrzewa

Zbigniew BUJARSKI (1933–2018) studiował kompozycję w PWSM w Krakowie pod kierunkiem Stanisława Wiechowicza. W 1961 roku zdobył wyróżnienie na Konkursie Młodych ZKP, w 1963 – II nagrodę na Konkursie im. Grzegorza Fitelberga za *Kinoth*. W 1967 na Międzynarodowej Trybunie Kompozytorów UNESCO otrzymał wyróżnienie za *Contraria*, a w 1978 – II nagrodę za *Musica domestica*. Jest laureatem Nagrody ZKP, Nagrody miasta Krakowa oraz amerykańskiej Nagrody Fundacji im. Alfreda Jurzykowskiego.

Zostałem poproszony o napisanie utworu na wiolonczelę i fortepian dla Jana Kalinowskiego i Marka Szlezera. Nawet odłożyłem rozpoczętą pracę nad utworem symfonicznym, aby skomponować utwór **KalSzelez** specjalnie dla tych znakomitych młodych muzyków. Cieszę się, że to pięknie grają...

Zbigniew Bujarski

Marek STACHOWSKI (1936–2004), jeden z najwybitniejszych polskich kompozytorów muzyki współczesnej oraz pedagogów kompozycji. Jego twórczość została wyróżniona wieloma prestiżowymi nagrodami, w tym Nagrodą Muzyczną miasta Mönchengladbach (1976), miasta Krakowa (1979), Wojewody Krakowskiego (1996), Ministra Kultury i Sztuki (1981), Ministra Kultury i Sztuki za twórczość dla dzieci (1989), ZKP (1984), Fundacji im. Alfreda Jurzykowskiego w Nowym Jorku (1990). Odznaczony został m.in. Krzyżem Oficerskim i Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, Złotym Medalem „Za Zasługi dla Obronności Kraju”, Honorową Odznaką „Zasłużony Działacz Kultury”, Nagrodą Excellence in Teaching, Złotym Medalem „Zasłużony Kulturze Gloria Artis” (pośmiertnie).

Trio na klarnet, wiolonczelę i fortepian powstało w 1999 roku. Zaczątkiem kompozycji była jej obecna trzecia część, stanowiąca przez pewien krótki okres samodzielny utwór okolicznościowy, napisany z okazji jubileuszu 60. urodzin wybitnego kompozytora południowokoreańskiego Sukhi Kanga. Wymogi zamówienia narzuciły konieczność ograniczenia muzycznej wypowiedzi; utwór nie mógł przekroczyć czasu pięciu minut. Jednak już pierwsze szkice uświadomiły mi, że jest to materiał na znacznie obszerniejszą kompozycję. Ostatecznie powstał cykliczny utwór przekraczający rozmiarami wszystkie moje dotychczasowe kompozycje kameralne. Zawarłem w *Trio* niektóre rozwiązania fakturalne i harmoniczne, obecne i poniekąd sprawdzone już w innych kompozycjach z ostatniego okresu mojej twórczości.

Marek Stachowski

Marcel CHYRZYŃSKI, ur. w 1971; w 1995 ukończył z wyróżnieniem krakowską Akademię Muzyczną w klasie kompozycji Marka Stachowskiego. Studiował instrumentację u Krzysztofa Pendereckiego oraz muzykę komputerową u Marka Chołowieckiego, a także u amerykańskich stypendystów Fulbrighta: R. Boulanger, C. McTee i R. Oakesa.

Uzyskał nagrody na wielu konkursach kompozytorskich, m.in. I nagrodę na Konkursie Młodych Kompozytorów im. Tadeusza Bairda w Warszawie (1997). W 2021 utwór *Haiku no. 3* na flet solo otrzymał wyróżnienie W Konkursie The National Flute Association (USA). W 2025 dwukrotnie

uzyskał w Międzynarodowym Konkursie Global Music Awards (USA) Srebrny Medal w kategorii muzyka współczesna – kompozytor: za utwory z albumów *Marcel Chyrzyński – Chamber Works* oraz *Marcel Chyrzyński – Clarinet pieces*. W 2025 uzyskał statuetkę Muzyczny Orzeł na Międzynarodowym Konkursie „Muzyczne Orły” za *Symfonię nr 2 <<Symfonię obrazów>>* Jerzy Nowosielski in memoriam na wielką orkiestrę symfoniczną.

W miejscowości Yasugi przy muzeum Adachi znajduje się ogród, który uważany jest za najpiękniejszy w Japonii. Jak to określa prof. Suzuki: „Jest to replika krajobrazu morskiego z sosnami, białym piaskiem i oceanem. Jest to typowy krajobraz Japonii, bardzo powszechny, pełen spokoju, to krajobraz-Matka, krajobraz umysłu”. Wyrażenie „krajobraz umysłu” (*Mindscape*), poprzez swoją poetyckość oraz transcendentną wymowę, zainspirowało mnie do skomponowania cyklu utworów kameralnych, bardzo osobistych, prowadzących do wnętrza umysłu kompozytora.

Marcel Chyrzyński

Paweł MALINOWSKI ur. w 1994; szuka w swojej twórczości dźwięków kruchych, często odnoszących się do muzycznej przeszłości. Jest laureatem I Nagrody na 58. Konkursie Młodych Kompozytorów im. Tadeusza Bairda, stypendystą Miasta Krakowa oraz Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Jest absolwentem Royal Academy of Music w Aarhus (klasa *classical composition* S. Steena-Andersena, N. Rønsholdda i J. Hodkinson) oraz Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie. Ukończył z wyróżnieniem studia magisterskie w klasie kompozycji Wojciecha Wiłłaka oraz licencjackie w zakresie teorii muzyki pod kierunkiem Agnieszki Draus. Obecnie pracuje w katedrze kompozycji na macierzystej uczelni.

W cyklu kompozycji **bez tytułu**, które piszę najczęściej na instrumenty solowe, szukam dźwięków niezwykle intymnych, delikatnych i osobistych. Miniatura ta to spojrzenie na niezwykle obsadę tria fortepianowego. Dobiegające tu dźwięki są stłumione, jakby za zasłoną, a lapidarna forma umożliwia wytworzenie niezwykle kameralnej, prawie domowej atmosfery. Kompozycja powstała z okazji 100-lecia ZKP, którego wszystkim członkiniom i członkom składam najserdeczniejsze życzenia.

Paweł Malinowski

Maciej JABŁOŃSKI, ur. w 1974 w Golubiu-Dobrzyniu; kompozytor; w latach 1993–98 studiował kompozycję pod kierunkiem Marka Stachowskiego w Akademii Muzycznej w Krakowie, którą ukończył z wyróżnieniem. Od 1998 wykłada na tej uczelni przedmioty teoretyczne, od 2004 na stanowisku adiunkta, a od 2024 – profesora. W 2012 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego. Od 2015 prowadzi klasę kompozycji w Akademii Muzycznej w Krakowie. Współpracuje z Polskim Wydawnictwem Muzycznym. W październiku 2019 otrzymał Brązowy Krzyż Zasługi oraz Odznakę Honorową „Zasłużony dla Kultury Polskiej”, zaś w 2023 – Medal Komisji Edukacji Narodowej.

Utwór **Bukiecik** jest dźwiękową laurką dla Związku – statutka. Zaczyna się poważnie, lecz kończy wesoło. W laurce najważniejszy jest jubilat, tak więc nie chciałem zanadto popisywać się swoim stylem i umiejętnościami – zamiast tego jest czytelne nawiązanie do... Nie powiem. Wszystko stanie się jasne po wysłuchaniu *Bukieciku*.

Maciej Jabłoński

Wojciech Ziemowit ZYCH, ur. w 1976 w Warszawie; studiował w latach 1996–2001 w klasie kompozycji Marka Stachowskiego w Akademii Muzycznej w Krakowie. Studia podyplomowe odbywał

u P. J. Wagemansa w Konserwatorium w Rotterdamie w latach 2001–2002. W 2006 roku uzyskał stopień naukowy doktora sztuki, a w 2016 doktora habilitowanego. Pracuje jako profesor w Katedrze Kompozycji na Wydziale Twórczości, Interpretacji i Edukacji Muzycznej Akademii Muzycznej w Krakowie. W sezonie 2012–13 był kompozytorem-rezydentem Filharmonii Krakowskiej.

Zwiewne formanty powstały na zamówienie Krakowskiego Oddziału Związku Kompozytorów Polskich z okazji jubileuszu 100. rocznicy powstania Związku. Na tle zmiennej i kapryśnie migoczącej tkanki dźwiękowej od czasu do czasu tworzy się poświata szczególnie wzmocnionego koloru. Formant. Trwa tylko złudną chwilę, która znika ponownie w wirze brzmień.

Wojciech Ziemowit Zych

Jakub POLACZYK, ur. w 1983 w Krakowie; polsko-amerykański kompozytor; pianista i pedagog zamieszkały w Nowym Jorku. Absolwent Akademii Muzycznej w Krakowie, gdzie studiował u Marcela Chyrzyńskiego, Marka Chołonińskiego, Krzysztofa Pendereckiego, oraz Uniwersytetu Jagiellońskiego (muzykologia pod kierunkiem Małgorzaty Woźnej-Stankiewicz) i Carnegie Mellon University w Pittsburghu, gdzie uzyskał Artist Diploma in Composition z wyróżnieniem w klasie R. Vali w 2013 roku. Od 2015 uczy w nowojorskim The New York Conservatory of Music. Za swoją twórczość, łączącą kulturę i historię, był wielokrotnie nagradzany na ponad 20 konkursach krajowych i międzynarodowych. W 2023 został odznaczony brązowym medalem „Zasłużony Kulturze Gloria Artis”, w 2024 – Odznaką Honorową „Zasłużony dla Starego Sącza”, a także przez Prezydenta RP Złotym Krzyżem Zasługi.

Utwór powstał z okazji jubileuszu 100-lecia ZKP, w ramach projektu, w którym każdy z zaproszonych twórców został poproszony o stworzenie bardzo krótkiego utworu – muzycznego „prezentu” na tę wyjątkową rocznicę. **Reszczyptan** to forma muzycznej kartki z dedykacją: osobisty szkic, zawierający „szczypkę” gestów i idiomów harmonicznobrzmieniowych z ostatnich lat mojej twórczości. Tytuł – nieco symboliczny – sugeruje zarówno skromny wymiar miniatury, jak i wykorzystanie elementów „recyklingu” w formie krótkiego, parominutowego łańcucha.

Jakub Polaczyk

Jarosław PŁONKA, ur. w 1984; w latach 2004–09 studiował kompozycję w krakowskiej Akademii Muzycznej, w klasie Krystyny Moszumańskiej-Nazar i Wojciecha Wiłłaka. Był stypendystą Birmingham Conservatoire (Anglia) w klasie J. Cutlera i E. Roxburgha. Jako student otrzymał nagrody i wyróżnienia na konkursach krajowych i zagranicznych. W 2009 uzyskał dyplom z wyróżnieniem na macierzystej uczelni, a we wrześniu tego roku rozpoczął studia Masters of Music w konserwatorium w Rotterdamie, w klasie kompozycji P. J. Wagemansa i R. Uijlenhoeta (muzyka elektroniczna), które ukończył z wyróżnieniem w 2011 roku. Po uzyskaniu tytułu doktora rozpoczął pracę w Akademii Muzycznej w Krakowie w katedrze kompozycji.

shadowed to kompozycja eksplorująca pojęcie cienia – zarówno w sensie brzmieniowym, jak i metaforycznym – przenikanie światła i mroku tworzy narrację muzyczną. To co niewidoczne, lecz stale towarzyszące, tworzy przestrzeń balansującą między jawnością a ukryciem. Kompozycja dedykowana jest wszystkim wspianiałym, polskim kompozytorom, zrzeszonym i niezrzeszonym w ZKP, których muzyka mogła zostać zapomniana.

Jarosław Płonka

Anna ZAWADZKA-GOŁOSZ, ur. w 1955; kompozytor i pedagog, absolwentka krakowskiej uczelni muzycznej w klasie kompozycji Krystyny Moszumańskiej-Nazar (1987) i teorii muzyki (1981). Studia w zakresie kompozycji i teorii uzupełniała w Folkwang Hochschule für Musik, Theater und Tanz w Essen-Werden (Niemcy) u W. Hufschmidta i N.A. Hubera (1986–87). W latach 1982–86 uczestniczyła w wakacyjnych Międzynarodowych Kursach dla Młodych Kompozytorów w Kamizieru Dolnym, podczas których miała okazję współpracować m.in. z Witoldem Lutosławskim, Iannisem Xenakisem, Witoldem Szalonkiem, Makoto Shinoharą, François-Bernardem Mâchem. Kompozytorka pracuje w Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie, gdzie prowadzi klasę kompozycji. W 2011 otrzymała tytuł profesora sztuki.

Na początku była struna. „Wibrująca struna jest symbolem wibrującego wszechświata, kolejne jej alikwoty to subcząstki atomowe (...) Zrozumiałem, że wibracje strun są jedynym paradygmatem wystarczająco złożonym, aby wyjaśnić cały wszechświat”. Ta poruszająca i naukowo wstrząsająca myśl Michio Kaku – współczesnego fizyka kwantowego – każe zastanowić się po raz kolejny nad naturą dźwięku i jego wyższym poziomem informacji – nad tym, co współbrzmi. W tym miniaturowym utworze zanotowałam jedynie wsłuchiwanie się w wibrujące struny i ich historię. Zaprowadziło mnie to do trzech akordów z zakodowaną informacją: akordu „Chopinowskiego”, „Skriabinowskiego” i „Schoenbergowskiego” (z *Fünf Orchesterstücke*). Z wibrującej mikstury – nałożonych na siebie wszystkich trzech akordów, wypreparowane zostały ich samodzielne struktury stanowiące dla siebie naprzemiennie powolne wibrato barwowe. By zawiesić ledwo napoczętą debatę – potrzebna mi była kosmiczna kadencja – rozwiązanie akordu chopinowskiego na akord schoenbergowski... Tymczasowo.

Anna Zawadzka-Głosz

Krzysztof KOSTRZEWA, ur. w 1961; ukończył studia z teorii muzyki i kompozycji w klasie Bogusława Schaeffera w Akademii Muzycznej w Krakowie. W latach 1994–96 studiował teorię muzyki w Staatliche Hochschule für Musik und Darstellende Kunst w Stuttgarcie pod kierunkiem M. Hermanna. W latach 1989–2000 brał udział w kursach muzyki elektroakustycznej w Krakowie, Amsterdamie, Schwaz, Stuttgarcie i Helsinkach. W latach 1988–94 prowadził zajęcia teoretyczne w krakowskiej Akademii Muzycznej. Od 1988 roku prowadzi zajęcia teoretyczne na Wydziale Muzyki Uniwersytetu Rzeszowskiego. W publikacjach koncentruje się na muzyce serialnej oraz na polskiej muzyce współczesnej.

Kwartet in memoriam Anton Webern na klarnet, skrzypce, wiolonczelę i fortepian to rodzaj wariacji, których tematem jest kilka początkowych taktów *Koncertu na 9 instrumentów* op. 24 Antona Weberna. W dniu 15 września 2025 minęła 80. rocznica jego śmierci. W moim *Kwartecie* tematem wariacji jest również seria z *Koncertu* Weberna, która jest jedyną w swoim rodzaju. Składa się ona z czterech grup 3-dźwiękowych, w których występują tylko 2 interwały – sekunda mała i tercja wielka. Pierwsza grupa stanowi postać oryginalną, następne to rak inwersji, rak oraz inwersja. Koncert Weberna – z 1934 – jest też zapowiedzią techniki serialnej, gdyż Webern organizuje rytm, artykulację i barwę niezależnie od wysokości dźwięku. W moim *Kwartecie* zawarte jest spojrzenie na muzykę Weberna z różnych perspektyw.

Krzysztof Kostrzewa

Olgierd JUZALA-DEPRATI, ur. w 1994 w Krakowie; studiował kompozycję w Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie u Marcela Chyrzyńskiego oraz jako stypendysta programu wymiany studenckiej na University of Louisville u Krzysztofa Wołka. Na macierzystej uczelni ukończył również teorię muzyki w klasie Teresy Maleckiej. Aktualnie jest studentem w Szkole Doktorskiej Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu w klasie kompozycji Agaty Zubel-Moc. Kompozytor jest szczególnie zainteresowany relacją między muzyką a sztukami wizualnymi, przestrzenią ciszy w muzyce i eksploracją rozszerzonych technik wykonawczych. Często wykorzystuje efekty onomatopieczne oraz symbolikę dźwiękową.

Utwór **Niepamięć** inspirowany jest sytuacją osób dotkniętych amnezją następczą, dolegliwością uniemożliwiającą tworzenie nowych wspomnień. Osoby te żyją w pętli teraźniejszości, a jedyne towarzyszące im wspomnienia dotyczą zdarzeń odległych, które miały miejsce przed incydem powodującym niepamięć. Przeszłość, często chaotyczna i fragmentaryczna, jest jedyną rzeczywistością ludzi uwiecznionych poza czasem i przemijaniem.

Olgierd Juzala-Deprati

Monika SZPYRKA, ur. w 1993; studia magisterskie z kompozycji ukończyła w Akademii Muzycznej w Krakowie w klasie Anny Zawadzkiej-Głosz oraz studia licencjackie z teorii muzyki. Obecnie realizuje studia doktoranckie na macierzystej uczelni oraz program solistyczny w The Royal Academy of Music (DJM) w Aarhus pod kier. J. Hodkinson, N. Rønsholtda oraz S. Steena-Andersena. Jej utwory wykonywane były na wielu koncertach w Polsce i za granicą. Współpracowała z zespołami Airborne Extended, E-MEX Ensemble, Orkest de Ereprijs, Kompoplex Ensemble, Lutosławski Quartet, Ostravská Banda, W/L Duo, Vocal Federation 6. Brała udział w lekcjach mistrzowskich, m.in. z M. Andrem, R. Ayresem, J. Kreidlerem, B. Langiem, S. Prinsem, R. Saunders, M. Stroppą, J. Walshe, Agatą Zubel-Moc.

Tytuł utworu **Efekt pamięci kształtu** odnosi się do zjawiska, w którym materiały (zwykle stopy metali lub polimery), pomimo ingerencji zewnętrznej - odkształcania ich struktury choćby poprzez zmianę temperatury, posiadają zdolność powrotu do pierwotnego kształtu.

Monika Szpyrka

Zofia DOWGIAŁŁO ukończyła filozofię na Uniwersytecie Warszawskim, a następnie studia na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie w klasie harfy Urszuli Mazurek i w klasie kompozycji Zbigniewa Bagińskiego. W 2019 obroniła pracę doktorską, napisaną pod kierunkiem Magdaleny Długosz, uzyskując stopień doktora sztuk muzycznych. Od 2022 roku prowadzi zajęcia z kształcenia słuchu na Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie. Jest członkiem zwyczajnym Związku Kompozytorów Polskich i współtwórcą Stowarzyszenia *Dom Światła i Dźwięku*.

Kompozycja **Quam brevis?** stanowi symboliczne przedstawienie nazbyt pośpiesznie upływającego czasu. Jest to studium formy nieadekwatnej, niewystarczająco pojemnej, nietrwałej. Narracyjny tok napotyka liczne spowolnienia i przestoje. Stąd też rodzi się impuls, by nadgonić, by zdążyć dopowiedzieć myśl. Całość jednak urywa się przedwcześnie.

Zofia Dowgiałło

Wojciech WIDŁAK, ur. w 1971; w zakresie kompozycji uczeń Marka Stachowskiego (Akademia Muzyczna w Krakowie) i H. Abrahamsena (Królewska Duńska Akademia Muzyczna w Kopenhadze). Swoją warsztat kompozytorski doskonalił pod kierunkiem F. Donatoniego, P. Nørgårda, G. Kolarovskiego, R. Saxtona. Absolwent klasy organów Jana Jargonia. Laureat konkursów kompozytorskich, m.in. prestiżowej 56. Międzynarodowej Trybuny Kompozytorów UNESCO w Paryżu w 2006; beneficjent stypendiów w Polsce, Danii, Wlk. Brytanii i Włoszech. Autor kilkudziesięciu utworów, wykonywanych w 16 krajach Europy, w Turcji, Stanach Zjednoczonych, Japonii, Korei Płd., Argentynie, Meksyku, Azerbejdżanie i nagranych na 16 płytach, wydanych w Polsce (PWM), Francji, Niemczech i we Włoszech, zamawianych przez renomowane instytucje, artystów i zespoły. Mając 41 lat, otrzymał z rąk prezydenta RP tytuł profesora.

Kamienie na klarnet, skrzypce, wiolonczelę i fortepian. Zastygłe kształty pamięci. Okruchy przeszłości w skamieniałej formie. Odcisnięte „wczoraj” trwające dziś i potem. Gdy gaśnie pamięć ludzka, dalej mówią kamienie” (kard. Stefan Wyszyński).

Nie gaśnie: płonie, tli się, żarzy – rezonuje.

Wojciech Widłak

Piotr LATO, klarnecista; uzyskał szereg nagród i wyróżnień w ogólnopolskich oraz międzynarodowych konkursach muzycznych, m.in. w 2002 roku został półfinalistą Międzynarodowego Konkursu Klarinetowego „Praska Wiosna”, w 2006 zdobył III nagrodę w IV Międzynarodowym Konkursie Muzyki Kameralnej im. Johannesa Brahmsa w Gdańsku, a w ostatnim czasie II nagrodę w MEDICI International Music Competition. Otrzymał liczne stypendia oraz odznaczenia, m.in. odznakę honorową „Zasłużony dla Kultury Polskiej” (2016), Nagrodę Województwa Małopolskiego „Ars Quarendi” za wybitne działania na rzecz rozwoju i promocji kultury (2019), Brązowy Krzyż Zasługi (2019), Partnerstwo dla Muzyki 2.0 (2020), Stypendium Twórcze Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (2020), odznakę „Honoris Gratia” Miasta Krakowa (2021), „Medal Komisji Edukacji Narodowej” (2022) oraz medal „Zasłużony Kulturze Gloria Artis” (2024).

Marek SZLEZER, solista i kameralista, profesor sztuk muzycznych. Pedagog i kierownik Katedry Fortepianu w Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie. Od 2022 roku jest artystą Steinway & Sons. Koncertował w takich salach jak: Carnegie Hall, Concertgebouw, Palais des Beaux-Arts, Wigmore Hall, St Martin-in-the-Fields, Salle Cortot, Seoul Arts Center, NCPA w Mumbaju i Palacio de Bellas Artes w Meksyku. Jego nagrania muzyki solowej i kameralnej zbierają przychylne recenzje w branżowych magazynach i czasopismach oraz otrzymują prestiżowe nagrody. Był wielokrotnie nominowany do Polskich Nagród Fonograficznych „Fryderyk” oraz do International Classical Music Awards. Odznaczony przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego medalem „Zasłużony Kulturze Gloria Artis”.

Oriana MASTERNAK, skrzypaczka, kameralistka, organizatorka wydarzeń artystycznych, kierownik Katedry Skrzypiec i Altówki Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie, profesor sztuki. Wielokrotnie nagradzana interpretatorka i badaczka muzyki polskiej. Dotychczas zagrała ponad 700 koncertów, jako solistka i, przede wszystkim, jako kameralistka w Azji, obu Amerykach i większości krajów Europy. Od 2014 współtworzy Messages Quartet. Wielokrotnie nominowana do Nagród Fryderyk. W 2022, wraz z Messages Quartet, zdobyła główną nagrodę Międzynarodowego Konkursu „Muzyczne Orły”. Posiada bogaty dorobek fonograficzny obejmujący ponad 15 albumów. W 2024 roku otrzymała prestiżowy grant naukowy w programie „Sonata Bis” Narodowego Centrum Nauki i rozpoczęła realizację projektu *Krakowska Szkoła Skrzypcowa – geneza, idiom, perspektywy rozwoju*.

Jan KALINOWSKI, solista i kameralista, profesor sztuk muzycznych. Pedagog i dziekan Wydziału Instrumentalnego Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie. Występował na prestiżowych estradach świata, m.in. w Seoul Arts Center w Seulu, Alfred Newman Hall w Los Angeles, Carnegie Hall w Nowym Jorku, Palacio de Bellas Artes w Meksyku, Salle Cortot w Paryżu, St Martin-in-the-Fields w Londynie oraz Concertgebouw w Amsterdamie. Od 2001, wspólnie z pianistą Markiem Szlezerem, tworzy Craco w Duo. Na swoim koncie ma bogaty dorobek fonograficzny, w dużej mierze poświęcony muzyce polskiej, wydany m.in. przez DUX i Warner Classics. Jego nagrania były wielokrotnie nagradzane i nominowane, w tym do Polskich Nagród Fonograficznych „Fryderyk”. Odznaczony przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego honorową odznaką „Zasłużony dla Kultury Polskiej”.

KRAKOWSKI ODDZIAŁ ZWIĄZKU KOMPOZYTORÓW POLSKICH

Z pierwszych kart kroniki ...

Krakowskiemu Oddziałowi ZKP, utworzonemu w 1953 roku, przewodził początkowo Stefan Kisielewski, któremu udało się zrzeszyć wybitnych kompozytorów i muzykologów: Krzysztofa Pendereckiego, Bogusława Schaeffera, Romana Bergera, Juliusza Łuciuka, Stanisława Radwana, Zygmunta Szwejkowskiego i Mieczysława Tomaszewskiego. Wspólnie działali na rzecz promocji kultury wysokiej w niełatwym okresie komunistycznego reżimu. W czasie transformacji, w 1989 roku zainicjowane zostało w środowisku Oddziału jego flagowe wydarzenie: Dni Muzyki Kompozytorów Krakowskich, których wieloletnim dyrektorem był Jerzy Stankiewicz. Trudno dziś zliczyć wszystkie prawykonania utworów, debiuty muzyków, obecności zaproszonych gości – co zostało udokumentowane w książkach programowych festiwalu.

Międzynarodowe działania ...

Pod kierunkiem Jerzego Stankiewicza Oddział zrealizował 20 festiwali kompozytorów krakowskich i II międzynarodowych, m.in. w Stanach Zjednoczonych, we Włoszech, na Ukrainie. Wiele koncertów, promujących polską muzykę współczesną, odbyło się z inicjatywy Oddziału w Paryżu, Brukseli, Bejrucie, Moskwie, Bratysławie, Zwoleniu, Bańskiej Bystrzycy, Pradze, Goerlitz, Wilnie, Kownie, Mińsku, Witebsku, Połocku, Kijowie, Łucku, Równem, Ostrogu, Tarnopolu, Odessie, Drohobyczu, Samborze, Kołomyi, Użhorodzie i wielokrotnie we Lwowie. Następca Jerzego Stankiewicza – Marcel Chyżyński – przeniósł ideę słynnego festiwalu ponad granice lokalne, nadając mu nową markę: Krakowskiego Międzynarodowego Festiwalu Kompozytorów oraz światową rangę i rozmach.

Nowe inicjatywy ...

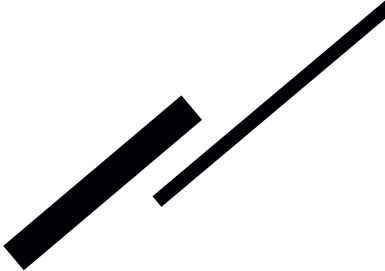
Prezes Marcel Chyżyński zainicjował również ciekawy w swojej międzypokoleniowej formule cykl koncertów *Mistrzowie i ich uczniowie*, powołał także do życia Międzynarodowy Konkurs dla Młodych Kompozytorów im. Krzysztofa Pendereckiego, sławiąc w ten sposób zarówno imię mistrza – patrona krakowskiej uczelni muzycznej, jak i młodych, szczególnie utalentowanych twórców. Inicjatywą najnowszą stało się zamówienie nowych, trzyminutowych utworów u wybranych kompozytorów krakowskich.

100 lat! 100 lat!

Kraków kompozytorami stoi – rzec można bez przesady. Skupieni wokół początkowo Państwowej Wyższej Szkoły Muzycznej, obecnie Akademii Muzycznej twórcy wykształcili pokolenia następców, kojarzonych z formacją określaną jako Krakowska Szkoła Kompozytorska. Jak pisze Teresa Malecka: „zbudowali ją na fundamencie tradycji swoich poprzedników: Stanisława Wiechowicza i Artura Maławskiego wybitni profesorowie: Krystyna Moszumańska-Nazar, Adam Walaciński, Bogusław Schaeffer, Zbigniew Bujarski, Krzysztof Penderecki, Marek Stachowski, Krzysztof Meyer. Działalność tej grupy kompozytorów znajduje kontynuację w twórczości ich wychowanków – średniego i najmłodszego pokolenia (m. in. Anny Zawadzkiej-Gołosz, Magdaleny Długosz, Wojciecha Wiślaka, Marcela Chyżyńskiego, Mateusza Bienia, Macieja Jabłońskiego, Michała Pawełka, Wojciecha Ziemowita Zycha)” To co w tym kręgu charakterystyczne – zestrzeganie tradycji z nowoczesnością – znajdzie swoje najnowsze wcielenie w dwuczęściowym koncercie urodzinowym ZKP –

obok klasycznych arcydzieł mistrzów usłyszeć będzie można aż trzynaście zupełnie nowych, napisanych specjalnie na tę wyjątkową okazję kompozycji.

Agnieszka Draus

5

**LISTOPADA
2025**

**środa
godz. 16.30**

**Związek Kompozytorów Polskich
Rynek Starego Miasta 27**

Spotkania u Kompozytorów

**Régamey&Regamey
– ojciec i syn**

Spotkanie z Jerzym STANKIEWICZEM

Prowadzenie: Mieczysław KOMINEK

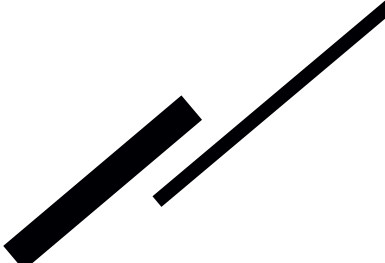

O ile sylwetka Konstantego Regameya – kompozytora, publicysty, orientalisty – jest znana specjalistom, to w stosunku do wagi jego dorobku zbyt słabo jest obecna w społecznej świadomości. Natomiast o Konstantym Kazimierzu Régameyu, ojcu Konstantego – pedagogu i kompozytorze – do niedawna nie słyszał prawie nikt – tak wśród melomanów, jaki i profesjonalistów. Obaj zasługują na znacznie więcej – tak ze względu na swoją twórczość, jak i życiorysy, ponad normę skomplikowane, całkowicie różne, z dramatycznym, przejmującym końcem życia Régameya ojca, który – skazany za szpiegostwo przez reżim sowiecki – został rozstrzelany w styczniu 1938 roku.

Podczas *Spotkania u Kompozytorów* spotkamy się z Jerzym Stankiewiczem, muzykologiem, który przez wiele lat konsekwentnie i skutecznie badał życie i twórczość obu tych postaci. Posłuchamy o ciekawej i uczącej współpracy z osobami, bibliotekami i archiwami na Ukrainie, w Rosji i Szwajcarii, a także przyjrzymy się projektom zrealizowanym przez Związek Kompozytorów Polskich w ostatnich latach pod merytorycznym kierunkiem Jerzego Stankiewicza: stronie internetowej oraz dwóm albumom płytowym.

Jerzy STANKIEWICZ – muzykolog, wieloletni prezes Oddziału Krakowskiego Związku Kompozytorów Polskich. Od 1994 do 2014 był dyrektorem artystycznym Dni Muzyki Kompozytorów Krakowskich, które przekształcił w międzynarodowy festiwal muzyczny (obecnie Międzynarodowy Krakowski Festiwal Kompozytorów). Organizował także festiwale muzyki Igora Strawieńskiego, Oliviera Messiaena, Franka Martina oraz muzyki kanadyjskiej. Jest autorem wielu prac na temat Messiaena oraz działań związanych z upamiętnieniem pamięci o tym twórcy zarówno w Polsce, jak i we Francji. W 2022 mer miasta Alde Harman dokonał dekoracji Jerzego Stankiewicza Złotym Medalem za zasługi dla Miasta Toul. W 2023 roku Prezydent Republiki Francji Emmanuel Macron przyznał mu Order Legii Honorowej za wyjątkowy wkład w kultywowanie pamięci o dziele Messiaena oraz powiązań, jakie Stankiewicz utworzył pomiędzy Francją i Polską na polu kulturalnym i historycznym. W 2024 roku Jerzy Stankiewicz został udekorowany Złotym Medalem „Zasłużony Kulturze – Gloria Artis”.

Mieczysław KOMINEK – patrz str. 25

5

LISTOPADA
2025

środa
godz. 19.00

Uniwersytet Muzyczny
Fryderyka Chopina
Sala Koncertowa
ul. Okólnik 2

Koncert Uniwersytetu Muzycznego
Fryderyka Chopina

Ryszard GROBLEWSKI – altówka
ORKIESTRA SYMFONICZNA
UNIwersYTETU MUZYCZNEGO
FRYDERYKA CHOPINA

Rafał KŁOCZKO – dyrygent

Grażyna BACEWICZ

Pensieri notturni na orkiestrę kameralną (1961)

Tadeusz BAIRD

Concerto lugubre na altówkę i orkiestrę (1975)

Witold LUTOSŁAWSKI

Livre pour orchestre (1968)

Ignacy ZALEWSKI

II Symfonia Pamięci Dominika Połóńskiego na orkiestrę (2018-2019)

Grażyna BACEWICZ (1909-1969) – bez wątpienia pierwsza dama polskiej kompozycji XX wieku. Niosła tradycję muzyki Karola Szymanowskiego, jak całe jej pokolenie, a także czerpała z nurtu neoklasycznego, sięgała po wątki barokowe, klasyczne i romantyczne oraz muzykę ludową, ale to wszystko przekuwała w wypowiedź dźwiękową odrębną i indywidualną. Jej język muzyczny ewoluował w ciągu lat, szybko jednak osiągnął piękną krystaliczność konstrukcyjną, uwodzącą urodę brzmieniową i poruszającą ekspresję. Te wartości pozostają aktualne do dziś i trafiają do słuchacza XXI wieku. Nie inaczej jest z *Pensieri notturni* na orkiestrę z 1961 roku.

Jako działającej do lat 50. skrzypaczce, bliski jej był nie tylko ten instrument, ale cały aparat orkiestrowy. Mistrzostwo w operowaniu jego możliwościami przejawia się tu w niuansowaniu barw, w tym szczególnie efektów artykulacyjnych i dynamicznych, rozbijaniu tutti na zróżnicowane grupy, często o niewielkim i nieoczywistym składzie, wplatanie wystąpień solowych, łączenie fraz w warstwy i wiązki, polifoniczne splatanie wątków. Wszystko to podporządkowane głównej idei: nocnym myślom.

Utwory zatytułowane *Nokturn*, *Nocturne*, *Notturmo* czy *Nachtstück* pojawiły się w literaturze muzycznej już w okresie klasycyzmu, jednak to w dobie romantyzmu wraz z rozwojem miniatury instrumentalnej zyskały największe powodzenie. Również twórcom XX-wiecznym idea muzyki nocy była bliska i stanowiła atrakcyjną inspirację dla własnych rozwiązań. Zapewne zawdzięczała to dość szerokim możliwościom, jakie potencjalnie zawiera, bowiem zwykle wiązała się z formami o nieustalonej budowie, swobodnymi, podatnymi na autorskie, subiektywne wyrażenie ekspresji nocy. u Fielda pojawiają się pierwsze elementy charakterystyczne dla nokturnu: dominacja lirycznej, miejscami ornamentальной, melodyki, często pasażowy akompaniament, marzycielska nuta. Chopin za podstawę formy wziął kontrast agogiczny z burzliwą częścią środkową, pogłębił wyraz melodii, uciekając od sentymentalnej banalności i wzbogacił harmonikę wplecioną w technikę wariacyjną. Schumann dołącza programowość, u Liszta znajdziemy tekst poetycki stanowiący rodzaj motto. Nowe jakości zawarł w fortepianowych nokturnach Fauré i Skriabin, a Mahler i Debussy sięgnęli po aparat orkiestrowy i formy większych rozmiarów. Nokturn przeniknął do muzyki scenicznej, suit, utworów kameralnych itp., stając się lokalnym polem oddziaływania ekspresji szczególnego i swoistego rodzaju. Szukając cech idiomu nokturnu, można go uchwycić poprzez dwie sytuacje: 1. Wyrażenie stanu: nocnego zamyślenia, marzeń sennych, oniryczności, marzycielskości czy rozmarzenia, przy czym są to marzenia raczej melancholijne niż ekstatyczne, stany zamyślenia, zaśluchania, pejzaż z barw przytłumionych, zgaszonych, krajobraz widziany nocą, więc niewyraźny, nierzeczywisty; mieści się tu także stan wchodzenia w głębi, swoistej introspekcji, zdarza się ciemna strona nastroju, zawsze dominuje ton intymny, indywidualny i osobisty.

2. Przeprowadzenie akcji rozgrywającej się w nocy, w tym także dramat kosmaru nocnego, niedookreślone lęki szarpiące i wyzwalające ucieczkę, walka z niedookreślonym wrogiem, skazana zwykle na przegraną; panuje tu wyraz burzliwości, pełen niepokój, relacja z czymś lub kimś powodująca niestabilność, zachwianie, wywołująca silne emocje i mocne uczucia.

Idiom nokturnu tradycyjnie przejawia się przez formę swobodną, ale często w ramach części ABA, z układem temp wolna-szybka-wolna, z burzliwą i gwałtowną akcją pośrodku – wtedy może łączyć w jedno obie wyżej wymienione sytuacje. Idiom ten często także wiąże się z działaniem quasi improwizacyjnym, w którym myśli muzyczne są ewolucyjnie wysnuwane jedna z drugiej i swobodnie rozwijane, stąd często bogata technika wariacyjna odmieniająca wyjściową linię melodyczną, pełniącą rolę tematu. Środkami wyrazu nokturnu są: falowanie pomiędzy *piano* a *forte*, gęsto

a cienko, wychodzenie od ciszy i do niej wrócenie, śpiewność linii melodycznej, *bel canto* i fioritury, ornamentacja raczej niż motoryka, bazowanie na akompaniamencie często pasażowym, czasem ujętym w figurację akordową czy repetycję współbrzmień. To generalnie pieśń nocy przeżywana przez liryczny podmiot, więc śpiewność i indywidualna wypowiedź stanowią cechy nadrzędne.

Warto pokrótce skonfrontować „rozwiązania nokturnowe” obecne w twórczości polskich kompozytorów tamtych czasów. Roman Palester skomponował *Nocturne pour orchestre à cordes* w 1947 roku i tę wersję poddał zmianom w 1954 roku. Nie zamierzał być tu reformatorem, ale też nie szedł utartymi ścieżkami. Jego własna droga, z wyborami pogłębionymi myślowo i atrakcyjnymi muzycznie, cieszy i ducha, i umysł. W rozwiązaniach Palestra widać drogę, którą podążał Lutosławski, a nie Górecki, wcześniej – Chopin, a nie Field. To postawa otwartości zarówno na przeszłość, jak i brak lęku przed przyszłością. *Nocturne* Palestra wpisuje się w pierwszy idiom muzyki nocy. *Nokturn* Panufnika na wielką orkiestrę symfoniczną, z 1947 roku, wydaje się spójny z przeżywanym przez niego wówczas nastrojem powojennej traumy, dla której znajdował wyraz nie w intymnym zwierzeniu, a raczej w dramatycznym krzyku. To przykład drugiego idiomu nokturnowości. Droga Panufnika bliższa jest znanej z Góreckiego czy Kilara, całkowicie inna niż u Lutosławskiego. *Nocturne* Piotra Perkowskiego powstał w 1955 roku. Tak jak Panufnik, Perkowski wybrał aparat wielkiej orkiestry symfonicznej, i jako znany kolorysta dźwiękowy wykorzystał ten czynnik maksymalnie. W potraktowaniu idiomu muzyki nocy bliższy jest Palestrowi.

A jak postąpiła Grażyna Bacewicz? Myśli nocne są u niej intymne, oniryczne, pełne szybkich zwrotów akcji, zwiędne i bogate kolorystycznie. Świetna instrumentacja urzeka urodą. Zatem w *Pensieri notturni* dominuje pierwszy typ idiomatyki nokturnowej.

Warto dodać, że w latach 60. Bacewicz uprawiała także pisarstwo. Jej powieść kryminalną (PWM 2018) *Sidla* czyta się świetnie! Stulecie urodzin artystki, 2009, uhonorowano Rokiem Grażyny Bacewicz, a Poczta Polska wprowadziła do obiegu znaczek, na którym umieszczono fotografię artystki.

Grażyna Bacewicz należała do Związku Kompozytorów Polskich od 1945, w latach 1947-1950 była skarbnikiem, w 1950-1951 oraz 1959-1960 członkiem zarządu, w 1955-1957, 1960-1963 oraz 1964-1969 pełniła w nim funkcję wiceprezesa.

Tadeusz BAIRD (1928-1981) to zdecydowanie wybitny liryk w polskiej muzyce XX wieku. *Concerto lugubre* (1975) dedykował zmarłej Matce, określając w rozmowie z Grzegorzem Michalskim ten utwór jako „epitafialny”. Najważniejsza dla Bairda ekspresja zazwyczaj decydowała zarówno o formie, jak i o środkach dźwiękowych. Bohdan Pocięć określił ekspresję tej muzyki jako „piękno intensywne”. Przybierała w twórczości Bairda różne odmiany, od stylizacji czy archaizacji, przez radykalizację środków techniki kompozytorskiej, do muzyki pełnej dramatyzmu. Baird czerpał z tradycji muzycznej w sposób nieskrępowany, ale zawsze mocno indywidualny. Tworzona muzyka była dla niego azylem, światem, w którym panowały szczerść i głęboko pojmowany humanizm. Wśród tej twórczości szczególnie miejsce zajmuje intensywny w wyrazie koncert żałobny z altówką w roli solisty, którego komponowanie było dla artysty swoistym *katharsis*.

Szukając w XX wieku idiomu żałobnego pomyślimy może najpierw o *Polskim requiem* czy jakże innym *Trenie* Krzysztofa Pendereckiego, o *Muzyce żałobnej* Witolda Lutosławskiego, o szeregu mszy żałobnych, jednak forma koncertu dla tego typu wypowiedzi nie jest już tak oczywista.

Tadeusz Baird, we wspomnianej rozmowie, przyznaje, że właśnie altówka wydała mu się instrumentem najlepiej wpisującym się w żałobny rodzaj ekspresji. I rzeczywiście – dolne rejestry tego instrumentu kompozytor wykorzystuje często, i to on ujawnia najszerzej (podobnie może także flet altowy z zespołu orkiestry, użyty solistycznie w drugim ogniwie koncertu) melodyczną stronę utworu, zawsze śpiewną, jakby improwizowaną, przy tym stanowiącą wysoce osobistą wypowiedź muzyczną podporządkowaną ekspresji *lugubre*. Gęste płaszczyzny harmoniczne organizują materiał 12-dźwiękowy zarówno w płamy o łagodnych współbrzmieniach, jak też nie stronią od ostrych dysonansów, przy czym z racji wagi bogatego instrumentarium perkusyjnego (odsługiwanego przez 5 wykonawców) oraz zróżnicowanej artykulacji w pozostałym instrumentarium krajobraz dźwiękowy wzbogacają warstwy szmerowe, często rozedrgane czy migotliwe. Centrum wysokościowym jest obsesyjnie przywoływany dźwięk es oraz trzy obszerne akordy, nazwane przez Krystynę Tarnawską-Kaczorowską: siedmiodźwiękiem nonowym (*d-es-fes-g-a-b-c-d-es*), dziewięciodźwiękiem decymowym (*des-d-es-f-ges-as-b-ces-des-es-fes*) oraz jedenastodźwiękiem duodecymowym (*h-c-cis-d-es-e-fis-g-a-b-c-d-es-e-f*). Zaprezentowane po altówkowej introdukcji przez instrumenty smyczkowe dalej służą budowie płaszczyzn dźwiękowych w całym utworze.

Forma *Concerto lugubre* nosi znamiona układu klasycznego, przy czym jej ogniwa połączone są w narrację ciągłą. Baird naszkicował przebieg utworu następująco: „Istniała już muzyczna «fabuła» utworu, która od narastającego w pierwszej części sprzeciwu i buntu prowadziła poprzez ból i grozę do finalnego łagodnego smutku, spokojnej akceptacji tego, co nieuniknione.” Introdukcja subtelnie, ale w sposób niepokojący wprowadza mocną pierwszą kulminację do dramatycznej części pierwszej, pełnej wybuchów, drżenia i akcji rwanych, rzucanych, szarpiących. Część drugą kompozytor określił jako „elegię z werblami jak nad otwartym grobem”. Trzecia część przynosi główną kulminację utworu, ostrą i gwałtowną, miejscami motoryczną, która dalej ulega stopniowemu rozładowaniu, uspokojeniu i wygaszeniu obecnemu w finałowej kodzie. Utwór w odbiorze szybko wciąga słuchacza, narracja nie pozwala uwadze umknąć, a blisko 20-minutowy utwór zaskakująco krótko trwa. Spoistość wypowiedzi, zmienność szanująca ciągłość, czynią z *Concerto lugubre* Bairda utwór mistrzowski.

Tadeusz Baird był bardzo aktywnym członkiem Związku Kompozytorów Polskich. W roku 1949 dołączył do Koła Młodych, a już w 1950 wszedł w skład Zarządu Głównego ZKP, by w latach 1951-1955 objąć funkcję skarbnika. W 1960 roku został wiceprezesem, wraz z Grażyną Bacewicz, i prace te prowadził do 1963 roku. W 1981 roku ZKP przyznał mu godność członka honorowego.

Elementem prac Bairda w ZKP była realizacja idei powołania w Polsce festiwalu muzyki współczesnej. Wspólnie z Kazimierzem Serockim, Andrzejem Dobrowolskim i Włodzimierzem Kotońskim zorganizował i Festiwal Muzyki Polskiej (1950). Jego druga edycja miała miejsce w 1955 roku. Dzięki spektakularnemu sukcesowi tego działania na VIII Walnym Zebraniu ZKP Baird wraz z Serockim złożyli wniosek o konieczności powołania festiwalu o szerszej formule. W 1956 roku ideę tę zrealizowali wspólnie z Bairdem, Dobrowolski, Kotoński i Serocki. Międzynarodowy Festiwal Muzyki Współczesnej „Warszawska Jesień” był organizowany przez Bairda (wraz z innymi członkami Komisji Programowej) do roku 1969. Jego muzykę prezentowano niemal corocznie za jego życia (w sumie dało to 25 wykonań), tu też odbyło się 11 prawykonań utworów Tadeusza Bairda.

Warto dodać, że imię Tadeusza Bairda nosi Filharmonia Zielonogórska, w której z inicjatywy dyrektora i dyrygenta Rafała Kłoczko w tym roku,

w dniach 26-28.09.2025, odbył się II Międzynarodowy Festiwal Muzyczny im. Tadeusza Bairda. Zespół Filharmonii od kilku lat realizuje misję nagrania wszystkich utworów naszego liryka.

Witold LUTOSŁAWSKI (1913-1994) to kompozytor, którego muzyka ucieleśnia idealną harmonię sfery intelektualnej i zmysłowej. Równowaga ta ma różne odsłony. W *Konercie na orkiestrę* (1954) wpisuje się w normy iestetykę neoklasyczną połączone ze zmodyfikowanym materiałem ludowym, w *Muzyce żałobnej* (1954-1958) i w *Pięciu pieśniach do słów Kazimierza Młakowiczówny* (1957) w nurt poszukiwań nowych rozwiązań harmoniczych na bazie serializmu i dodekafonii, w *Grach weneckich* (1960-1961) mieści się w nowym porządku czasu z techniką aleatoryzmu ograniczonego na czele, w *Konercie wiolonczelowym* (1969) mierzy się z połączeniem tradycji formy koncertu z nowym językiem dźwiękowym, w *II Symfonii* (1967) uobecnia się w dwufazowej formie *hesitant – direct*, w *Mi-parti* (1976) eksploruje strukturę formy łańcuchowej, w *IV Symfonii* (1992) osiąga specyficzną syntezę wcześniejszych osiągnięć.

Livre pour orchestre (1968) jak tytułowa książka składa się z rozdziałów – *Chapitres* oraz *intermediów – Intermèdes*. Zastosowaną tu technikę aleatoryzmu ograniczonego Lutosławski wypracował w *Grach weneckich*, *Trois poèmes d'Henri Michaux*, w *Kwartecie smyczkowym* oraz w *II Symfonii*. W każdym z tych utworów pełni ona inną rolę i występuje w innym zakresie. W *Livre pour orchestre* technika aleatoryzmu ograniczonego pojawia się w *Intermediach* i zasada się na powierzeniu podobnego zestawu paru dźwięków w podobnym układzie interwałowym wszystkim instrumentom. *Rozdziały* dysponują ścisłą regulacją czasową. Łączenie obu technik we wcześniejszych utworach ukazuje przewagę tej swobodnej, natomiast w *Livre pour orchestre* osiąga specyficzną równowagę. Jak podaje Jadwiga Paja-Stach: „Wybór jednej lub drugiej techniki w danym odcinku utworu wiąże się z kształtowaniem dynamiki formy oraz z wypukleniem istotnej roli poszczególnych relacji interwałowo-wysokościowych. (...) Np. w *Livre pour orchestre* pierwsze 3 *Rozdziały* przedzielone *Intermediami* (odpowiednikami refrenów) tworzą fazę pierwszą, natomiast rozwinięty z *III Intermedium* bardzo rozbudowany i prowadzący do kulminacji *Rozdział IV*, stanowi fazę drugą”. Ten kształt formy odpowiada autorskiemu pomysłowi Lutosławskiego, który taki dwufazowy model prezentował i rozwijał w szeregu utworów, wśród nich w *Mi-parti*, w *Konercie wiolonczelowym*, *Konercie fortepianowym*, *Konercie podwójnym* i in. Lutosławski relację dwóch faz określał jako *hesitant – direct*, co nacechowuje je zarówno pod względem energetyki, jak i ekspresji. i choć Lutosławski twierdził, że kształtowania wielkich form orkiestrowych nauczył się od klasyków, głównie od Beethovena i Haydna, to oczywiście nie przejmował od nich nic więcej poza ideą konstrukcyjną, którą wyrażał swoim niezmiernie oryginalnym językiem muzycznym. Co więcej, stworzył w *Livre pour orchestre* formę koherentną, o klasycznej klarownej architektonice, nadając jej jednocześnie dynamiczny i zrównoważony układ części swobodnych i ścisłych.

Nie sposób nie wspomnieć o jeszcze jednym aspekcie obecnym w *Livre pour orchestre*. Chodzi tu o specyfikę tkanki dźwiękowej, w której polifonia znalazła nowe ujęcie, charakterystyczne dla muzyki współczesnej. Lutosławski, podobne jak np. Ligeti, operuje nie tyle samymi liniami, ale wiązkami dźwięków, warstwami, pasmami przemieszczającymi się przez rejestry orkiestry, a w aspekcie mikroformalnym – mikropolifonią, a więc małymi strukturami obecnymi w każdej linii wiązki dźwiękowej, ale zawsze przesuniętymi względem siebie. Tworzy to tkankę ruchliwą, drgającą i aktywną. Żywą, gęstą, frapującą.

No i orkiestracja. To wyżyny możliwości i umiejętności posługiwania się tym aparatem wykonawczym. Różnicowanie zestawień instrumentalnych, od solowych, przez grupowe o zaskakujących często złożeniach, do *tutti*, to wszystko splecione w akcje zmienne agogicznie i dynamicznie trzymając uwagę odbiorcy w nieustającym napięciu i aktywności. Znakomite dawki ciszy podbija ekscytację odbiorcy.

W sumie wcale nie zaskakuje, że twórca sprzed ponad 60 lat jest tak świeży i dzisiejszy. Trzeba mistrza, by to osiągnąć. Bez wątpienia Witold Lutosławski i tym utworem zbudował swoją pozycję jako klasyka muzyki XX wieku obok Beli Bartóka czy Oliviera Messiaena.

Witold Lutosławski był osobą niezmiernie ważną dla Związku Kompozytorów Polskich. Aktywnie włączał się w związkowe działania, pełniąc szereg ważnych funkcji. W latach 1945-46 był sekretarzem i skarbnikiem, w 1946-1947 skarbnikiem, w 1947-1948 członkiem zarządu, w 1977-79 wiceprezesem, w 1981-83 ponownie członkiem zarządu, w 1985-1987 oraz 1989-1993 członkiem prezydium. Przy tym już w latach 70. (1971) doceniono go przez nadanie mu tytułu członka honorowego.

Witold Lutosławski jako jedyny uczestniczył w pracach Komisji Repertuarowej Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Współczesnej „Warszawska Jesień” nieprzerwanie przez 37 lat, a w latach 1960-1965 jej przewodniczył.

Stulecie urodzin kompozytora (2013) uhonorowano Rokiem Witolda Lutosławskiego.

Ignacy ZALEWSKI

Utwór *II Symfonia Pamięci Dominika Połońskiego* zamówiła Filharmonia Łódzka im. Artura Rubinsteina. Z inicjatywy Dominika Połońskiego został on zaplanowany w postaci symfonii koncertującej z wiolonczelą w roli solowej. Śmierć artysty przerwała współpracę między kompozytorem a instrumentalistą. Przypomnijmy, że Dominik Połoński (1977-2018) w wyniku operacji nowotworu mózgu stracił czucie w lewej ręce. Odtąd posługiwał się tylko prawą ręką, a szereg kompozytorów, w tym Olga Hans, Dariusz Przybylski, Andrzej Kwieciński, Artur Zagajewski, Weronika Ratusińska, Sławomir Zamuszko, napisało dla niego koncerty wiolonczelowe właśnie na tę rękę. Jak wspomina Ignacy Zalewski: „Umożliwiliśmy się z Dominikiem Połońskim na utwór o romantycznej, ekspresjonistycznej proveniencji i z tego nie zrezygnowałem, tym bardziej, że jest to dla mnie, by tak rzec, naturalne środowisko artystycznego wyrazu. *Symfonia Pamięci Dominika Połońskiego* na poziomie refleksji pozamuzycznej jest utworem o walce, przeciwstawianiu się fatum, gniewie wreszcie, który rodzi się z konieczności nieustannej, uporczywej walki, a ostateczną inspiracją do jego powstania w tym finalnym, niekoncertującym kształcie była historia zmagania tego wielkiego wiolonczelisty ze śmiertelną chorobą, której heroicznie przeciwstawiał się przez kilkanaście lat”.

W swoim referacie habilitacyjnym Ignacy Zalewski szeroko analizuje założenia utworu. Ta jednoczęściowa, blisko dwudziestominutowa, całość złożona została z wyraźnych czterech ogniw: I. *Con furia ma doloroso*, II. *Quasi fuga. Andante*, III. *Vivo*, IV. *Più pesante*. Osnową konstrukcyjną są tematy melodyczne. Pierwszy i zaraz po nim drugi rozpoczynają *Symfonię*, i przedstawione są przez instrumenty smyczkowe. Jak pisze Zalewski: „Symbolicznym ukłonem w stronę Dominika, delikatnym, niemalże prywatnym – niemuszającym oddziaływać szczególnie na słuchacza pozamuzycznie – jest dość częste wykorzystywanie pustych strun (fundamentalnego elementu warsztatu wykonawczego zmarłego solisty) w instrumentach smyczkowych, co stanowi w całym utworze także istotną dla jego wyrazu jakość kolorystyczną.” Temat trzeci pełni rolę szczególną, bowiem jest cytatem, choć zwykłe zawołanym, pierwszego tematu

pierwszej części *Sonaty D-dur* op. 78 Johannesa Brahmsa, której wiolonczelista był niezrównanym interpretatorem. W cz. II pojawia się temat fugi, a w cz. III, stanowiącej rodzaj scherza, temat o takim właśnie charakterze. Tematy zawsze mają wyraźny kształt rytmiczny, np. synkope, rytm punktowany itp.

Jak podaje Ignacy Zalewski: „Buduję fakturę utworu (...) w oparciu o klasyczne przebiegi kontrapunkcyjne ujęte w kolorystykę o proveniencji impresjonistycznej, ekspresjonistycznej, witalistycznej oraz zaczerpniętej z niektórych dokonań kompozytorów drugiej połowy XX wieku.” Do nich ostatnich należą np. kaskady instrumentów dętych drewnianych, sekcje *ad libitum*, np. rozedrgane tryle i glissanda *ad libitum* instrumentów dętych blaszanych, prowadzenie linii melodycznej w wysokim rejestrze, permutowane wąskointerwałowe oscylacje w przesunięciach fazowych itd. Autoanalizę Ignacy Zalewski kończy znamienym stwierdzeniem: „umiejętne czerpanie i twórcze przetwarzanie minionych zjawisk jest moim sposobem i na łączność z tradycją, i, dzięki temu, w moim zrozumieniu, na wytyczanie rozsądnej nowoczesności”. a swoje rozważania kończy następująco: „Chciałbym wierzyć, że (...) iskrzenie na styku dwóch impulsów: emocjonalnego i rozumowego (...) dokłada jakąś choćby małą cegiełkę do rozwoju polskiej kultury, dając satysfakcję nie tylko mnie, jako twórcy, wykonawcy czy wykładowcy, ale także odbiorcom mojej działalności, słuchaczom, studentom i muzykom, z którymi mam szczęście współpracować”.

Dzisiejsze wykonanie *II Symfonii Pamięci Dominika Połńskiego* będzie okazją do skonfrontowania się z twórczym *credo* Ignacego Zalewskiego.

Alicja Gronau-Osińska

Ignacy Zalewski, urodzony w 1990 roku w Lublinie, kompozytor, dyrygent, pedagog, doktor habilitowany sztuk muzycznych, absolwent Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina (2009-2014) w klasie kompozycji prof. Marcina Błazewicza. W latach 2014-2015 uczył się pod kierunkiem Krzysztofa Pendereckiego, uczestniczył także w licznych kursach w Polsce i za granicą (prowadzonych m.in. przez Wolfganga Rihma, Lowella Liebermanna i Vladimira Scolnica).

Laureat przeszło dwudziestu nagród na konkursach kompozytorskich, międzynarodowych i ogólnopolskich. Ma na swoim koncie ponad 20 płyt CD, z czego trzy uzyskały nominację do „Fryderyków”. Utwory kompozytora są regularnie wykonywane w najważniejszych polskich salach koncertowych i w większości krajów Europy oraz w USA, Chinach, Japonii, Singapurze i Wietnamie.

W latach 2013-2018 Ignacy Zalewski był dyrygentem zespołu muzyki współczesnej Hashtag Ensemble. Od 2018 roku jest kierownikiem artystycznym Chopin University Modern Ensemble.

Autor muzyki do kilkudziesięciu filmów, spektakli i słuchowisk. Na tym polu Ignacy Zalewski współpracował m.in. z: NETFLIX, MTL Maxfilm, WFDiF, TVP, Bagatela Studio oraz najważniejszymi polskimi teatrami (m.in. z Teatrem Dramatycznym m. st. Warszawy, Teatrem im. J. Słowackiego w Krakowie czy Teatrem Śląskim w Katowicach) oraz Teatrem Polskiego Radia.

Obecnie jest profesorem macierzystej uczelni, w której prowadzi klasę kompozycji. W kadencji 2020-2024 był dziekanem Wydziału Kompozycji i Teorii Muzyki UMFC. Od 2024 pełni funkcję kierownika Katedry Kompozycji, a od 1 lipca 2025 – prorektora ds. nauki macierzystej uczelni. Ponadto jest przewodniczącym komisji rewizyjnej Stowarzyszenia Autorów ZAiKS, a od 2025 – sekretarzem generalnym Związku Kompozytorów Polskich.

Ryszard GROBLEWSKI, ur. 1983 w Warszawie; absolwent Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie w klasie Piotra Reicherta i Błażeja Sroczyńskiego. Zwycięzca 60. edycji Międzynarodowego Konkursu Muzycznego w Genewie (I nagroda, nagroda publiczności, nagroda specjalna Breguet). Pierwszy w historii polski altowiolista, który został nagrodzony na Międzynarodowym Konkursie ARD w Monachium, gdzie zdobył drugą nagrodę. Został także zwycięzcą międzynarodowych konkursów w Pörtschach (Austria), Essen i Bledzie (Słowenia). Jako kameralista współpracował m.in. ze słynnym skrzypkiem Gidonem Kremerem.

W maju 2005 w Filharmonii Krakowskiej dokonał polskiego prawykonania poprawionej wersji koncertu altówkowego Béli Bartóka wydanej w 1995 roku przez syna kompozytora Petera Bartóka.

ORKIESTRA SYMFONICZNA UNIwersYTETU MUZYCZNEGO FRYDERYKA CHOPINA

składa się ze znakomitych młodych muzyków – studentów Wydziału Instrumentalnego uczelni. Od szeregu lat zespół współpracuje z najwybitniejszymi polskimi i zagranicznymi mistrzami batuty, w tym profesorami uczelni oraz dyrektorami artystycznymi większości polskich filharmonii. Pod ich dyrykcją i z udziałem wybitnych solistów (pedagogów uczelni i zaproszonych gości) orkiestra odnosiła liczne sukcesy zarówno na estradzie rodzimej uczelni, jak i podczas tournées koncertowych na wielu estradach świata. Zespół dokonał również rejestracji radiowych i fonograficznych. Program artystyczny dla orkiestry planowany jest w taki sposób, by studenci mogli zgłębiać tajniki wykonawstwa dzieł różnych epok, w tym także indywidualnych stylów kompozytorskich w obrębie muzyki współczesnej. Dodatkowo Orkiestra Symfoniczna UMFC jest jedyną orkiestrą uczelnianą z tak dużą ilością zajęć, co pozwala naszym studentom świetnie przygotować się do pracy w zespołach zawodowych.

Rafał KŁOCZKO ur. 28 lipca 1987 w Toruniu, dyrygent, kompozytor i aranżer, od 2021 dyrektor Filharmonii Zielonogórskiej im. Tadeusza Bairda. Założyciel Chóru Filharmonii Zielonogórskiej. Pomysłodawca festiwalu #Laboratorium Piosenki, dyrektor festiwalu Międzynarodowy Festiwal Muzyczny im. Tadeusza Bairda, „Miesiąc Kobiet”. Powołany przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego Hannę Wróblewską do Rady ds. Instytucji Artystycznych IV kadencji.

W 2014 był pomysłodawcą i dyrygentem polskiej realizacji opery *Francesca da Rimini* Siergieja Rachmaninowa. Rok później kierował realizacją muzyczną oraz dyrygował operą *Eros and Psyche* Ludomira Różyckiego. Dwukrotnie był laureatem prestiżowego programu „kompozytor-rezydent” organizowanego przez Narodowy Instytut Muzyki i Tańca: w sezonie 2013/2014, współpracując z Toruńską Orkiestrą Symfoniczną, oraz w sezonie 2015/2016, kiedy współpracował z Cappella Gedanensis.

Doświadczenie międzynarodowe zdobywał m.in. podczas Salzburger Festspiele czy stażu w Operze Wiedeńskiej (Wiener Staatsoper). Ważnym punktem było zaproszenie do współpracy przy premierze *Die Liebe der Danae* Richarda Straussa pod batutą Franza Welser-Mösta podczas festiwalu Salzburger Festspiele (2016). Rozpoczął później współpracę z Operą Śląską: *Traviata* G. Verdiego w reż. Michała Znanieckiego i *Księżniczka Czardasza* Kálmána w reż. Pii Partum. Następnie w Teatrze Wielkim-Operze Narodowej w Warszawie pracował m.in. przy *Halce wileńskiej* Stanisława Moniuszki w reż. Agnieszki Glińskiej i *Królu Rogerze* Karola Szymanowskiego w reż. Mariusza Trelińskiego. Współpracował z Łukaszem Borowiczem w przygotowaniu premiery 4-aktowej *Halki* Stanisława Moniuszki w reż. Mariusza Trelińskiego w Theater an der Wien

z udziałem Piotra Beczały i Tomasza Koniecznego. Spektakl ten, po jego przeniesieniu na warszawską scenę, poprowadził w październiku 2020. Był kierownikiem muzycznym premiery opery *Jawnuta* Stanisława Moniuszki w Teatrze Wielkim w Poznaniu. Spektakl został uhonorowany nagrodą International Opera Awards 2023 w kategorii „dzieło odkryte na nowo”.

Współpracował z Operą Królewską La Monnaie w Brukseli.

Jest autorem szeregu utworów okolicznościowych (jak fanfary czy kantaty), stworzył *Pasję* na 5 solistów, chór i orkiestrę, jest współautorem kompozycji *Requiem za Biesłan* napisanej wraz z innymi uczniami Zespołu Szkół Muzycznych w Toruniu, studentami kompozycji. Komponował i współpracował przy tworzeniu takich spektakli jak *Balladyna* i *Maszyneria Mitu* w reż. Tomasza Podsiadłego, *Brzydkie Kaczątko* w reż. Romualda Wiczy-Pokojskiego (Teatr Miniatura w Gdańsku), opera dla dzieci *Chcę śpiewać, ale... nie mam gdzie* (Warszawska Opera Kameralna), scen baletowych *Mikołaj w Mikołajki* (Opera Wrocławska), spektaklu *Przygody Stasia Moniuszki*.

Jest autorem szeregu aranżacji i orkiestracji. Wielokrotnie tworzył opracowanie zaginionych partytur na podstawie wyciągu fortepianowego lub zachowanych fragmentów. Jest autorem rekonstrukcji partytur m.in.: Henryka Skirmuntta, Henryka Jareckiego czy Konstantego Górskiego. Dyrygował widowiskiem muzyczno-teatralnym *Norwidowskie Theatrum Mundi*.

6

**LISTOPADA
2025**

**czwartek
godz. 19.00**

**Uniwersytet Muzyczny
Fryderyka Chopina
Sala Melcera
ul. Okólnik 2**

Koncert Oddziału Kujawsko-Pomorskiego ZKP

**Dorota NOWAK – sopran
Orkiestra INTEMPERATA**

Aleksandra BREJZA

Anthem na głos żeński i orkiestrę (2025)*

Bohdan RIEMER

Elegia na smyczki (2014)

Rafał GORZYCKI

Świtów Połączenie na sopran i zespół instrumentów dawnych (2025)*

Magdalena CYNK

Trzy Impresje wg Wojciecha Siudmaka na instrumenty smyczkowe (2024)

Marcin KOPCZYŃSKI

Wokaliza Pod latyńskich żagli cieniem... na sopran i smyczki (2025)

Marcin GUMIELA

Arietta na głos i zespół barokowy (2022)

Piotr A. KOMOROWSKI

Stabat Mater – dwa fragmenty: *Quis es homo i Pro peccatis suae gentis* na sopran i orkiestrę (2022)

* Prawykonanie światowe

Aleksandra BREJZA (ur. 1963); ukończyła Akademię Muzyczną im. Feliksa Nowowiejskiego w Bydgoszczy w klasie kompozycji prof. Franciszka Woźniaka, gdzie pracuje na stanowisku adiunkta.

Tworzy muzykę kameralną (głównie utwory fortepianowe oraz pieśni), jak również kompozycje orkiestrowe i wokально-instrumentalne. Jest laureatką konkursów kompozytorskich, m.in. wyróżnień na Konkursie im. Tadeusza Bairda organizowanym przez ZKP.

Jej utwory były wykonywane w Niemczech, Francji, Czechach, USA, Tajlandii Korei Południowej oraz na Łotwie.

Utwór *Anthem* jest swoistą grą pomiędzy podniosłym tonem muzyki hymnicznej a rozrzedzoną intensywnością czystego brzmienia instrumentalnego.

Utwór powstał na specjalne zamówienie bydgoskiej orkiestry barokowej „Intemperata”.

Aleksandra Brejza

Bohdan RIEMER, ur. 30.01.1937 w Wilnie; kompozytor, pedagog, od 1946 roku mieszkający w Bydgoszczy. Absolwent biologii na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu (1959) oraz kompozycji pod kierunkiem Tadeusza Szeligowskiego i Floriana Dąbrowskiego w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Poznaniu (1967). Po uzyskaniu dyplomu z kompozycji rozpoczął pracę jako nauczyciel teorii muzyki w Państwowym Liceum Muzycznym w Bydgoszczy, a po kilku latach również jako prowadzący zespół przedmiotów ogólnomuzycznych w Okręgowym Zespole Metodyczno-Programowym Szkolnictwa Artystycznego w Toruniu. W 1976 roku rozpoczął pracę wykładowcy przedmiotów teoretycznych w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Bydgoszczy, gdzie w 1979 uzyskał tytuł adiunkta w zakresie kompozycji (w latach 1986-92, wykładał również teorię muzyki w WSP w Słupsku). Z uczelnią bydgoską, która z czasem przekształciła się w Uniwersytet Kazimierza Wielkiego, związany był nieprzerwanie do emerytury (2002), a nawet dłużej, pracując na umowie-zleceniu. Bohdan Riemer współdziałał również z innymi placówkami kulturalnymi regionu: Zespołem Pieśni i Tańca Ziemi Bydgoskiej (liczne opracowania muzyki ludowej), Okręgową Radą Związków Zawodowych Muzyków Rozrywkowych (Komisja Kwalifikacyjna), wydawnictwem „Pomorze” (redaktor muzyczny w latach 1984-86), Konkursem chóralnym w Brodnicy „O Wstęgę Drwęcę” (członek jury – lata 90.).

Twórczość kompozytorska Bohdana Riemera zawiera wiele gatunków: muzyka symfoniczna, kameralna (różne składy instrumentów), solowa, utwory oryginalne i opracowania na chór a cappella (w tym wiele muzyki sakralnej), piosenki dla dzieci (niejednokrotnie wykorzystywane w podręcznikach szkolnych). W ostatnim okresie tworzy głównie muzykę kameralną, fortepianową i wokálną, która znajduje chętnych wykonawców. Utwory kompozytora prezentowane były na następujących festiwalach: Poznańska Wiosna Muzyczna (1966), Festiwal Polskiej Muzyki Współczesnej we Wrocławiu (1969, 1988), Do-Re-Mi w Łodzi (1979, 1984, 1997), Gaude Mater w Częstochowie (1997), Portrety Kompozytorów w Warszawie (2009), Nowe Fale w Gdańsku (2019), Nowa Muzyka w Bydgoszczy (2013-2025).

W 2012 roku, w Wydawnictwie UKW w Bydgoszczy ukazała się pozycja: Bohdan Riemer – *Układy przestrzenne struktur zwierciadlanych w dwunastodźwiękowym stroju temperowanym*, w której kompozytor, podsumowując swoje wieloletnie badania, przedstawił własną koncepcję organizacji wysokości dźwięków. Język dźwiękowy utworów na fortepian – *Interludia* oraz *Rezonujące zwierciadło*, w dużej mierze oparte są na tej koncepcji.

Bohdan Riemer jest laureatem konkursów kompozytorskich: wyróżnienie na XI Konkursie Młodych Kompozytorów za utwór *Concertino da camera* (Warszawa, 1968), II nagroda na I Ogólnopolskim Konkursie Kompozytorskim z okazji IX Konkursu Młodego Muzyka za utwór *Sonatina na obój i fortepian* (Szczecinek, 1977), II nagroda na II Ogólnopolskim Konkursie Kompozytorskim z okazji XI Konkursu Młodego Muzyka za utwór *Mała suita archaizująca* na trąbkę i fortepian (Szczecinek, 1979), II nagroda na Konkursie kompozytorskim z okazji 700-lecia miasta Sopot za utwór *Concerto per archi* (Gdańsk, 1983), wyróżnienie na Konkursie Kompozytorskim im. Juliusza Rogera za pieśń na chór mieszany, męski i żeński *O wiem ci ja* (Katowice, 1995), wyróżnienie na Konkursie Kompozytorskim Maria Auxilium Christianorum za utwór na chór mieszany *Salve regina* (Rumia, 2003).

Kompozytor jest członkiem zwyczajnym Związku Kompozytorów Polskich. Za swoją wieloletnią działalność artystyczną został uhonorowany odznaką Zasłużony Działacz Kultury (1979), Złotym Krzyżem Zasługi (1987) oraz Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (2002).

Elegia na smyczki jest utworem, który za pomocą najprostszych środków wyraża refleksję na temat przemijania. Nie ma w nim skrajnych emocji, buntu czy rozpacz, tylko nastrój kontemplacyjnej modlitwy. Utwór zbudowany jest z rozwijanych melodycznie wielodźwięków o budowie tercjowej, które najczęściej tworzone są na bazie zmieniającej się podstawy basowej.

Bohdan Riemer

Rafał GORZYCKI, urodził się 29.03.1974 roku; kompozytor, perkusista. Żyje i pracuje w Bydgoszczy. Kształcił się w Państwowej Szkole Muzycznej II stopnia im. Artura Rubinsteina w klasie perkusji prof. Mirosława Żyty, następnie w Państwowej Szkole Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie, w klasie perkusji jazzowej Kazimierza Jonkisz. Jest absolwentem Akademii Muzycznej im. Feliksa Nowowiejskiego w Bydgoszczy w klasie kompozycji prof. dr hab. Zbigniewa Bargielskiego oraz prof. dr hab. Hanny Kulenty.

Zanim poświęcił się twórczości kompozytorskiej, skupiony był na wykonawstwie muzyki jazzowej, free-jazzowej i kameralnej. Nagrał w tym czasie 27 autorskich albumów z muzyką jazzową, free-jazzową, a także z muzyką z pogranicza współczesnej kameralistyki i muzyki improwizowanej. Wydał dwa monograficzne albumy kompozytorskie: *Utwory Pierwsze*, *SeCunda* na których wystąpili: Kwartet Camerata, NeoQuartet, Mariusz Patyra, Lech Bałaban, Ludzie z Veľny, Herbert Piano Trio.

Komponuje muzykę symfoniczną, wokalnno-instrumentalną, w tym sceniczną, kameralną, solową, elektroakustyczną, a także muzykę do filmów dokumentalnych, fabularnych i animowanych. Współpracował i nagrywał z artystami z kręgu muzyki kameralnej oraz awangardy jazzu, wśród nich byli Peter Kobalt (Niemcy), Jon Rose (Australia), Kazuhisa Uchihashi, Miho Iwata (Japonia), Zdzisław Piernik, Andrzej Bauer, Cezary Duchnowski, Marek Chołojewski, Mariusz Patyra, Joanna Freszel, Leszek Możdżer, Mikołaj Trzaska, Jorgos Skolias, Tymon Tymański oraz zespoły Neoquartet, Kwartludium, Orkiestra Kameralna Capella Bydgostiensis, Toruńska Orkiestra Symfoniczna, Orkiestra Symfoniczna Filharmonii Pomorskiej. Współtworzył także legendarny klub muzyki awangardowej i improwizowanej „Mózg”. Jest członkiem zwyczajnym Związku Kompozytorów Polskich, członkiem ZAiKS, członkiem Polskiego Stowarzyszenia Jazzowego, członkiem Polskiej Akademii Fonograficznej – Fryderyk, członkiem Komisji Dialogu Obywatelskiego przy Biurze Kultury Bydgoskiej, członkiem Zarządu Gildii Muzyki Nowej, dyrektorem

artystycznym festiwalu muzyki współczesnej ART MINTAKA oraz prezesem zarządu Fundacji Polskiej Muzyki Kameralnej.

Utwór **Świtów Połączenie** oparty jest na tekście *Arii Mistrza* z opery *Lustro*, nad którą obecnie pracuję. Libretto napisała Małgosia Miszczuk-Sikorska. Rzecz dotyczy „Rewolucji Połączenia”, przełomowego odkrycia naukowego, które na dobre zmieniło postrzeganie rzeczywistości przez współczesnego człowieka. *Świtów Połączenie* jest dostosowaną do wymagań tego zamówienia syntezą idei i technik wykorzystywanych przeze mnie na stronach, jak do tej pory, pierwszego aktu opery *Lustro*.

Rafał Gorzycki

Magdalena CYNK, rodowita toruniańska, kompozytorka, carillonistka, nauczycielka teorii muzyki w Zespole Szkół Muzycznych, animatorka ruchu muzycznego w Toruniu i regionie, organizatorka licznych koncertów, festiwali i konkursów muzycznych.

Jest absolwentką toruńskiej szkoły muzycznej i Akademii Muzycznej w Bydgoszczy w klasie kompozycji prof. Franciszka Woźniaka. Ukończyła też studia podyplomowe w zakresie zarządzania instytucjami kultury na Uniwersytecie Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy. Studiowała również naukę gry na carillonie w Akademii Muzycznej w Gdańsku oraz w Królewskiej Szkole Carillonowej w Mechelen w Belgii. W Zespole Szkół Muzycznych w Toruniu utworzyła i prowadzi unikatowe na skalę ogólnopolską zajęcia z kompozycji, gdzie wychowała już kilkudziesięciu, znanych w Polsce i na świecie kompozytorów.

Jako członek Polskiego Stowarzyszenia Carillonowego jest pomysłodawczynią i organizatorką festiwalu Tour de Carillon, którego koncerty z udziałem carillonu mobilnego można było usłyszeć w licznych miastach Polski i regionu. W 2012 roku reaktywowała założone w 1921 roku Pomorskie Towarzystwo Muzyczne. Będąc do dziś prezesem tego stowarzyszenia, jest autorką wielu nowych inicjatyw, ogólnopolskich konkursów kompozytorskich, kursów i warsztatów aktorsko-instrumentalnych dla dzieci i młodzieży *Wakacje Muzyczne z Pasją*, *Koncertów Towarzyskich*, *Festiwalu Młodej Muzyki* i innych.

Jest członkiem Związku Kompozytorów Polskich. Pisze kompozycje solowe, kameralne, orkiestrowe i chóralskie, które wykonywane są na wielu festiwalach i koncertach w miastach regionu, Polski i Europy, a także w Stanach Zjednoczonych i Brazylii. Najważniejszymi utworami w jej twórczości są kompozycje wokalnno-instrumentalne, nawiązujące tematyką do kultury i historii Torunia, jak np. *Sinfonietta flisacza*, *Kantata inkorporacyjna na cześć hołdu toruńskiego 1454* do słów króla Kazimierza Jagiellończyka, w której oprócz chóru i orkiestry wykorzystana dźwięk wielkiego średniowiecznego dzwonu Tuba Dei. Wśród licznych nagród i wyróżnień najbardziej sobie ceni Honorowy Medal Prezydenta Miasta Torunia *Thorunium* oraz Brązowy Medal „Zasłużony Kulturze Gloria Artis”.

W **Trzech Impresjach** pokazany został dialog między sztukami wizualnymi i muzyką. Poszczególne części w swym wyrazie są skonstrastowane, ale oparte na podobnym materiale dźwiękowym. Każda ma odmienny przekaz emocjonalny i nastrój. W każdej widoczny jest wyraz szacunku dla sztuki Wojciecha Siudmaka. W kompozycji słyszalne są nawiązania do stylu renesansowego i barokowego obecnego w twórczości Siudmaka, ale też wykorzystana jest technika minimalistyczna i sonorystyczna. Partia orkiestry smyczkowej pokazana więc jest w sposób brzmieniowy i ilustracyjny.

Piaskowe Fontanny to nieostry rysunek przedstawiający oniryczny pejzaż - świat przyszłości. W utworze panuje atmosfera przemijania, zanikania i ulotności. Ta impresja ma charakter lekki i delikatny, a powtarzające się

figury rytmiczne symbolizują daremne próby zatrzymania czasu. Obraz pt. *Koło czasu* przedstawiony w skromnej gamie kolorystycznej jest swoistą kosmiczną podróżą. Powtarzające się rytmy, niemirowe grupy, zastosowanie techniki minimal może przywołać w niektórych miejscach skojarzenia z upływem czasu, w innych przypominać mechanizm zegara. Falowanie napięć na krótkich odcinkach daje wrażenie obracania koła, skojarzenie odradzania i przemijania. *Zagubione źródło* sugeruje utraconą tożsamość, duchowe poszukiwanie i tęsknotę.

Magdalena Cynk

Marcin KOPCZYŃSKI urodził się w 1973 w Inowrocławiu. W 1998 roku ukończył z wyróżnieniem kompozycję w Akademii Muzycznej w klasie prof. Franciszka Woźniaka. Doktor habilitowany. Obecnie profesor w macierzystej uczelni.

Nagradzany i wyróżniany m.in. przez Ministra Kultury i Sztuki medalem Gloria Artis i stypendiami oraz przez Marszałka Województwa i Przewodniczącą Sejmiku. Finalista konkursu New London Choir Choral Prize. Laureat - Special Award „The Best Musician” - na Międzynarodowym Konkursie w Chorwacji, Europejskiego Festiwalu Akademii Muzycznych w Warszawie, Międzynarodowego Festiwalu „Janwarskie Muzykalnie Wieczera” na Białorusi. Sukcesy artystyczne i konkursowe osiągają także studenci i uczniowie kompozytora.

Autor ponad 140 kompozycji na różne składy wykonawcze, m.in. 2 symfonie, 2 sinfonietty, 3 koncerty fortepianowe, 21 sonat fortepianowych, kilkadziesiąt pieśni i utworów chóralnych, kilkadziesiąt kompozycji kameralnych. Jego utwory były wykonywane w kraju i za granicą (w Niemczech, Francji, Hiszpanii, Bułgarii, Chorwacji, Serbii, Słowacji, na Węgrzech, Litwie, Białorusi i Ukrainie oraz w Arabii Saudyjskiej i Brazylii).

Wśród artystów, którzy wykonywali i nagrywali kompozycje Marcina Kopczyńskiego, są m.in. soliści – Ingrida Gapova, Małgorzata Ratajczak, Hanna Okońska, Krzysztof Meisinger, Radosław Sobczak, Lech Bałaban, Wojciech Kołaczek oraz dyrygenci – Agnieszka Duczmal, Jerzy Salwarowski, Jan Łukaszewski, Włodzimierz Siedlik, Zygmunt Rychert, Mieczysław Nowakowski, Jerzy Kosek, Mirosław Skoryk, Piotr Wajrak, Aleksander Gref, Michał Dworzyński, Monika Wilkiewicz. Do 2025 roku kompozycje Kopczyńskiego zostały utrwalone na 12 płytach CD.

Wokaliza *Pod latyńskich żagli cieniem....* Napisałem do tej pory kilkadziesiąt pieśni do wierszy m.in. Leopolda Staffa, Cypriana Kamila Norwida, Adama Asnyka, Jana Kasprzowicza. Teraz przyszedł czas na wokalizę - pieśń bez tekstu. Napisał niegdyś taką mój Profesor - Franciszek Woźniak. Inspiracją był dla mnie po raz kolejny wiersz *Italiam! Italiam!* Norwida i piękny głos pewnej śpiewaczki. Utwór będzie można śpiewać lub zagrać na skrzypcach, flecie, oboju z towarzyszeniem fortepianu lub zespołu instrumentów barokowych (listopad 2024 - styczeń 2025)

Marcin Kopczyński

Marcin GUMIELA, kompozytor; ur. 11 kwietnia 1980 w Tomaszowie Lubelskim. W 2006 roku ukończył z wyróżnieniem Wydział Kompozycji, Teorii Muzyki i Reżyserii Dźwięku Akademii Muzycznej w Bydgoszczy, w klasie kompozycji Marka Jasińskiego i Zbigniewa Bargielskiego oraz w zakresie teorii muzyki. W roku 2005 był stypendystą programu Socrates/Erasmus w Bańskiej Bystrzycy w Akademii Sztuk. W 2007 roku, w wyniku konkursu, został objęty czteroletnim programem opieki nad młodymi kompozytorami przez Europejskie Centrum Muzyki Krzysztofa

Pendereckiego. W 2011 roku ukończył Studia Doktoranckie na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie.

W 2005 roku zdobył I nagrodę na Międzynarodowym Konkursie Kompozytorskim, zorganizowanym z okazji jubileuszu 30-lecia Akademii Muzycznej w Bydgoszczy oraz nagrodę Koła Młodych Związku Kompozytorów Polskich za *Kwartet smyczkowy*, który rok później wykonany został podczas Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Współczesnej „Warszawska Jesień” przez Kwartet Camerata. Otrzymał Grand Prix w ramach Classic Pure Vienna International Music Competition (Austria, 2020), wyróżnienia 6th International Composition Prize SEM 2021 (Włochy, 2021).

Jego kompozycje były wykonywane w wielu miastach Polski i za granicą, m.in. we Włoszech, Niemczech, Francji, Słowacji, Ukrainie, Białorusi, Stanach Zjednoczonych, Macedonii. Znalazły się w programach takich prestiżowych festiwali muzycznych, jak „Warszawska Jesień”, Międzynarodowe Dni Muzyki Kompozytorów Krakowskich, Sacrum Non Profanum w Trzemeszcu, Międzynarodowy Festiwal Pieśni Chóralnej im. prof. Jana Szyrockiego w Międzyzdrojach, Międzynarodowy Festiwal Młodych Laureatów Konkursów Muzycznych w Katowicach, Grand Prix Polskiej Chóralistyki. W 2005 roku, jego muzyka została nagrana do filmu Katariny Misikovej *Le parkour*.

W latach 2009/2010 brał udział w międzynarodowym projekcie FABREC, współpracując z teatrem Sorano w Toulouse (Francja), pisząc muzykę do spektaklu Gracia Morales. Współpracuje także z Filharmonią Pomorską, dla której napisał muzykę do audycji *Bajkoranki*, skierowanej do najmłodszych melomanów.

Jego *Koncert na wiolonczelę, orkiestrę smyczkową i dźwięki elektroniczne* powstał w ramach programu „Zamówienia kompozytorskie”, realizowanego przez Narodowy Instytut Muzyki i Tańca. Jest też laureatem programu Instytutu Muzyki i Tańca „Kompozytor – rezydent”, dzięki któremu w sezonie artystycznym 2015-2016 pełnił funkcję kompozytora – rezydenta Orkiestry Symfonicznej im. Karola Namysłowskiego w Zamościu. Wielokrotnie otrzymał Stypendium Prezydenta Miasta Bydgoszczy, umożliwiające realizację jego projektów kompozytorskich.

Marcin Gumielą był organizatorem oraz współorganizatorem wielu koncertów muzyki współczesnej oraz większych wydarzeń kulturalnych. Jest koordynatorem interdyscyplinarnych projektów edukacyjnych: „Muzealne Partytury” oraz „Muzyka Naszych Czasów”, pomysłodawcą i współtwórcą Festiwalu Muzyki Współczesnej „Nowa Muzyka” (Bydgoszcz).

Jego kompozycje mają w repertuarze takie zespoły, jak: Chór i Orkiestra Filharmonii Śląskiej, Chór i Orkiestra Opery i Filharmonii Podlaskiej, Śląska Orkiestra Kameralna, Chór kameralny Akademii Muzycznej w Katowicach, Orkiestra Symfoniczna Filharmonii Świętokrzyskiej, Orkiestra Symfoniczna im. Karola Namysłowskiego w Zamościu, Capella Bydgostiensis, Bydgoska Orkiestra Kameralna, Orkiestra Bydgoskiej Sceny Barokowej, Orkiestra Kameralna Symfoniaków Zamojskich, Chór Schola Cantorum Poseniensis, Schola Cantorum Białostociensis, Chór Akademicki Politechniki Bydgoskiej.

W lipcu 2008 roku ukazała się płyta *Młodzi kompozytorzy w hołdzie Fryderykowi Chopinowi*, wydana przez DUX, na której znalazło się jego *Le impressioni Fiorentini* na wiolonczelę i fortepian. Płyta otrzymała nominację do nagrody Fryderyk 2009 w kategorii muzyka współczesna. Jego monograficzna płyta *Sacred Works (Muzyka Sakralna)*, wydana również nakładem DUX, ukazała się w marcu 2011 roku. W jej nagraniu wzięli udział Marcin Nałecz-Niesiołowski, Chór i Orkiestra Opery i Filharmonii Podlaskiej. W 2021 nakładem wydawnictwa NAXOS wydano album *Ignacy*

Jan Paderewski - *Songs and Melodies*, zawierający m.in. komplet pieśni. Paderewskiego zorkiestrowanych przez Marcina Gumiela.
Na macierzystej uczelni pracuje na Wydziale Kompozycji, Teorii Muzyki i Reżyserii Dźwięku oraz w Państwowym Zespole Szkół Muzycznych im. Artura Rubinsteina w Bydgoszczy.

Arietta na głos i instrumenty historyczne to utwór utkany z napięcia między pamięcią a formą. Ma budowę dwuczęściową, ale bardziej niż architektura interesuje mnie w niej kruchość materiału, sposób w jaki dźwięk może się wymknąć tradycji nie zrywając z nią więzi. Nie rekonstruję baroku ani folkloru. Nie cytuję – podsłuchuję. Traktuję tradycję jako coś niedomkniętego, co wciąż mówi, ale nie zawsze tym samym głosem. W utworze mierzę się z jej obecnością przefiltrowaną przez współczesną wrażliwość.

Eksperymentuję z pulsem, pozwalam mu przeskakiwać, rwać się, wracać pod innym kątem. Metrorytmika nie służy tu matematyce, a raczej zacieraniu pewności. Chciałbym, aby słuchacz poczuł się zawieszony – ani w rytmie, ani poza nim.

W warstwie wokalne i melodyczne ukryłem ślady pieśni, które śpiewała moja babcia Marianna Gumiela – śpiewaczka ludowa. Nie chodziło mi o dokument, raczej o przywołanie cienia przeszłości. To dla mnie moment najbliższy i najbardziej osobisty w całym utworze. Pamięć głosu, którego nie ma, ale który brzmi nadal, gdzieś pod powierzchnią.

Instrumenty historyczne traktuję jako pełnoprawnych partnerów tego procesu. Nie są dla mnie relikami, lecz nośnikami brzmień, które można usłyszeć inaczej, jeśli tylko pozwoli się im mówić we własnym tempie. Korzystam z technik tradycyjnych, ale prowadzę je w stronę indywidualnych napięć, nieliniarnych relacji, momentów zawahania i subtelnych przesunięć.

Arietta nie jest ani pieśnią, ani cytatem. Jest rodzajem muzycznego wspomnienia, które nie daje się opowiedzieć wprost, więc trzeba je zaśpiewać.

Marcin Gumiela

Piotr A. KOMOROWSKI ur. 1977, kompozytor, pedagog, organizator życia muzycznego. Adiunkt na Wydziale Edukacji Muzycznej Uniwersytetu Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy. Dyrektor Festiwalu Muzyki Współczesnej „Nowa Muzyka” w Bydgoszczy. Jest członkiem zwyczajnym Związku Kompozytorów Polskich oraz prezesem Oddziału Kujawsko-Pomorskiego w Bydgoszczy. Ukończył Wydział Kompozycji i Teorii Muzyki Akademii Muzycznej w Bydgoszczy w klasie prof. Marka Jasińskiego. W 2010 roku otrzymał tytuł doktora sztuki muzycznej w dziedzinie kompozycji w Akademii Muzycznej w Krakowie. Jest laureatem nagród i wyróżnień. Posiada w dorobku kilkadziesiąt kompozycji (solowych, kameralnych, orkiestrowych, zarówno instrumentalnych, wokalnych, jak i elektroakustycznych w różnych gatunkach). Jego utwory wykonywało wiele renomowanych zespołów podczas festiwali muzycznych w kraju i za granicą (Serbia, Stany Zjednoczone, Włochy). Realizował zamówienia kompozytorskie m.in. Instytutu Muzyki i Tańca, Polskiej Filharmonii Bałtyckiej w Gdańsku, Muzeum Spomen Park w Kragujevcu (Serbia) i Chóru Uniwersytetu Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy.

Tekst *Stabat Mater Dolorosa* (*Stała Matka Bolesciwa*) pochodzi prawdopodobnie z XIII-wiecznych źródeł franciszkańskich. Jako autor najczęściej wymieniany jest włoski poeta, mistyk i mnich Jacopone da Todi (1230-1306). Ta średniowieczna sekwencja (rodzaj kompozycji podobnej do hymnu, tworzonej po łacinie) opisuje cierpienie Matki Boskiej stojącej

u stóp ukrzyżowanego Chrystusa. Jej tekst należy do grupy utworów poetyckich, które najczęściej inspirowały kompozytorów. Myślę, że stało się tak dlatego, że jego wymowa jest tak bardzo poruszająca, że nie wymaga wcale religijnego kontekstu, aby przemawiać do ludzi w sposób głęboki i bezpośredni. Ile było już takich matek, ile jest podobnych matek dzisiaj, ile jeszcze takich matek będzie? Poeta mówi: „Któż od smutku się powstrzyma, Mając matkę przed oczyma, Która cierpi z Synem swym?” (tłumaczenie Leopolda Staffa).

Dwa fragmenty, *Quis est homo* oraz *Pro peccatis suae gentis* pochodzą z kompozycji *Stabat Mater* na sopran solo, chór żeński, organy i orkiestrę kameralną, napisałem w 2023 na zamówienie dyrygenta Benedykta Ody, profesora Uniwersytetu Kazimierza Wielkiego, który od wielu lat zgłębia tematykę i twórczość muzyczną o charakterze pasyjnym. Na formę utworu składa się 12 części: 10 zwrotek wybranych z oryginalnej sekwencji oraz 2 fragmenty instrumentalne – medytacje. Mam nadzieję, że muzyka potrafi nadać poezji dodatkowego wymiaru emocjonalnego, wzbogacić o przesłanie, którą możemy wypełnić własnymi myślami, przeżyciami, uczuciami. Starałem się, by język muzyczny którym się wypowiadałem był jednocześnie osobisty, nowoczesny, a przy tym nie tracił związku z wielką tradycją muzyki w całym jej bogactwie od średniowiecza do współczesności. Chciałbym by muzyka, którą skomponowałem przemówiła w sposób bezpośredni do serc słuchaczy, by dotknęła tych głęboko ukrytych strun naszej duszy, których istnienia być może czasami nie jesteśmy wcale świadomi.

Piotr A. Komorowski

Dorota NOWAK, sopran. Doktorantka Akademii Muzycznej w Bydgoszczy w ramach Szkoły Doktorskiej (praca doktorska pod kierunkiem prof. Agaty Zubel-Moc oraz dr Joanny Freszel). W 2020 roku z wyróżnieniem ukończyła studia magisterskie na Wydziale Wokalno-Aktorskim Akademii Muzycznej im. Feliksa Nowowiejskiego w Bydgoszczy w klasie śpiewu solowego prof. Katarzyny Nowak-Stańczyk. Nieprzerwanie od 10 lat współpracuje z pianistą Tomaszem Gumiełą. Gościnnie solistka Opery Nova w Bydgoszczy. Od 2020 roku pracuje jako konsultant ds. emisji głosu w Chórze Kameralnym Akademii Muzycznej im. Feliksa Nowowiejskiego w Bydgoszczy oraz prowadzi zajęcia z indywidualnej emisji głosu dla studentów Wydziału Dyrygentury, Jazzu i Edukacji Muzycznej Akademii Muzycznej w Bydgoszczy. Jest asystentką w klasie śpiewu solowego prof. Katarzyny Nowak-Stańczyk. Debiutowała w 2017 roku partią i Dany w *Czarodziejskim Flecie* Mozarta na deskach Opery Nova (reż. Matthias Remus). W 2018 roku wykonała partie dwóch różnych Róż w *Cyryliku sewilskim* Rossiniego, wystawionym w ramach I. Operowego Forum Młodych (reż. Jitka Stokalska) oraz w *Noclegu w Apeninach* Moniuszki (reż. M. Warsick).

Od 2019 roku występuje na scenie Opery Nova w rolach operowych i operetkowych: Adiny w *Napoju miłosnym* Donizettiego (reż. K. Nazar), Arseny w *Baronie cygańskim* Johanna Straussa (reż. J. Niesobka), Idy z Baltu oraz Adeli w *Zemście nietoperza* Johanna Straussa (reż. G. Boniecki), Barbariny w *Weselu Figara* Mozarta (reż. W. Adamczyk), Despiny w *Così fan tutte* Mozarta (reż. P. Szkotak), Nastki w *Księżniczce Czardasza* Kálmána (reż. W. Adamczyk) oraz Hanny w *Strasznym Dworze Moniuszki* (reż. N. Babińska), Serpiny w *Służącej Pani* Pergolesiego (reż. J.J. Połowski). Wykonała również partię Frasquity w koncertowej wersji *Carmen* Bizeta w Filharmonii Pomorskiej w Bydgoszczy.

Wykonuje również utwory muzyki barokowej i nowej. W 2020 roku rozpoczęła współpracę z Rafałem Gorzyckim, nagrywając *Śmierć Pana S** na sopran, altówkę, fortepian i elektronikę na monograficzną płytę kompozytora *Utwory Pierwsze*. Jest członkiem bydgoskiego kolektywu „Ludzie z Welny” wykonującego utwory twórców muzyki nowej. Od 2021 roku współpracuje ze Sławomirem Drózdem (flet traverso), z którym koncertuje i nagrywa utwory muzyki dawnej (m.in. kantaty Johanna Adolfa Hassego). Od ponad 15 lat jako chórzystka i solistka związana jest z Chórem Mieszanym Katedry Wawelskiej prowadzonym przez maestro Andrzeja Korzeniowskiego. Współpracowała z wieloma wybitnymi dyrygentami takimi jak sir Collin Metters, Krzysztof Penderecki, Rafał Jacek Delekt, Maciej Tworek, Maciej Figas, Piotr Wajrak, Wojciech Michniewski, Michał Dworzyński, Kai Bumann, Dawid Runtz, Bernard Chmielarz, Paweł Kapuła oraz Jagoda Brajewska.

Trzon zespołu **INTEMPERATA** stanowią absolwenci Akademii Muzycznej im. Feliksa Nowowiejskiego w Bydgoszczy, współzałożyciele stowarzyszenia Akademia Muzyki Dawnej zrzeszającego muzyków działających na gruncie historycznych praktyk wykonawczych, kilkoro jest także wykładowcami w Katedrze Klawesynu, Organów i Muzyki Dawnej bydgoskiej uczelni. W skład zespołu wchodzi ponadto wielu instrumentalistów grających wymiennie w zależności od aktualnie przygotowywanego repertuaru. Poszczególni muzycy są związani z wieloma instytucjami kulturalnymi w całej Polsce, prowadząc bogatą działalność artystyczną i pedagogiczną. Zróżnicowany repertuar zespołu obejmuje zarówno znane dzieła muzyki barokowej, jak i te rzadko wykonywane, które podczas koncertów przyjmowane są z wielkim entuzjazmem. Szczególne miejsce w repertuarze zespołu zajmuje muzyka polska. Efektem tych zainteresowań jest m.in. płyta *Gościńiec/Alta Via*, wydana w 2018 roku,

na której zespół zarejestrował utwory Adama Jarzębskiego, Marcina Mielczewskiego i Stanisława Sylwestra Szarzyńskiego. Zespół ma w swoim repertuarze różnorodne, niebanalne propozycje koncertowe, np. *Il Ciel e la Terra* z madrygałami C. Monteverdiego czy *Ogrody Wersalu* – oparty na XVII i XVIII-wiecznej muzyce francuskiej fabularyzowany spektakl wokально-instrumentalny z elementami barokowego tańca.

Skład orkiestry:

Dorota ZIMNA – klawesyn

Sławomir DRÓZD – flet traverso

Maria ŚWIGOST – obój barokowy

Michał MARCINKOWSKI, Karolina WRÓBEL – skrzypce barokowe

Natalia TYRAŃSKA, Wanda KRZYŻANOWSKA – skrzypce barokowe

Aleksandra PILARSKA, Zuzanna BĄK – altówka barokowa

Ewa WITCZAK – wiolonczela barokowa

Cecylia STANECKA – viola da gamba

Adrianna MISZ – kontrabas

ODDZIAŁ KUJAWSKO-POMORSKI ZWIĄZKU KOMPOZYTORÓW POLSKICH działa od 2008 roku. Powstał z inicjatywy młodych kompozytorów, którzy poszukiwali możliwości prezentowania i promowania swojej twórczości. Pierwszym prezesem została Aleksandra Brejza, a od maja 2011 roku funkcję tę pełni Piotr A. Komorowski. Oddział skupia kompozytorów oraz muzykologów związanych z Bydgoszczą, Toruniem, Inowrocławiem. Prowadzi działalność na rzecz środowiska muzycznego, promując twórczość kompozytorów związanych z naszym regionem. Organizuje Festiwal Muzyki Współczesnej „Nowa Muzyka” w Bydgoszczy oraz koncerty we wszystkich miastach regionu: Bydgoszczy (Akademia Muzyczna im. Feliksa Nowowiejskiego, Uniwersytet Kazimierza Wielkiego, Filharmonia Pomorska, Miejskie Centrum Kultury, Galeria Miejska BWA, Akademicka Przestrzeń Kulturalna WSG), Toruniu (Dwór Artusa, Centrum Sztuki Współczesnej, Foyer Uniwersytetu Mikołaja Kopernika), Grudziądzu (PSM), Włocławku (Muzeum Ziemi Kujawskiej i Dobrzyńskiej), Szafarni i Inowrocławiu (Zakład Przyrodolecznicy, sala im. I. Dubiskiej).

W 2009 roku Oddział Kujawsko-Pomorski ZKP włączył się w obchody Roku Kopernikańskiego podejmując współpracę z naukowcami i astronomami z Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu przy projekcie noszącym tytuł *Cosmomusica*. Członkowie ZKP rokrocznie włączają się w przygotowanie koncertów organizowanych przez Centrum Sztuki Dwór Artusa „Pięciolinia dla Papieża”. W roku 2010 Kujawsko-Pomorski Oddział ZKP wziął udział w obchodach Roku Chopinowskiego i zorganizował w Szafarni koncert w *hołdzie Chopinowi*, podczas którego zaprezentowane zostały kompozycje dedykowane Fryderykowi Chopinowi.

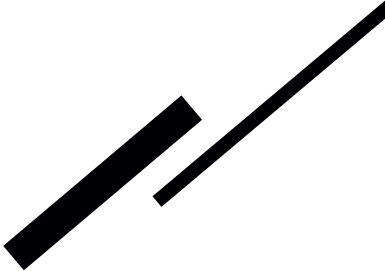
W 2011 roku Kujawsko-Pomorski Oddział ZKP zrealizował projekt dofinansowany ze środków Województwa Kujawsko-Pomorskiego *Musica Nova Pomorza i Kujaw*, polegający na wydaniu płyty CD oraz zorganizował finansowany ze środków MKiDN koncert w Dworze Artusa w Toruniu, promujący wydanie płyty. Płyta ta jest pierwszym fonograficznym dokumentem ukazującym najnowszą twórczość kompozytorów związanych z naszym regionem. W tym samym roku wsparliśmy organizację koncertu *Młoda Muzyka-Młode Brzmienia* promującego twórczość studentów kompozycji Akademii Muzycznej w Bydgoszczy. W 2012 roku zorganizowaliśmy wraz z Miejskim Centrum Kultury w Bydgoszczy koncert współczesnej muzyki kameralnej *Nowa Muzyka*.

Od 2013 roku najważniejszym wydarzeniem organizowanym przez Kujawsko-Pomorski Oddział ZKP jest Festiwal Muzyki Współczesnej „Nowa Muzyka” w Bydgoszczy. Festiwal jest cyklicznym, corocznym wydarzeniem artystycznym promującym najnowszą twórczość muzyczną i artystyczną. Ideą projektu jest tworzenie nowych jakości artystycznych poprzez łączenie różnych dyscyplin, tj. muzyka, obraz, słowo, multimedia. Priorytetem jest inspirowanie środowisk artystycznych – kompozytorów, muzyków, plastyków, twórców multimediów, literatów – do wspólnego tworzenia kultury. Najistotniejsze założenia to pobudzanie wyobraźni twórczej, stymulowanie kreatywności, integracja środowisk, budowanie wspólnej przestrzeni kulturowej. Nie mniej ważne cele to promowanie twórczości lokalnej w Polsce oraz prezentacja w Bydgoszczy ciekawych, nowatorskich i niekomercyjnych zjawisk artystycznych z Polski i zagranicy. W tym celu współpracujemy z innymi oddziałami ZKP, a naszymi partnerami są także uczelnie muzyczne z Polski (akademie muzyczne w Bydgoszczy, Gdańsku, Katowicach, Łodzi, Poznaniu, Wrocławiu, Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina w Warszawie, uniwersytety w Bydgoszczy i Toruniu), jak i z zagranicy (Uniwersytet w Kragujevcu, Royal Academy of Music z Londynu, The Royal Danish Academy of Music,

Uniwersytet Sztuki oraz Studio Muzyki Elektronicznej Radia w Belgradzie, Guildhall School of Music & Drama w Londynie).

Koncert, który przygotowaliśmy z okazji 100-lecia Związku Kompozytorów Polskich, prezentuje twórczość kompozytorów regionu Kujaw i Pomorza, a nosi tytuł *Dwa światy*. Jego ideą jest połączenie brzmienia muzyki współczesnej z barwą dźwięku zespołu instrumentów dawnych, czyli działającej w Bydgoszczy Orkiestry Barokowej Intemperata. Idea ta, oparta na zderzeniu odległych sobie w czasie technik kompozytorskich i praktyki wykonawczej wpisuje się w towarzyszące nam stale poszukiwanie nowych jakości muzycznych. Muzyka stanowi barwną mozaikę stylów, języków i temperamentów kompozytorów będących reprezentantami różnych generacji. Mamy nadzieję, że koncert *Dwa światy* ukaże słuchaczom „Nową Muzykę” w ciekawych, nieoczywistych, ale fascynujących barwach.

Piotr A. Komorowski

7

**LISTOPADA
2025**

**piątek
godz. 16.30**

**Związek Kompozytorów Polskich
Rynek Starego Miasta 27**

Spotkania u Kompozytorów

**Andrzej Czajkowski
– w 90. rocznicę urodzin**

**Goście: Julian PAPROCKI,
Lilianna KRYCH, Urszula KRYGER**

Prowadzenie: Iwona LINDSTEDT

„Naprawdę lubię grać na fortepianie – tak jak po dwudziestu latach małżeństwa wciąż można kochać swoją żonę, choć z pewnym odcieniem rezygnacji i wyrozumiałego znoszenia. Komponowanie natomiast pochłania mnie całkowicie, jak wielka namiętność całego życia”.

Andrzej Czajkowski (1935–1982) 1 listopada br. skończyłby 90 lat. Choć znany był przede wszystkim jako wirtuoz fortepianu, jego prawdziwym powołaniem była kompozycja. Pierwszym utworem Czajkowskiego był *Nokturn* na fortepian skomponowany w 1948 roku, ostatnim – *Kupiec wenecki*, opera w trzech aktach z epilogiem, którą pisał przez 14 lat i kończył na łóżu śmierci w szpitalu w Oksfordzie.

Z okazji rocznicy chcemy przypomnieć jego postać oraz porozmawiać o jego muzyce. Szczególnym pretekstem do rozmowy jest *Oktet* na klarnet, obój, róg i kwintet smyczkowy, powstały w 1961 roku i zachowany w rękopisie, wykonany po raz pierwszy w sierpniu 2025 roku z inicjatywy klarnecisty Juliana Paprockiego.

Podczas spotkania prowadzonego przez muzykolog Iwonę Lindstedt, z udziałem zaproszonych gości, porozmawiamy o okciecie i innych kompozycjach tego twórcy, od 1956 roku zamieszkałego poza granicami Polski. Posłuchamy również fragmentów jego muzyki.

Julian PAPROCKI – pierwszy klarnecista orkiestry Polskiej Opery Królewskiej, a także członek zespołów muzyki najnowszej Chain Ensemble oraz Flow Unit. Wielokrotny laureat najwyższych miejsc na konkursach międzynarodowych i ogólnopolskich: klarnetowych, organowych, kompozytorskich i kameralnych. Koncertował we wszystkich najważniejszych salach koncertowych w Polsce, występował także w większości krajów europejskich. Swoje kompozycje i transkrypcje wydaje we Francji (Gérard Billaudot Éditeur, Klarthe Édition) oraz w kraju (Polskie Wydawnictwo Muzyczne). Autor artykułów naukowych z pogranicza muzykologii i filozofii, a także książki *Trzy eseje o hermeneutyce muzyki* (2024).

Lilianna KRYCH – dyrygent, zajmuje się głównie operą, muzyką współczesną i dawną. Fascynuje ją przenikanie się różnych dziedzin sztuki: teatru, muzyki, sztuk wizualnych, a także praca w obszarze głosu, ciała i ruchu. Muzykę i teatr traktuje jako narzędzie do analizy i komentowania rzeczywistości. Nominowana do Paszportu Polityki 2022. W sezonie 2023/2024 uczestniczka programu Britten Pears Young Artists. Członek grupy kreatywnej Hashtag Ensemble, współprowadzi Przestrzeń Muzyki Współczesnej Hashtag Lab.

Urszula KRYGER – mezzosopran, jedna z najbardziej uznanych polskich śpiewaczek. Profesor Akademii Muzycznej im. Grażyny i Kiejstuta Bacewiczów w Łodzi. Szczególną uwagą obdarza muzykę kameralną, dokonała wielu nagrań dla rozgłośni radiowych i firm fonograficznych w kraju i za granicą. Jest laureatką licznych nagród, w tym kilku Fryderyków, a także nagrody Fundacji im. Karola Szymanowskiego za przemyślane i wysoce artystyczne interpretacje pieśni tego kompozytora.

Iwona LINDSTEDT – muzykolog, profesor nauk humanistycznych, związana z Instytutem Muzykologii Uniwersytetu Warszawskiego, gdzie od 2020 roku pełni funkcję dyrektora. Jest członkiem Rady Doskonałości Naukowej, redaktor naczelną „Polskiego Rocznika Muzykologicznego” oraz członkiem Rady Doradczej serii Musical Cultures of the Twentieth Century (Routledge). Autorka książek: *Dodekafonia i serializm w twórczości kompozytorów polskich XX wieku* (2001), *Sonorystyka w twórczości kompozytorów polskich XX wieku* (2010), *„Piszę tylko muzykę. Kazimierz Serocki* (2022), edycji źródłowo-krytycznej pism tego kompozytora (2022) oraz licznych artykułów naukowych. Za popularyzację wiedzy o muzyce współczesnej otrzymała Nagrodę Honorową ZKP (2014).

7

LISTOPADA
2025

piątek
godz. 19.00

Uniwersytet Muzyczny
Fryderyka Chopina
Sala Melcera
ul. Okólnik 2

Koncert Oddziału Lubelskiego ZKP

Michał DREWNOWSKI - fortepian
Gajusz KĘSKA - fortepian
Małgorzata SĘK - wiolonczela

FRIGATTI ENSEMBLE
Paulina ŁUCIUK-FRIGATTI - sopran
Eduardo FRIGATTI - gitara
Krzysztof JUSIAK - gitara
Sebastian KOZUB - wiolonczela

Andrzej NIKODEMOWICZ

I Sonata fortepianowa (1947)

Mieczysław MAZUREK

Semplice na wiolonczelę solo (2002)

Mariusz DUBAJ

I Sonata na fortepian (II wersja, 1994)

Allegro

Largo

Alla marcia

Paulina ŁUCIUK-FRIGATTI

*Pieśni do słów Marii Pawlikowskiej-Jasnorzewskiej (2025)**

Eduardo FRIGATTI

*Nokturny (hommage à Józef Czechowicz) (2025)**

Wieczór poświęcony muzyce kompozytorów związanych z Lubelszczyzną ukazuje spotkanie i dialog różnych pokoleń twórców, których łączy wspólna przestrzeń artystyczna, a niekiedy również osobiste i środowiskowe więzi.

W programie zabrzmiały utwory sześciu kompozytorów reprezentujących odmienne języki muzyczne – od klasycznych idiomów połowy XX wieku po współczesne poszukiwania sonorystyczne i ekspresyjne.

Pierwszą część koncertu wypełnią dzieła Andrzeja Nikodemowicza, Mieczysława Mazurka i Mariusza Dubaja – trzech twórców dojrzałej generacji, których muzyka na trwałe wpisała się w historię i tożsamość kulturalną Lubelszczyzny. Ich kompozycje, łączące refleksję nad tradycją z indywidualnym językiem ekspresji, stanowią ważny kontekst dla współczesnych działań artystycznych regionu.

Drugą część koncertu wypełnią premiery dzieł Pauliny Łuciuk-Frigatti, Eduardo Frigattiego i Kamila Kruka – przedstawicieli młodszej generacji kompozytorów, których łączy podobna wrażliwość na barwę brzmienia oraz doświadczenia zdobyte w Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie. Ich najnowsze utwory – *Pieśni do słów Marii Pawlikowskiej-Jasnorzewskiej*, *Nokturny (hommage à Józef Czechowicz)* oraz *Trio* – ukazują różnorodność współczesnego myślenia o formie, barwie i relacji między tradycją a nowoczesnością. Na szczególną uwagę zasługuje fakt, że kompozytorzy są jednocześnie wykonawcami swoich własnych dzieł – sytuacja rzadka, nadająca koncertowi wymiar wyjątkowo osobisty i autentyczny.

Publiczność będzie miała okazję nie tylko usłyszeć ich muzykę, lecz także doświadczyć bezpośredniego spotkania z jej twórcami. Wystąpią wybitni soliści i zespoły: Michał Drewnowski, Gajusz Kęska, Małgorzata Sęk, Kazimierz Michalik, Faustyna Krajewska, a także Frigatti Ensemble.

Koncert stanowi wyjątkowe spotkanie pokoleń i estetyk, w którym współczesna twórczość lubelskich kompozytorów ukazana zostaje w szerokiej, wielobarwnej panoramie — jako przestrzeń dialogu, ciągłości i indywidualnej wolności artystycznej. To zarazem prezentacja różnych światów dźwiękowych – od tradycji fortepianowej po eksperymentalne zestawienia barw – tworzące panoramę twórczości kompozytorów lubelskiego środowiska artystycznego.

Andrzej NIKODEMOWICZ, ur. 2 stycznia 1925, Lwów; zm. 28 stycznia 2017, Lublin; kompozytor, pianista i pedagog; w latach 1943-46 studiował chemię m.in. na Politechnice we Lwowie. W 1950 ukończył kompozycję u Adama Sołtysa, a w 1954 grę na fortepianie pod kierunkiem Tadeusza Majerskiego w Konserwatorium we Lwowie. Był także organistą w kościołach ss. Karmelitanek Bosych (1939-40) i św. Marii Magdaleny (1947-50) we Lwowie. Został laureatem III nagrody na Wszechzwiązkowym Konkursie Kompozytorskim w Moskwie (1961). W latach 1951-73 wykładał kompozycję, teorię muzyki i grę na fortepianie w macierzystej uczelni. Prześladowany i zwolniony z uczelni za przekonania religijne, utrzymywał się głównie z lekcji prywatnych. W połowie lat 70-tych XX wieku skasowano w radiu lwowskim wszystkie jego nagrania. Jako pianista występował z własnymi utworami oraz w repertuarze klasycznym. Jednak karierę uniemożliwiła mu choroba ręki.

W 1980 przeprowadził się do Polski i zamieszkał w Lublinie. Wykładał przedmioty teoretyczne oraz kompozycję w Instytucie Wychowania Artystycznego na Uniwersytecie im. Marii Curie-Skłodowskiej, a także w Instytucie Muzykologii Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego. W latach 1982-92 był dyrygentem chóru alumnów w Wyższym Seminarium Duchownym. W 1995 roku otrzymał tytuł profesora zwyczajnego. W latach 1989-2017 był prezesem Lubelskiego Oddziału Związku Kompozytorów

* Prawykonanie światowe

Polskich. W 2015 został członkiem honorowym Związku Kompozytorów Polskich. Był również honorowym prezesem Fundacji „Muzyka Kresów”. Andrzej Nikodemowicz jest laureatem Nagrody im. Św. Brata Alberta za całokształt twórczości (1981), Nagrody Prezydenta Miasta Lublina (1999), Nagrody Związku Kompozytorów Polskich (2000), Nagrody Artystycznej Miasta Lublina (2001), Nagrody Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (2000) oraz Nagrody „Angelus” (Lublin, 2008). Ponadto otrzymał Medal i dyplom Ojca Św. Jana Pawła II „Pro Ecclesia et Pontifice” (2003), tytuł profesora honoris causa Akademii Muzycznej we Lwowie (2004), tytuł honorowego obywatela miasta Lublina (2009), order za intelektualną odwagę przyznany przez ukraińskie czasopismo kulturalne „i” (2005), srebrny medal Zasłużony Kulturze „Gloria Artis” (2012). Rada Miasta Lublina uchwaliła rok 2025 Rokiem Andrzeja Nikodemowicza.

źródło: polmic.pl

Mieczysław MAZUREK, ur. 1946 roku w Płonce, na Lubelszczyźnie. W latach 1965-70 studiował muzykologię na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, a od 1970 do 1975 roku kompozycję w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Warszawie u prof. prof. Piotra Perkowskiego i Andrzeja Dobrowolskiego. W latach 1981-82 odbył studia uzupełniające w Hochschule für Musik und Darstellende Kunst w Wiedniu pod kierunkiem prof. Romana Haubenstocka-Ramatiego.

Od 1974 do 2017 roku wykładał przedmioty teoretyczne na Wydziale Artystycznym UMCS w Lublinie. W latach 1964 – 1981 współpracował z chórami Towarzystwa Śpiewaczego ECHO w Lublinie przygotowując je do wielu koncertów i konkursów, a także dokonując opracowań dla ich potrzeb. Od 1974 roku, jako kompozytor, stale współpracuje z teatrami w kraju i za granicą. W latach 1979-94 pełnił obowiązki kierownika muzycznego w Teatrze im. Juliusza Osterwy w Lublinie.

W dorobku kompozytorskim posiada utwory symfoniczne, kameralne, chóralskie, pieśni, muzykę teatralną i opracowania muzyczne spektakli, instrumentacje i transkrypcje. Jest laureatem konkursów kompozytorskich i festiwali teatralnych, m.in. IV nagrody za Muzykę epiforyczną na wielką orkiestrę symfoniczną (1974), II nagrody na Konkursie Młodych ZKP w Warszawie za *Ad Videntes* na orkiestrę (1977), I nagrody i „Złotego Delfina” na Festiwalu Teatrów Lalkowych w Warnie za muzykę do sztuki *Dokąd pędzisz koniku* (1978), I nagrody na Festiwalu Teatrów Lalek w Opolu za muzykę do spektaklu *Dziewczynka z ryżowych pól* (1981), I nagrody ZAiKS-u za utwór *Bogurodzica* na chór męski (1988).

Od 1981 roku jest członkiem zwyczajnym Związku Kompozytorów Polskich i ZAiKS-u. Za twórczość i aktywność artystyczną odznaczony, m.in. Srebrnym i Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem za Długoletnią Służbę, odznaczeniem Zasłużony Działacz Kultury, odznaką Zasłużony dla Miasta Lublina oraz nagrodą Prezydenta Miasta Lublina, medalem Wojewody Lubelskiego w uznaniu zasług wniesionych w rozwój Województwa Lubelskiego.

Semplice per cello napisał w 2002 roku z okazji dorocznego koncertu kompozytorów lubelskich *AKORD VII*. Wykonawcą był Ryszard Bednarczuk, któremu utwór zadedykował.

Mieczysław Mazurek

Mariusz DUBAJ, ur. 12 marca 1959, Krasnystaw; kompozytor, teoretyk muzyki, pianista, pedagog i organizator życia muzycznego. Studiował teorię muzyki pod kierunkiem Marka Podhajskiego (dyplom z wyróżnieniem w 1985) oraz kompozycję w klasie Eugeniusza Głowskiego (dyplom w 1986) w Akademii Muzycznej w Gdańsku. Równoległe z kompozycją

i teorią muzyki studiował grę na fortepianie pod kierunkiem Jerzego Sulikowskiego i Włodzimierza Wiesztordta, konsultując się z Janem Ekierem i Zbigniewem Sliwińskim. Przewód artystyczny I stopnia w zakresie kompozycji zrealizował w 1990 w Akademii Muzycznej w Krakowie pod kierunkiem Marka Stachowskiego. W 2003 obronił w tejże uczelni pracę habilitacyjną z kompozycji i teorii muzyki. W latach 1983-87 pełnił funkcję asystenta w gdańskiej Akademii Muzycznej, w latach 1987-2021 pracował na Wydziale Artystycznym Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie, od roku 2013 jako profesor nadzwyczajny. Uczył się kompozycji również prywatnie u Ignacego Lipczyńskiego (od 1972), Włodzimierza Dębskiego (od 1974) oraz Witolda Lutosławskiego (od 1987). Konsultował się także m.in. z Luisem Andriessenem (Holandia), George'em Crumbem (USA), Andrzejem Nikodemowiczem, Szabolcsem Eszstényim i Ewą Synowiec. W 1985 i 1986 brał udział w Międzynarodowych Wakacyjnych Kursach dla Młodych Kompozytorów Polskiego Towarzystwa Muzyki Współczesnej w Kazimierzu nad Wisłą. W latach 1988-91 i 2006 był stypendystą Ministerstwa Kultury i Sztuki.

Jest laureatem I nagrody oraz dwóch nagród trzecich na Ogólnopolskim Konkursie dla Studentów Klas Kompozycji w Gdańsku (1983), I nagrody na Ogólnopolskim Konkursie Kompozytorskim z okazji „Tygodnia Talentów” Tarnów '85, I nagrody na Ogólnopolskim Konkursie Prac Magisterskich Akademii Muzycznych za pracę o *Makrokosmosie* George'a Crumba (1987), nagrody specjalnej Zarządu Głównego Związku Kompozytorów Polskich za najlepsze wykonanie utworu współczesnego kompozytora polskiego na XVI Ogólnopolskim Konkursie Chórów a Cappella Dzieci i Młodzieży Szkolnej w Bydgoszczy (1996), Srebrnej Szybki (Kraków, 2005) Srebrnej Koziołka (Lublin, 2005), III nagrody na Ogólnopolskim Konkursie Kołęd i Pastorałek (Będzin, 2005), nagrody dla najlepszego akompaniatora konkursu podczas X Międzynarodowego Festiwalu–Konkursu Dziecięcego i Młodzieżowego Śpiewu Chóralnego „Wiosenne Dzwoneczki” w Równem na Ukrainie (2008), Nagrody Specjalnej za najlepsze wykonanie kompozycji sakralnych (Gniezno, 2012).

Utwory Mariusza Dubaja były wykonywane na wielu koncertach i festiwalach w kraju i za granicą, m.in. we Włoszech, w Anglii, Bułgarii, Niemczech, Francji, Grecji, Holandii, Japonii, Portugalii, na Węgrzech, Ukrainie i w Stanach Zjednoczonych; nagrywane na płyty CD, m.in. DUX, King Records, Polskie Radio, Filharmonia Lubelska, Studio Hendrix, dla radia i telewizji, prezentowane na antenie oraz wydawane drukiem w PWM, Agencji Autorskiej, Polihymni, Euterpe. Jest autorem rekonstrukcji *Mazurka Dąbrowskiego* z refrenem opracowanym przez Fryderyka Chopina (PWM, 1999) oraz *Walca C-dur* Chopina według incipitu Ludwika Jędrzejewiczowej (Polihymnia, 2010). W 1991 roku opublikował patent na podwójną repetycję w pianinie.

Mariusz Dubaj był inicjatorem powstania oraz współorganizatorem Lubelskiego Oddziału Związku Kompozytorów Polskich (1989). Jest członkiem zwyczajnym Związku Kompozytorów Polskich. Zajmował stanowisko prezesa Lubelskiego Oddziału ZKP (2017-2024). Współorganizował cykl koncertów kompozytorów lubelskich pt. *Akord* (od 1988). Był także inicjatorem nadania imienia Witolda Lutosławskiego krasnostawskiej szkole muzycznej I i II stopnia (1994) oraz patronatu Ignacego Lipczyńskiego refektarzowi Muzeum Regionalnego w Krasnymstawie (2005). Zainicjował Chmielakowe Recitale Organowe w Krasnymstawie (od 2010).

Został uhonorowany Nagrodą Artystyczną Wojewody Lubelskiego (1998), nagrodą „Złote Karpie” Krasnystaw 2000, Odznaką „Zasłużony Działacz Kultury” (2002), Nagrodą Kulturalną Województwa Lubelskiego (2002), Nagrodą Prezydenta Miasta Lublina (2002), brązowym medalem

„Zasłużony Kulturze Gloria Artis” (2015), Medalem 700-lecia Lublina (2018), medalem z okazji 550-lecia Województwa Lubelskiego (2024).

I Sonata na fortepian (II wersja), dedykowana Profesorowi Markowi Podhajskiemu, powstawała dwuetapowo w latach 1983-1994. Wersja pierwsza utworu została wyróżniona III nagrodą na Ogólnopolskim Konkursie dla Studentów Klas Kompozycji w Gdańsku w 1983 roku. Wersja ostateczna została ukończona w dniu odejścia do wieczności Witolda Lutosławskiego 7 lutego 1994 roku. Do podjęcia dalszych wysiłków nad utworem skłonił mnie pomysł na znacznie większy zakres wykorzystania nieregularnych wartości rytmicznych. Utwór składa się z trzech części: *Allegro, Largo, Alla marcia*.

Mariusz Dubaj

Paulina ŁUCIUK-FRIGATTI, kompozytorka i śpiewaczka. Jej kompozycja orkiestrowa *Afterimage. Homage to Tomie Ohtake* wygrała brazylijski Konkurs Kompozytorski im. Tomie Ohtake i została prawykonana przez Orkiestrę Kameralną ECA/USP oraz wydana na płycie. Jej utwór *Ária dos Olhos* na sopran, chór i orkiestrę kameralną został zamówiony i miał premierę na 23. Festiwalu Operowym Amazonas w Manaus, w Brazylii. Jej kompozycja elektroakustyczna *Zahrozlyva vesnianska* została wybrana do wykonania na Sound Thought Festival w Glasgow, MUSLAB Festival w Meksyku i Gothic Association Conference w Lewis University. Paulina jest również autorką muzyki do animacji, m.in. w ramach współpracy z Wydziałem Grafiki ASP w Krakowie. Jako śpiewaczka i kompozytorka, brała udział w festiwalu „Warszawska Jesień” w 2014 i 2015 roku; a także w Krakowskim Międzynarodowym Festiwalu Kompozytorów w 2017 roku.

Występowała jako solistka w produkcjach operowych Akademii Operowej Theatro São Pedro w São Paulo, jak również w prestiżowej sali koncertowej Sala São Paulo. Jest finalistką konkursu operowego 18 Concurso Brasileiro de Canto Maria Callas. Występuje jako śpiewaczka z zespołem Frigatti Ensemble, którego repertuar skupia się na muzyce klasycznej, w tym twórczości brazylijskiej.

Pieśni do słów Marii Pawlikowskiej-Jasnorzewskiej. Maria Pawlikowska-Jasnorzewska jest poetką szczególnie bliską Paulinie Łuciuk-Frigatti – zarówno ze względu na niezwykłą spostrzegawczość i umiejętność budowania całych światów z drobnych, codziennych zjawisk, jak i pewne wspólne miejsca i doświadczenia. Już od jakiegoś czasu kompozytorka chciała napisać cykl pieśni do jej słów. Pierwszy pomysł pojawił się w jej wyobraźni jeszcze podczas pobytu w São Paulo, gdy przemieszczając się zatłoczonymi środkami transportu w tej ogromnej, liczącej ponad 20 milionów mieszkańców aglomeracji, zetknęła się z ogromnymi rzekami spieszących się ludzi. Wówczas szczególnie mocno poruszył ją wiersz *Mrowisko*, przywołujący przytłaczające ją na co dzień obrazy i dźwięki. To właśnie ten utwór zainicjował otwarty cykl pieśni, który z biegiem czasu stopniowo rozrasta się o kolejne kompozycje.

Paulina Łuciuk-Frigatti

Eduardo FRIGATTI, kompozytor i gitarzysta, autor ponad 150 utworów, w tym oper, symfonii, utworów orkiestrowych i muzyki kameralnej. W katalogu kompozytora wyróżniają się takie dzieła, jak opera *Kruk* (*O Corvo*, inspirowana twórczością Edgara Allana Poe, skomponowana na zamówienie Amazońskiego Festiwalu Operowego w Manaus w Brazylii); opera *Wróżbiarka* (*A Cartomante*, na podstawie tekstu Machado de Assis) - kompozycja ta dotarła do finału konkursu operowego organizowanego

przez Fórum Brasileiro de Ópera, Dança e Música de Concerto, a także *i Symfonia „Treny Kochanowskiego”*; *Il Symfonia „Lubelska”* zamówiona przez Miasto Lublin; *Aquarela Trancoso* na orkiestrę symfoniczną zamówiona przez Mozarteum Brasileiro i prawykonana w prestiżowej Sali São Paulo; *Campina de Vidro* na orkiestrę smyczkową i fortepian, która otrzymała I nagrodę w konkursie III Bienal Música Hoje w 2015 roku oraz *In Memoriam* na orkiestrę smyczkową (prawykonane odbyło się w Filharmonii Lubelskiej).

Jego muzyka wykonywana była również w takich miejscach, jak: Sala Cecília Meireles w Rio de Janeiro, Theatro São Pedro w São Paulo, Capela Santa Maria w Kurytybie, sala NOSPR w Katowicach, Teatro L'Occitane w Trancoso (Brazylia), Teatro Municipal João Caetano w Niterói (Brazylia), Sala Leopoldo Miguez w Rio de Janeiro, czy Teatr Stary w Lublinie.

Kompozycje Eduardo Frigattiego wykonywane były też w ramach takich wydarzeń, jak Biennale Brazylijskiej Muzyki Współczesnej, festiwal MusLAB w Meksyku, festiwal Contrasti w Trydencie, Festival de Música Contemporânea Brasileira Edino Krieger, Festival Musica em Trancoso, Międzynarodowy Festiwal Kompozytorów Krakowskich, czy Forum Witolda Lutosławskiego w Lublinie.

Wśród wykonawców jego utworów wyróżniają się tacy artyści, jak Piotr Olech, Pablo Rossi, Irina Stanschinskaya, Irina Lupines, Rosana Diniz, Regina Gazimova, Thiago Ancelmo, Leilah Paiva, Sheng Weng, Jairo Wilkens, Cecília Moita, Xiaotong Wang, Márcio Arruda, Marialbi Trisolio, Walmor Boza, Laura Bowler, Daniel de Oliveira, Angelica de la Riva, Fábio Schio, Dmitri Grinikh, Marta Lelek, Joana Holanda, Quarteto Radamés Gnattali, Americas Guitar Duo, oraz dyrygenci Carlos Moreno, Guilherme Bernstein, Marcelo de Jesus, Leandro Oliveira, Thiago Santos, Urszula Bobryk i Zofia Bernatowicz. z kompozytorem współpracuje też znany brazylijski reżyser Josias Teófilo i wielokrotnie nagradzana poetka Marília Garcia.

Jako kompozytor, otrzymał wiele nagród, wśród których wyróżnia się stypendium Mozarteum Brasileiro, które umożliwiło mu studia kompozycji u Krzysztofa Pendereckiego w Akademii Muzycznej w Krakowie. Jest doktorem sztuk muzycznych Uniwersytetu São Paulo, gdzie studiował pod kierunkiem Silvio Ferraza. Kompozycji uczyli go również Mauricio Dottori i Rodrigo Lima; gitary - Luiz Claudio Ribas i Mario da Silva; a fortepianu Vilma Frigatti, Paulo Giovannini i Leilah Paiva.

Obecnie wykłada na Wydziale Artystycznym Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie i prowadzi zespół Frigatti Ensemble, poświęcony popularyzacji jego twórczości oraz brazylijskiej i polskiej muzyki klasycznej.

Nokturny (hommage à Józef Czechowicz). Józef Czechowicz to jeden z najważniejszych artystów związanych z Lublinem. Poeta, który zginął tragicznie podczas bombardowania na początku II wojny światowej, pozostawił poezję pełną obrazów malarskich i dźwiękowych. z niezwykłą uwagą traktował brzmieniowy wymiar słowa: sporządzał nawet notatki dotyczące oprawy dźwiękowej swoich wierszy czytanych w radiu. Na początku XX wieku popularną formą były nokturny. Czechowicz tworzył w nich portret Lublina — niczym *flâneur* przechadzający się starymi uliczkami miasta. Od kiedy po raz pierwszy zetknąłem się z tymi wierszami, towarzyszą mi one podczas moich własnych nocnych spacerów po Starym Mieście.

Podczas dzisiejszego koncertu prezentuję cztery nokturny inspirowane jego twórczością. Pierwszy z nich to dźwiękowy obraz tragicznego końca życia poety. Kolejne części są jak jego dusza, prowadzą nas ścieżkami, które ukochał i które unieśmiertelnił w poezji. Drugi nokturn inspirowany jest wierszem *Muzyka ulicy Złotej* — zaproszeniem na przechadzkę, na której można usłyszeć chór w kościele dominikańskim i dobiegający

z oddali dźwięk muzyka grającego dawną melodię. Trzeci nokturn bazuje na tekście *Cmentarza Lubelskiego*: to spojrzenie w przeszłość, hołd dla zmarłych i zaproszenie do odwiedzenia grobu Czechowicza. Czwarty ułożony został do słów *Kaplicy Trójcy Świętej na Zamku*, opisującej to wyjątkowe miejsce.

Eduardo Frigatti

Michał DREWNOWSKI, ur. 31 marca 1977, Warszawa. Pierwsze lekcje fortepianu rozpoczął we Włoszech w wieku 8 lat pod kierunkiem ojca, Marka Drewnowskiego – pianisty. Naukę kontynuował po powrocie do Polski w Liceum Muzycznym im. Karola Szymanowskiego w Warszawie, gdzie uczył się pod kierunkiem Bronisławy Kawalli i Ewy Pobłockiej. W 2001 ukończył z wyróżnieniem studia w Akademii Muzycznej w Łodzi w klasie fortepianu Marka Drewnowskiego. W latach 2002-2005 studiował w Konserwatorium Muzycznym w Genewie pod kierunkiem takich pedagogów, jak Dominique Merlet i Pascal Devoyon (dyplom z wyróżnieniem). Brał również udział w mistrzowskich kursach pianistycznych prowadzonych przez Nauma Shtarkmanna, Miłosza Magina, Fou T'sounga, Rudolfa Kehra i Eugena Indjica.

Jest laureatem wielu nagród: nagrody specjalnej na I Międzynarodowym Konkursie Indywidualności Muzycznych im. Aleksandra Tansmana w Łodzi (1996), I nagrody na XIII Konkursie Muzyki Kameralnej im. Kiejstuta Bacewicza w Łodzi (1998), XXXII Festiwalu Pianistyki Polskiej w Słupsku (1998), II nagrody na Concorso Pianistico Internazionale „Mascia Masin” w Sangemini we Włoszech (2000), II nagrody na AGIMUS Concorso Internazionale w Rzymie (2005).

Michał Drewnowski występuje jako solista i kameralista w Polsce, Włoszech, Francji, Szwajcarii, Luksemburgu, Belgii, Bułgarii, Anglii, Austrii, Czechach, Niemczech, Hiszpanii, Danii i Finlandii, w takich salach koncertowych, jak Concerti al Gianicolo w Rzymie, Steinway Kammersaal w Kopenhadze, Kunstmuseum w Silkeborg (Dania), sala Bułgaria w Sofii, Wigmore Hall w Londynie, Palau de la Musica Catalana w Barcelonie, Sala Arturo Benedetti Michelangeli w Bolzano, Opera Lorraine w Nancy, w Filharmonii w Warnie oraz w większości polskich filharmonii.

Współpracował z orkiestrami symfonicznymi w kraju i za granicą, występując pod batutą Piotra Wijałkowskiego, Janusza Powołego, Tadeusza Kozłowskiego, Vladimira Kiradjeva, Stanisława Ousheva, Rubena Silvy, Emiliana Madeya, Alessandro Tortato i Massimiliano Caldiego.

Brał udział m.in. w Festiwalu Passage w Warszawie, Salon of the Arts w Sofii, Festival Musicale di Norcia (Włochy), Varna Summer Festival, Krakowskiej Wiosnie Muzycznej, Warszawskich Spotkaniach Muzycznych, Festiwalu Chopinowskim w Genewie, Keminklavier w Kemi (Finlandia), Bolzano Piano Festival. W latach 2000-2002 występował w Teatrze Nowym w Warszawie jako aktor-pianista w przedstawieniu Adama Hanuszkiewicza *Chopin, jego życie, jego miłość, jego muzyka...* (w roli Fryderyka Chopina).

Dyskografia artysty obejmuje nagrania dla wytwórni fonograficznej Gega New – utwory Béli Bartóka, Alexandra Arutiuniana, Ari Ben-Shabetaia, Jerzego Bauera, Gheorgi Arnaoudova, Hristo Yotzova na 2 fortepiany i perkusję (w składzie Volland Quartet), dla wytwórni DUX jako uczestnik duetu fortepianowego Doppio Espresso nagrał płytę z muzyką kompozytorów amerykańskich i latynoamerykańskich (Leonard Bernstein, Astor Piazzola, Pablo Ziegler i Jose Bragato), płytę z utworami fortepianowymi współczesnego kompozytora szwajcarskiego Dominique Loup oraz płytę solową z utworami Mariusza Dubaja, Tadeusza Majerskiego i Andrzeja Nikodemowicza (2017). W wytwórni PRO ART ukazało się nagranie utworów na fortepian i orkiestrę Tadeusza Trojanowskiego w jego interpretacji.

Pianista ponadto propaguje mało znaną i całkiem zapomnianą muzykę polskich kompozytorów, m.in. takich, jak Ludwik Grossmann, Jadwiga Sarnecka, Stefan Kisielewski, Tadeusz Majerski, któremu poświęcił swoją pracę doktorską oraz nagrał po raz pierwszy w historii dla angielskiej wytwórni fonograficznej Toccata Classics jego utwory. Jest współzałożycielem Radiowej Filharmonii New Art i od 2009 roku jej dyrektorem artystycznym.

Od 2006 roku wykłada w Akademii Muzycznej im. Grażyny i Kiejstuta Bacewiczów w Łodzi. W 2014 uzyskał stopień doktora sztuki muzycznej (fortepian) w dyscyplinie muzycznej instrumentalistyka na podstawie dysertacji *Twórczość kompozytorska Tadeusza Majerskiego. Dodekafonia w świetle jego koncepcji estetycznych i wykonawczych na przykładzie wybranych utworów*, napisanej pod opieką promotora prof. Bogusława Pikały. Dokonał rekonstrukcji *Koncertu – Poematu* Majerskiego na fortepian i orkiestrę. W 2019 roku nadano mu stopień doktora habilitowanego sztuki, w dyscyplinie sztuki muzyczne. Od 2010 roku prowadzi również klasę fortepianu w Zespole Szkół Muzycznych im. Oskara Kolberga w Radomiu jako nauczyciel mianowany. W roku akademickim 2023/2024 pełnił funkcję Visiting Professor w Chicago College of Performing Arts dzięki stypendium The Kosciuszko Foundation w Nowym Jorku, grając recitale na amerykańskich uniwersytetach.

Gajusz KĘSKA, absolwent Akademii Muzycznej w Krakowie w klasie fortepianu prof. Andrzeja Pikula (2002). Studia podyplomowe ukończył w mistrzowskiej klasie prof. Willema Bronsa w Sweelinck Conservatorium w Amsterdamie. Swoje umiejętności doskonalił u takich mistrzów jak: H. Czerny-Stefańska, K. Kenner, E. Krasowsky, G. Hauer, R. Buchbinder, P. Salzman, V. Derevianko, S. Mikovsky, P. Badura-Skoda, D. Merlet, V. Monastyrsky.

Jest laureatem krajowych i międzynarodowych konkursów muzycznych i pianistycznych, m.in. Ogólnopolskiego Konkursu Pianistycznego EPTA w Krakowie, Międzynarodowego Konkursu Młodych Pianistów w Gaillard we Francji, Uczelnianego Konkursu im. Tadeusza Żmudzińskiego w Krakowie, Nagrody Specjalnej za najlepsze wykonania utworów romantycznych w trakcie koncertów uczestników Międzynarodowego Kursu Mistrzowskiego w Tel-Hai w Izraelu w 2002 roku, International Pacific Piano Competition w Vancouver w Kanadzie, Międzynarodowego Konkursu Pianistycznego „Ciutat de Mallorca” na Majorce. Otrzymał prestiżowe stypendia, m.in. Ministra Kultury i Sztuki (1999, 2001), Nagrodę Specjalną Fundacji Jütting Stichting w Stendal (2001), Nagrodę Specjalną Fundacji Schumann-Schimmel van Outeren w Holandii (2005).

Występował z różnorodnym repertuarem jako solista (recitale i koncerty z orkiestrą) i kameralista w krajach Europy, jak również w Kanadzie, Japonii, Izraelu. Brał udział w wielu festiwalach, m.in. w Festiwalu Pianistyki Polskiej w Słupsku, Holland Music Session w Holandii, International Woche w Grazu (Austria), Vriendenkrans Music Festival w Amsterdamie. Grał w prestiżowych salach, jak Concertgebouw (Kleine Zaal) oraz Bachzaal w Amsterdamie, Gateway Theater w Vancouver, Stefanienzall w Grazu czy Recanati Auditorium w Tel-Awivie.

źródło: amuz.krakow.pl

Małgorzata SĘK ukończyła Państwową Szkołę Muzyczną im. Karola Lipińskiego w Lublinie. Jej pierwszym nauczycielem był prof. Ryszard Łosakiewicz. Po studiach w Akademii Muzycznej w Łodzi w klasie prof. Andrzeja Orkisz, kontynuowała studia w klasie mistrzowskiej prof. Romana Jabłońskiego w Conservatorio Superior de San Sebastian (Hiszpania). W 2014 roku ukończyła Akademię Muzyczną im. Grażyny i Kiejstuta Bacewiczów w Łodzi.

Artystka uczestniczyła w wielu krajowych i międzynarodowych kursach interpretacji muzycznej m.in. pod kierunkiem prof. A. Vardięgo, J. Devicha, S. Firleja, S. Kamasy, M. Maiskiego. Jest laureatką i nagrody na Międzynarodowym Konkursie Muzyki Kameralnej im. Kiejstuta Bacewicza w Łodzi (2001). Koncertowała w Austrii, Belgii, Chorwacji, Francji, Hiszpanii, Niemczech, Japonii, Szkocji, Włoszech oraz na Ukrainie. Dokonała nagrań

dla radia i TV Polonia. Występuje z towarzyszeniem pianistów Katarzyny Kwiatkowskiej oraz Agnieszki Korpyty. Jest współzałożycielką Kwartetu fortepianowego „Incontro”, który wykonuje głównie utwory kompozytorów polskich.

Małgorzata Sęk aktywnie działa w Żyrardowskim Towarzystwie Muzycznym – jest inicjatorką i jurorem Żyrardowskiego Konkursu Wiolonczelowego.

FRIGATTI ENSEMBLE to zespół kameralny prowadzony przez brazylijskiego kompozytora i gitarzystę Eduardo Frigattiego. Zespół wyróżnia się autorskimi kompozycjami Eduardo Frigattiego, pisanymi specjalnie dla zespołu, oryginalnymi aranżacjami znanych dzieł oraz odkrywaniem zapomnianych pereł muzyki klasycznej. Specjalne miejsce w repertuarze zespołu mają dzieła polskie i brazylijskie. W skład grupy wchodzi śpiewaczka i kompozytorka Paulina Łuciuk-Frigatti, gitarzysta Krzysztof Jusiak oraz wiolonczelista Sebastian Kozub. Zespół często współpracuje z innymi artystami.

Frigatti Ensemble prezentował się w takich miejscach jak Muzeum Fryderyka Chopina w Warszawie, Kaplica Trójcy Świętej i Bazylika Dominikanów oraz Teatr Stary w Lublinie. Zespół otrzymał stypendium na projekt artystyczny Miasta Lublin, w ramach którego powstały dwa teledyski z autorskimi kompozycjami Eduardo Frigattiego: *Sen* do słów Franciszki Arnsztajnowej i *Musa Impassivel* (słowa Francisca Júlia).

Oprócz repertuaru świeckiego zespół promuje również swój pierwszy sakralny minialbum *Confitebor tibi Domine in toto corde meo*, zawierający nagrania na żywo zrealizowane w ramach projektu o tej samej nazwie. Projekt ten ma na celu popularyzację klasycznej muzyki sakralnej oraz architektury sakralnej regionu lubelskiego.

LUBELSKI ODDZIAŁ ZWIĄZKU KOMPOZYTORÓW POLSKICH utworzony został w 1989 roku z inicjatywy Mariusza Dubaja. Na dokumencie inicjującym powstanie Oddziału podpisali się ks. Bolesław Bartkowski (KUL), ks. Jan Chwałek (KUL), Henryk Czyżewski (UMCS), Stanisław Dąbek (KUL), Mariusz Dubaj (UMCS), Mieczysław Mazurek (UMCS), ks. Karol Mrowiec (KUL), Andrzej Nikodemowicz (UMCS, KUL), ks. Ireneusz Pawlak (KUL). W latach późniejszych skład Oddziału zasilili Tomasz Jasiński (KUL, UMCS), Marek Dudek, Eduardo Frigatti (UMCS), Paulina Łuciuk-Frigatti (UMCS), Kamil Kruk (UMCS), ks. Dariusz Smolarek (KUL), ks. Dariusz Sobczak (KUL). W skład pierwszego zarządu Oddziału weszli Andrzej Nikodemowicz – prezes, ks. Ireneusz Pawlak – wiceprezes, Mariusz Dubaj – sekretarz, Mieczysław Mazurek – skarbnik. Funkcję prezesa Andrzej Nikodemowicz pełnił do roku 2017, w latach 2017-2024 sprawował ją Mariusz Dubaj, zaś od grudnia 2024 roku Kamil Kruk.

Owocem aktywności Oddziału były koncerty z cyklu *AKORD*, zainicjowane w Filharmonii Lubelskiej w maju 1988 roku przez Mariusza Dubaja oraz Jerzego Kornowicza. W latach 1988 – 2019 odbyło się szesnaście edycji *AKORDÓW* w Filharmonii Lubelskiej (I, III, IV, V - symfoniczny, VI, VII, VIII, IX, X), na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim Jana Pawła II (II, XII), na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej (XI, XV) oraz w Trybunale Koronnym w Lublinie (XIII, XIV), i Archikatedrze Lubelskiej (XVI - chór alny).

Oddział był zaangażowany także w inne koncerty, np. recital wybitnego pianisty Jerzego Bonia w Trybunale Koronnym w Lublinie, w Zamościu i Katowicach w 1996 roku oraz w ramach Forum Sztuki Współczesnej im. Witolda Lutosławskiego w Filharmonii Lubelskiej w różnych latach. Poza kompozycjami członków Oddziału wykonano utwory innych twórców lubelskich oraz spoza Lublina, a w tym Aleksandry Weroniki Markiewicz, Ewy Trębacz, Zbigniewa Bargielskiego, Tona Bruynela (Holandia), Fryderyka Chopina, Krzesimira Dębskiego, Włodzimierza Sławosza Dębskiego, Gabriela Fauré, Henryka Mikołaja Góreckiego, Kazimierza Górskiego, Wincentego z Kielczy, Andrzeja Koszewskiego, Ferenc Liszta, Piotra Radko, Rafała Rozmusa, Tadeusza Szeligowskiego.

Wykonawcami byli wybitni artyści, a w tym pianiści Zuzanna Boń, Małgorzata Krzemińska-Sribniak, Teresa Księżka-Falger, Agnieszka Schulz-Brzyska, Jolanta Skorek-Münch, Magdalena Strońska, Natalia Tyszkiewicz (Ukraina), Marta Żak, Jerzy Boń, Piotr Chilimoniuk, Krzesimir Dębski, Mariusz Dubaj, Stanisław Drzewiecki, Sergio Posada Gomez (Kolumbia), Marek Kamola, Tomasz Krawczyk, Rafał A. Łuszczewski, Romuald Matecki, Marcin Mazurek, Andrzej Nikodemowicz, Tomasz Szczepański; klawesynistka Gośka Isphording (Polska/Holandia); skrzypaczki Dominika Falger (Polska/Austria), Aleksandra Mazurek, Irina Stukaszina-Gąsior; skrzypkowie Nurlan Alimbajew, Grzegorz Cholewiński, Lech Gąsior, Maciej Lulek; altowiolista Renaldo Wójtowicz; wiolonczeliści Iwonna Pyra (Polska/Niemcy), Maria Błaszczak-Szost, Ryszard Bednarczuk, Marek Smorawiński; kontrabasista Dariusz Waćkowski; fleciści Lech Szost, Ewa Szulowicz; Lubelskie Trio Stroikowe; oboiści Elżbieta Banaś-Fota, Leszek Łopalewski; klarneciści Jacek Sribniak, Dariusz Dąbrowski; saksofonista Andrzej Rzymkowski; fagocista Piotr Dąbrowski; waltorniści Hipolit Dziaduszek, Andriej Komtorin; trębacz Eugeniusz Saweczko, Dariusz Lewandowski, Grzegorz Hordyjewicz; puzoniści Zdzisław Szymajda, Wojciech Kopyciński; tubista Krzysztof Korzyński; perkusiści Clang Percussion Fusion (Barbara i Stanisław Skoczyński, Cezary Konrad), Trio Perkusyjne Filharmonii Lubelskiej (Włodzimierz Sypniewski, Józef Maruszak, Dominik Augustowski, Andrzej Zawisza); organiści Roman Lulek i Jarosław Wróblewski, Akademicki Chór Politechniki Lubelskiej (Elżbieta Krzemińska – dyrygent), Chór Musica Mundana (Jacek Piech – dyrygent), chór Camerata Lubelska

(Tomasz Orkiszewski – dyrygent); śpiewaczki Elżbieta Bagińska-Rydzak (mezzosopran), Aleksandra Bubicz-Mojśa (sopran), Iwona Sawulska (sopran), śpiewak Włodzimierz Ignatenko (tenor; Ukraina), dyrygenci Filharmonii im. Henryka Wieniawskiego w Lublinie Agnieszka Kreiner (*AKORD IV*), Piotr Wijatkowski (*AKORD V*), aktor Ignacy Gogolewski (*AKORD IV*), zespół wokalny pod kierunkiem Magdaleny Stopy-Lichograj.

Koncerty *AKORD I* prowadziła red. Małgorzata Orłowska (TVP 3 Lublin), *AKORD II* red. Anna Krzyżanowska (TVP 3 Lublin), *AKORD III i XI* Stefan Münch (UMCS), *AKORD 13*. red. Adam Rozlach (Program i Polskiego Radia). Koncertom *AKORD i i X* towarzyszyła oprawa plastyczna prac Dobroslawa Bagińskiego i Jana Gryki.

Anonse, relacje z koncertów i audycje monograficzne były realizowane z udziałem red. Doroty Gonet i red. Bogumiły Nowickiej z Radia Lublin. Recenzje koncertów ukazywały się w „Ruchu Muzycznym”, lubelskim kwartalniku „Akcent”, „Dzienniku Wschodnim”, „Kurierze Lubelskim”, lubelskim wydaniu „Gazety Wyborczej”.

W 2004 roku Ewa Zarzycka w ramach studiów podyplomowych „wiedza o kulturze” w Wyższej Szkole Ekonomii i Innowacji w Lublinie zrealizowała pracę dyplomową pt. *AKORD: muzyczna inicjatywa kompozytorów lubelskich – historia i zarys problematyki*, obejmującą osiem edycji *AKORDÓW*.

W roku 2017 nagrana została w Filharmonii Lubelskiej przez pianistę Michała Drewnowskiego płyta CD *W kręgu Andrzeja Nikodemowicza* (DUX 1450) z kompozycjami Mariusza Dubaja, Tadeusza Majerskiego oraz Andrzeja Nikodemowicza. Promocja płyty odbyła się w 2018 roku w ramach recitalu pianisty podczas XXII Forum Witolda Lutosławskiego „Most” w Filharmonii Lubelskiej. Towarzyszyła jej także ekspozycja siedmiu tablic odnoszących się do historii koncertów z cyklu *AKORD*.

Opracowanie: Mariusz Dubaj

8

LISTOPADA
2025

sobota
godz. 19.00

Uniwersytet Muzyczny
Fryderyka Chopina
Sala Koncertowa
ul. Okólnik 2

Koncert Oddziału Warszawskiego ZKP

Dorota CAŁEK – sopran
Piotr HAUSENPLAS – wiolonczela
Antoni LICHOMANOW – fortepian
Robert MORAWSKI – fortepian
Artur PACHLEWSKI – klarnet

FILHARMONIA KAMERALNA
im. WITOLDA LUTOSŁAWSKIEGO w ŁOMŻY
Jan Miłosz ZARZYCKI – dyrygent

Weronika RATUSIŃSKA-ZAMUSZKO

Sinfonietta na smyczki, cz. I (2009)

Maciej ZIELIŃSKI

Shining II na orkiestrę smyczkową (2006)

Sławomir CZARNECKI

Venedian concerto na klarnet i orkiestrę smyczkową,
cz. I *Moderato* (2022)

Edward SIELICKI

Mazurki na orkiestrę smyczkową - nr 1, 2, 5 (2016)

Piotr MOSS

Variations sur un thème de Mozart na orkiestrę
smyczkową (2018)

Miłosz BEMBINOW

Mała Fantazja na orkiestrę smyczkową (2003)

p r z e r w a

Zygmunt KRAUZE

Pięć utworów na fortepian (1958)

Krzysztof BACULEWSKI

Etiuda nr 5 in E i Etiuda nr 9 in As na fortepian (2006)

Jan OLESZKOWICZ

Quasi una sonata, cz. II *Quasi una romanza*,
na fortepian (2021)

Jerzy KORNOWICZ

Wstęga purpury – w szponach walca na fortepian (2002)

Aleksander KOŚCIÓW

Nenia na klarnet i fortepian (2002)

Zbigniew BAGIŃSKI

Solo V na klarnet (2001)

Jarosław SIWIŃSKI

Kantylena na wiolonczelę i fortepian (2025)*

Artur CIEŚLAK

Cellofonia na wiolonczelę solo (2014, 2017)

Władysław SŁOWIŃSKI

Pieśń Coraz dalej na sopran i wiolonczelę do słów
Jerzego Ficowskiego, z cyklu *Definicje* (1989)

Sławomir ZAMUSZKO

Als die Nazis na sopran solo do słów Martina
Niemöllera (2022)*

Filip MATUSZEWSKI

Pieśń Pragnienia na sopran i fortepian do słów
K.K. Baczyńskiego (2023)

Romuald TWARDOWSKI

Dilectus meus na sopran i fortepian z cyklu *Canticum
canticorum* (1994)

* Prawykonanie światowe

Weronika RATUSIŃSKA-ZAMUSZKO, ur. 9 września 1977, Warszawa; kompozytorka, pedagog. Pochodzi z rodziny o muzycznych tradycjach. W 1996 roku rozpoczęła studia kompozytorskie w Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina (dziś Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina) w Warszawie w klasie prof. Włodzimierza Kotońskiego i prof. Stanisława Moryty. Studia ukończyła z wyróżnieniem w 2001 roku, uzyskując stypendium Rządu Holenderskiego na roczny staż podyplomowy w Konserwatorium Królewskim w Hadze (studia w klasie Louisa Andriessena oraz Martijna Paddinga). W roku 2009 uzyskała tytuł doktora sztuki muzycznej, a w roku 2018 doktora habilitowanego sztuki muzycznej. Pracuje na stanowisku adiunkta na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina na Wydziale Instrumentalno-Pedagogicznym w Białymstoku. Brała udział w kursach kompozytorskich, m.in. podczas Międzynarodowych Warsztatów Muzyki Współczesnej Kraków/Stuttgart (1998) oraz w Włocławskich Kursach Młodych Kompozytorów w Radziejowicach (1999, 2000), pracując pod kierunkiem Louisa Andriessena, Zygmunta Krauzego, Bogusława Schaeffera, Roberta Platza, Yuiji Takahashi. W latach 2007-2011 była uczestniczką Programu *Młodzi kompozytorzy w hołdzie Fryderykowi Chopinowi* Europejskiego Centrum Muzyki Krzysztofa Pendereckiego. Ponadto była stypendystką Ernst von Siemens Musikstiftung, Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, holenderskiego Ministerstwa Edukacji, Kultury i Nauki oraz ZAiKS-u. Jej utwory publikowane są przez Wydawnictwo Muzyczne Euterpe. Kompozycja *Obbligato* na wiolonczelę solo była utworem obowiązkowym na IX Międzynarodowym Konkursie Wiolonczelowym im. Witolda Lutosławskiego w 2013 roku.

Maciej ZIELIŃSKI ukończył z wyróżnieniem Akademię Muzyczną im. Fryderyka Chopina w Warszawie w klasie kompozycji prof. Mariana Borkowskiego oraz Royal Academy of Music w Londynie w klasie kompozycji Paula Pattersona.

Twórczość kompozytora bywa określana mianem „postmodernizmu emocjonalnego”. Wyróżnia się ekspresyjnością, inwencją formalną i strukturalną, oryginalną orkiestracją oraz indywidualnym spojrzeniem na postmodernizm. Jego utwory wykonywane były na wielu festiwalach w Polsce i za granicą, m.in. na „Warszawskiej Jesieni”, Poznańskiej Wiosnie Muzycznej, Warszawskich Spotkaniach Muzycznych, Musica Polonica Nova, Park Lane Festival, Presteigne Festival, Sounds New Festival oraz ISCM World Music Days.

Jest laureatem licznych konkursów kompozytorskich w Polsce i za granicą. Otrzymał m.in. II nagrodę Kapituły Krytyków II Forum Młodych Kompozytorów w Krakowie, II nagrodę w VI Konkursie Muzyki Syntezy i Komputerowej w Braunschweig (Niemcy), II nagrodę w I Konkursie Młodych Kompozytorów „Musica Sacra” w Warszawie, III nagrodę w Międzynarodowym Konkursie Kompozytorskim Jihlava’96 (Czechy), III nagrodę w Ogólnopolskim Konkursie Kompozytorskim w Gdańsku (1997), Nagrodę Główną w Konkursie PTMW na Projekt Multimedialny w Warszawie, a także Alan Bush Composition Prize (Wielka Brytania) i Josiah Parker Composition Prize (Wielka Brytania).

Dotychczas ukazało się ponad 30 albumów z jego muzyką, w tym cztery monograficzne. W 2012 otrzymał nominację do nagrody Fryderyk w kategorii „Kompozytor Roku”, a w 2014 jego album *V Symphony* uzyskał nominację do Fryderyka w kategorii „Album roku”. Jego partytury publikuje Polskie Wydawnictwo Muzyczne. Jest znanym i cenionym kompozytorem muzyki filmowej, za którą zdobył trzy nagrody międzynarodowe w Stanach Zjednoczonych i Francji, a także pięć

nominacji do Polskich Nagród Filmowych „Orły” oraz Crystal Pine Award w Chorwacji.

Aktywnie działa na rzecz środowiska muzycznego, pełniąc – zarówno w przeszłości, jak i obecnie – funkcje w organizacjach takich, jak Związek Kompozytorów Polskich, ZAiKS, Polskie Towarzystwo Muzyki Współczesnej, Stowarzyszenie Filmowców Polskich czy Związek Zawodowy Muzyków RP.

Więcej na stronie www.maciejzielinski.pl

Shining II na orkiestrę smyczkową jest inspirowane różnorodnymi zjawiskami świetlnymi. Kompozytor dążył do stworzenia struktur dźwiękowych oddających „pierwsze promienie słońca o wschodzie, odbicia światła w kroplach rosy czy migotanie promieni przenikających między liśćmi”. W tym celu posłużył się ażurowymi klasterami, solistycznym traktowaniem wybranych partii oraz nakładającymi się na siebie głosami, tworzącymi wielowarstwową fakturę. Polirytmie, struktury ciągle, glissanda i tryle, a także stopniowe wejścia głosów w odstępach sekundowych – wszystko to daje efekt naprzemiennego zagęszczania i rozrzedzania faktury oraz podkreśla bogactwo brzmieniowe orkiestry smyczkowej.

Utwór został wydany przez Polskie Wydawnictwo Muzyczne. Pojawił się także na dwóch płytach i jest często wykonywany przez polskie i zagraniczne orkiestry smyczkowe.

Wydawcą utworu *Shining II* jest Polskie Wydawnictwo Muzyczne.

Sławomir Stanisław CZARNECKI urodził się w 1949 roku w Jeleniej Górze. W latach 1963-1969 uczęszczał do Państwowej Szkoły Muzycznej w Częstochowie jako uczeń klasy fortepianu. Tam też nawiązał kontakt z Romualdem Twardowskim, u którego zaczął pobierać pierwszą lekcję kompozycji. W latach 1969-1974 odbył studia z zakresu kompozycji w Warszawskiej PWSM (obecnie UMFC) w klasie prof. Piotra Perkowski i Romualda Twardowskiego. W latach 1980-81, jako stypendysta Rządu Francuskiego kontynuował studia u Oliviera Messiaena w Paryżu. Jest laureatem 17 konkursów kompozytorskich. Obecnie jest profesorem zwyczajnym Uniwersytetu Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy. Od 51 lat związany jest także ze Szkołą Muzyczną II st. im. Józefa Elsnera w Warszawie, gdzie prowadzi unikatowe zajęcia z „propedeutyki kompozycji”.

Za swoją pracę pedagogiczną i twórczość został uhonorowany Medalem Komisji Edukacji Narodowej, srebrnym medalem Gloria Artis, oraz prezydenckim Złotym Medalem za Długoletnią Służbę, a w 2019 roku Złotym Krzyżem Zasługi. W roku 2019 otrzymał Nagrodę Edukacyjną ZKP, a w 2020 roku nagrodę FENIKS za twórczość sakralną.

Jego kompozycje zgromadzone są w 70 opusach, wśród których znajdują się utwory solowe, kameralne, symfoniczne, chóralskie i kantatowe.

Venedian Concerto op. 66 (2022) jest wspomnieniem o prasłowiańskim starożytnym ludzie Wenedów mieszkających od co najmniej 2500 lat na terenach dzisiejszej Polski (gdzie „na 12 harfach grano”). Kompozycja inspirowana dramatem *Lilla Weneda* Juliusza Słowackiego.

O, święta ziemio polska! Arko ludu!

Jak zająrzeć tylko myślą, krew się łąła.

W przeszłości słyhać dźwięki tej harfy cudu,

Co wężom dała łyż i serce dała.
(Akt III - chór dwunastu harfarzy).

Sławomir Stanisław Czarnecki

Edward SIELICKI, ur. 03.06.1956 w Warszawie. Studiował kompozycję w Akademii Muzycznej w Warszawie (obecnie Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina) u Andrzeja Dobrowolskiego i Włodzimierza Kotońskiego (1975-1980). W 1984 roku kontynuował studia kompozytorskie, m.in. w dziedzinie muzyki elektronicznej, u Tona de Leeuw w Konserwatorium im. Sweelincka w Amsterdamie (w ramach stypendium rządu holenderskiego).

Dwukrotnie uczestniczył w Międzynarodowych Warsztatach Kompozytorskich w Amsterdamie (1984, 1988), w kursach wakacyjnych w Darmstadtzie (1986) i w Awinionie (1991) oraz kilku kursach i warsztatach muzycznych w Polsce.

Jest laureatem m.in. Konkursu Młodych ZKP, Konkursu Oddziału Warszawskiego ZKP oraz Międzynarodowego Konkursu Kompozytorskiego Radio Suisse Romande w Genewie, Międzynarodowego Konkursu Muzyki Elektroakustycznej w Bourges. Szereg jego dzieł zarejestrowanych zostało archiwalnie w Polskim Radiu i na płytach. Przez wiele lat współpracował ze Studiem Eksperymentalnym Polskiego Radia. Kilkakrotnie nominowany do Nagrody Przemysłu Fonograficznego „Fryderyk”. Wykłada w Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie.

W latach 1992-93 prowadził zajęcia na Letnim Uniwersytecie w Marly-le-Roi pod Paryżem, a w 2001, 2003 oraz 2005-6, 2010, 2013, 2016 i 2019 roku prowadził klasę kompozycji na Uniwersytecie Keimyung w Daegu w Korei Południowej. W 2007 roku uzyskał tytuł doktora habilitowanego sztuki muzycznej. Prowadził klasy mistrzowskie w kilku ośrodkach, w tym w Konserwatorium Muzycznym im. Rimskiego-Korsakowa w St. Petersburgu oraz Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi w Stambule (Turcja). W latach 2009-12 pełnił funkcję prodziekana Wydziału Kompozycji, Dyrygentury i Teorii Muzyki Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina.

Oprócz działalności akademickiej działa w stowarzyszeniach twórczych takich jak Związek Kompozytorów Polskich, ZAiKS, PTMW, PSeME pełniąc różne funkcje.

Jest autorem ponad 180 kompozycji w wielu gatunkach muzycznych z elektroniką włącznie. Wśród najważniejszych są muzyka oratoryjna, na chór a cappella, symfonie, koncerty (fortepianowy, fletowy, obojowy, klarinetowy, akordeonowy, na kwartet smyczkowy i orkiestrę, na fortepian na 4 ręce i orkiestrę smyczkową, concertino na wiolonczelę i smyczki) oraz utwory na instrument z orkiestrą (saksofon, skrzypce, fortepian, perkusja), utwory kameralne (sonaty: altówkowa, skrzypcowa, klawesynowa, fortepianowa, na 2 skrzypiec), kwartety smyczkowe, utwory na różne składy, solowe utwory fortepianowe oraz na inne instrumenty (flet, obój, organy), muzyka elektroniczna, w tym z jednoczesnym udziałem instrumentów, muzyka do telewizji, teatru, muzyka dla dzieci i in.

Jego muzyka jest wykonywana przez wielu czołowych artystów w kraju i zagranicą takich jak Jerzy Maksymiuk, Agnieszka Duczmal, Jerzy Swoboda, Tadeusz Wojciechowski, Klaudiusz Baran, Alina Młeczko, Leszek Lorent, Tomasz Strahl, Maciej Frąckiewicz, József Örményi, Anna Sikorzak-Olek i inni.

Zajmuje się także wykonawstwem improwizowanej muzyki elektronicznej. Krystyna Paździora w Encyklopedii Muzycznej PWM pisze o nim:

Najbardziej charakterystycznym rysem twórczości Sielickiego jest odwoływanie się do spuścizny muzycznej różnych okresów historycznych; muzyka przeszłości jest dla niego stałym źródłem inspiracji. Nawiązywanie do tradycji przybiera

różne postacie – od cytatu i różnorodnych opracowań melodii zaczerpniętych z twórczości J.S. Bacha, poprzez wariacyjne przekształcenie fragmentu motetu J. Obrechta, do pastiszu i humorystycznej deformacji lub tylko „aluzji” – zwłaszcza w niektórych utworach z udziałem taśmy, gdzie elektronicznie przetworzone, ledwo zauważalne fragmenty dawnej muzyki wtopione są w nowoczesną materię dźwiękową. Związki z tradycją widoczne są także w zakresie tonalności i harmonii, kompozytor często przeciwstawia chromatycę diatonikę, stosuje współbrzżenia konsonansowe (wręcz akordy o budowie tercjowej) jako element kontrastu, podejmuje formy wykształcone w minionych epokach; w utworach tych można odnaleźć ślady dawnych struktur architektonicznych. Twórcze wykorzystanie zdobyczy poprzedników i fascynacja przeszłością są obecne w jego twórczości bez względu na media, jakimi się posługuje; w tym sensie jest on neoklasykiem. Sielicki nie stroni jednak od współczesnych technik kompozytorskich (punktualizm, aleatoryzm, sonorystyka) i nowych technologii (dźwięki generowane elektronicznie, muzyka konkretna). W jego dojrzałej twórczości dominuje polistylizm z typowym dla tego kierunku współistnieniem różnorodnych, często odległych od siebie tradycji.

Siedem Prostych Mazurków, to cykl utworów na orkiestrę smyczkową powstały w 2016 roku. Interesowałem się wtedy nowym, indywidualnym podejściem do klasycznej formy przekomponowanej muzyki wykorzystującej elementy polskiego folkloru. Powstały w tym czasie mazurki na różne składy instrumentalne, a nawet z udziałem elektroniki. Większość mazurków korzysta z melodii zapisanych przez Oskara Kolberga, niektóre pochodzą z transkrypcji nagrań muzyki ludowej dokonywanych przez Polskie Radio i inne instytucje. Niektóre melodie wydłużyłem, inne skróciłem, zmieszałem itd. Tytuł jest lekko zwodniczy, bo te mazurki wcale nie są takie proste.

Na dzisiejszym koncercie zabrzmiały Mazurki nr 1, 2 i 5

Edward Sielicki

Piotr MOSS urodził się 13 maja 1949 w Bydgoszczy. Podstawową i średnią szkołę muzyczną ukończył w Toruniu. Po studiach kompozytorskich w warszawskiej Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w klasie Piotra Perkowskiego (pracował również pod kierunkiem Grażyny Bacewicz i Krzysztofa Pendereckiego) wyjechał do Francji, gdzie doskonalił swój warsztat kompozytorski pod kierunkiem Nadii Boulanger.

Jego twórczość jest bardzo bogata i różnorodna. W katalogu kompozytora obok wielkich dzieł wokalo-instrumentalnych, koncertów czy utworów kameralnych znaleźć można muzykę przeznaczoną dla radia, teatru, filmu i telewizji.

Piotr Moss jest laureatem licznych konkursów kompozytorskich, zarówno w kraju jak i za granicą. Jego twórczość dla radia została również wielokrotnie nagradzana. Otrzymał także nagrody państwowe zarówno w Polsce jak i we Francji.

Variations sur un thème de Mozart (2018) należą do gatunku określanego przez Niemców jako „musikalischer Spass”. Sam Mozart pozostawił kilka utworów tego typu.

W mojej kompozycji, dalekiej od klasycznego modelu „temat z wariacjami”, przekształceniom wariacyjnym poddana jest pierwsza część szesnastej fortepianowej *Sonaty C-dur* KV 545 W.A. Mozarta. Warto zauważyć, że utwór, mimo że jest takim drobnym sowizdrzalskim żarcikiem, ma w sobie również, co mnie samego zaskoczyło w czasie jego prawykonania, sporo liryzmu.

Variations to mój mały prezent dla Agnieszki Duczmal i Orkiestry Amadeus na Ich pięćdziesiąte urodziny. By nadać utworowi charakter niejako bardziej uroczysty, „jubileuszowy”, zatytułowałem go po francusku.

Piotr Moss

Miłosz BEMBINOW, ur. w 1978 roku, kompozytor, dyrygent, pedagog, laureat konkursów kompozytorskich, stypendysta Rządu Bawarskiego oraz Ministra Kultury RP, odznaczony brązowym medalem „Zasłużony Kulturze Gloria Artis”.

Dorobek twórczy kompozytora obejmuje utwory kameralne, orkiestrowe i oratoryjne, muzykę rozrywkową, filmową i teatralną. Jego kompozycje wykonywane były w większości krajów europejskich, krajach Ameryki Północnej i Południowej oraz w Azji. Muzyka Bembinowa doczekała się setek wykonań, licznych emisji w rozgłośniach radiowych i telewizyjnych, a także nagrań na ponad 45 płytach kompaktowych, spośród których kilka otrzymało nagrody „Fryderyk”, „Złoty Orfeusz” oraz osiągnęło status złotych i platynowych albumów.

Do licznych interpretatorów muzyki Miłosza Bembinowa należą m.in. tacy artyści jak Jerzy Maksymiuk, Agnieszka Duczmal, Wiesław Ochman oraz zespoły The King's Singers, BBC Singers, Chóry Teatru Wielkiego – Opery Narodowej, Narodowego Forum Muzyki czy Filharmonii Narodowej.

Od ponad 25 lat kompozytor jest animatorem życia muzycznego, działaczem szeregu stowarzyszeń, fundacji i instytucji, w tym Związku Kompozytorów Polskich (delegat do European Composer and Songwriter Alliance – ECSA), Fundacji Culture Hub Poland (Przewodniczący Rady Fundacji), czy Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina (członek Senatu w latach 2012-2024 oraz Rady Uczelni w latach 2019-2024). Od czerwca 2022 roku pełni funkcję Przewodniczącego Zarządu Stowarzyszenia Autorów ZAiKS.

Mała Fantazja na orkiestrę smyczkową została skomponowana w 2003 roku na zamówienie Jerzego Maksymiuka. Prawykonania dokonała wówczas wrocławska orkiestra Leopoldinum pod dyktando Maestros. Od tamtej pory utwór doczekał się wielu wykonań w Polsce i za granicą.

Miłosz Bembinow

Zygmunt KRAUZE urodził się w 1938 roku; kompozytor i pianista. Swoją twórczość dzieli na cztery kategorie: pierwsza to muzyka unistyczna inspirowana malarstwem Władysława Strzemińskiego, druga – kompozycje przestrzenne, wykonywane w specjalnie konstruowanych wnętrzach, trzecia – „muzyka o muzyce”, charakteryzująca się obecnością aluzji i cytatów, czwarta natomiast to subiektywna, głęboko ekspresyjna „muzyka powrotu do korzeni”. Jest autorem 10 oper i ponad 100 kompozycji orkiestrowych, kameralnych i solowych.

Jako koncertujący pianista występuje na najważniejszych estradach Europy, obu Ameryk i Azji. W 1967 roku założył zespół „Warsztat Muzyczny”, którym kierował przez 25 lat i dla którego powstało ponad 120 utworów napisanych przez czołowych twórców z całego świata.

Prowadzi kursy mistrzowskie i wykłady na uczelniach w Japonii, Korei Południowej, Chinach, Stanach Zjednoczonych i wielu krajach Europy. Zasiadał jako juror w ponad 50 międzynarodowych konkursach kompozytorskich. Na zaproszenie Pierre'a Bouleza został doradcą artystycznym w IRCAM. W latach 1987–90 pełnił funkcję prezesa Międzynarodowego Towarzystwa Muzyki Współczesnej, przez dwie dekady był przewodniczącym polskiej sekcji tej organizacji.

Otrzymał doktorat honoris causa Narodowego Uniwersytetu Muzycznego w Bukareszcie (2013) oraz Akademii Muzycznej w Łodzi (2015). Został

odznaczony m.in. francuskim Orderem Narodowym Legii Honorowej (2007) oraz tytułem Chevalier dans l'Ordre des Arts et des Lettres (1984), a w Polsce Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (2014) oraz Złotym Medalem „Zasłużony Kulturze – Gloria Artis” (2010). Jest członkiem honorowym Związku Kompozytorów Polskich, Towarzystwa im. Witolda Lutosławskiego, Polskiego oraz Międzynarodowego Towarzystwa Muzyki Współczesnej.

Pięć utworów na fortepian (1957/58)

Lata pięćdziesiąte ubiegłego wieku. Byłem wówczas uczniem Liceum Muzycznego w Łodzi i nawet nie myślałem jeszcze o studiach kompozytorskich. To pierwsze próby. Utwory charakteryzują się jednolitością i kontynuacją jednego pomysłu, ideami, która później rozwinęła się jako muzyka unistyczna. Każdy z tych pięciu utworów trwa mniej niż jedną minutę.

Zygmunt Krauze

Krzysztof BACULEWSKI, ur. 1950 w Warszawie; kompozytor, absolwent PWSM w Warszawie (1974), doktor nauk humanistycznych Uniwersytetu Warszawskiego (1982). Studia uzupełniał w Konserwatorium w Paryżu (1975-76) u Oliviera Messiaena oraz w Groupe de Recherches Musicales. W latach 1973-2010 współpracował jako krytyk z dwutygodnikiem „Ruch Muzyczny”. Od 1982 adiunkt, od 1998 profesor nadzwyczajny w Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina; w 2001 otrzymał tytuł profesora. W 2002 roku wykladał na Uniwersytecie im. Jana Gutenberga w Moguncji jako Gastprofessor.

Laureat wielu nagród na konkursach kompozytorskich. Jego twórczość obejmuje utwory wokalnie-instrumentalne, orkiestrowe, kameralne, solowe i elektroakustyczne. W 1986 roku Państwowa Opera we Wrocławiu wystawiła jego operę *Nowe Wyzwolenie* wg dramatu Stanisława Ignacego Witkiewicza. Jego utwory były wykonywane w kraju i za granicą (w większości krajów europejskich oraz m.in. w Stanach Zjednoczonych, Kanadzie, Ameryce Południowej i Japonii). Wykonywali je artyści tacy, jak Piotr Kusiewicz, Jadwiga Rappé i Anna Radziejewska, Józef Stompel i Julia Samojło, Roman Lasocki, Sławomir Tomasik, Agata Sapiecha i Simon Standage (Wielka Brytania), Małgorzata Wojciechowska, Marielena Arizpe (Meksyk) i Łukasz Długosz, BBC Singers (Wielka Brytania), Camerata Silesia, Simon Joly (Wielka Brytania), Takao Ukigaya (Japonia), Anna Szostak, Szymon Bywalec, Krzysztof Słowiński. Jego utwory pojawiły się na kilkunastu płytach CD (w tym po jednej na Węgrzech, Kanadzie i w Niemczech oraz na 3 płytach opracowania kolęd). Ponadto firma DUX wydała 5 monograficznych płyt z jego utworami symfonicznymi, chóralnymi, kameralnymi i solowymi.

Juror licznych konkursów kompozytorskich. Jest ponadto autorem czterech książek o muzyce współczesnej, (dwie z nich wydane także po angielsku), szeregu publikacji naukowych, krytycznych i publicystycznych. Ponadto dokonał rekonstrukcji *Koncertu fortepianowego A-dur* op. 2 Feliksa Ignacego Dobrzyńskiego i instrumentacji ostatniej opery Stanisława Moniuszki *Beata*.

W 2007 roku otrzymał srebrny medal Zasłużony Kulturze „Gloria Artis”, w 2017 odznakę honorową „Zasłużony dla Warszawy”. W latach 2015-25 wiceprezes Związku Kompozytorów Polskich. W 2018 został laureatem nagrody ZKP. Od 1986 członek Komisji Repertuarowej festiwalu „Warszawska Jesień”.

Ważniejsze utwory: *Sonata* na perkusję (1971), *Epitafium* na orkiestrę (1972), *Meander* na flet solo (1973), *Nowe Wyzwolenie* (1974), opera wg dramatu Stanisława Ignacego Witkiewicza (Witkacego), *Vivace e Cantilena*

na flet, fortepian i kwintet smyczkowy (1974), *Ground* na orkiestrę (1981), *Quartier Latin* na taśmę (1981), *Sonata wiosenna* na flet solo (1982), *Koncert* na orkiestrę (1983), *a Walking Shadow* na orkiestrę (1990), *The Whole & Broken Consort* na instrumenty renesansowe (1986), *Antitheton I* na trio fortepianowe (1989), *Voyage à travers le paysage métaphysique* na taśmę (1992), *The Profane Anthem To Anne* (do tekstu Johna Donne'a) na solistów, chór, orkiestrę barokową i continuo (1992), *Rilke-Lieder* na sopran solo, baryton solo i dwa mieszane chóry a cappella (1994), *33 Kolędy* na chór mieszany (1994), *Antitheton II* na dwoje skrzypiec i continuo (1996), *Ozwodne i Krzesane* na chór mieszany, (2000), *Les Adieux*, kantata na alt solo i orkiestrę smyczkową z harfą (2001), *12 Etiud fortepianowych* (2006), *Sonata* na skrzypce solo (2009), *Refren* na chór i zespół instrumentalny (2015), *Volte-Face* na orkiestrę (2016), *Concerto per due flauti ed orchestra da camera* (2021), *L'Ordre règne à Varsovie* na chór i kwintet smyczkowy (2021), *Punctum saliens* na akordeon i kwartet smyczkowy (2022), *Cień Lampy Aladyna* na dwa zespoły w różnych strojach (2024), *Ikaria* na 2 chóry (2025).

Etiuda nr 5 in E i Etiuda nr 9 in As na fortepian (2006). Zmierzenie się z cyklem miniatur fortepianowych stanowiło dla mnie pewne wyzwanie. Nie tylko dlatego, że nie jestem pianistą. Forma cyklu utworów uporządkowanych według chromatycznej kolejności, jakkolwiek nie odwołujących się do systemu tonalnego *a priori* budzi z nim skojarzenia, a także z podobnego rodzaju zamierzeniami czasu minionego. To spowodowało, że postanowiłem za pomocą aluzji dać wyraz świadomości historycznej, a poza tym w ten sposób łatwiej mi było przekonać samego siebie, że nie wracam na teren podminowany bądź bagnisty (*Muzyka terenów podmokłych* to w końcu nie moja specjalność). Odwołanie się do muzyki autora *Preludiów*, *Impromptus* i *Etiud* wydawało mi się czymś na poły niezbędnym i naturalnym, jak wzięcie oddechu czy uniesienie rąk przed rozpoczęciem gry. Chopin wraz ze swoją ekspresją, o której nie mamy wątpliwości, że jest nasza, lecz która od dawna stała się uniwersalna, jest niewątpliwie w nas. Czy jednak jest też na odwrót?

Krzysztof Baculewski
Pół wieku z piórem w rękę,
 CUP, Warszawa 2023, s.261

Jan OLESZKOWICZ, urodzony w 1947 w Jeleniej Górze. W 1966 ukończył Państwowe Liceum Muzyczne we Wrocławiu jako skrzypek i kłarnecista. Studia kompozytorskie w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Warszawie pod kierunkiem Grażyny Bacewicz i Andrzeja Dobrowolskiego ukończył z wyróżnieniem w 1971 roku. W 1980 uzyskał dyplom Konserwatorium Paryskiego w dziedzinie kompozycji w klasie Oliviera Messiaena i Ivo Maleca oraz w dziedzinie muzyki elektroakustycznej w klasie Guy Reibela. W 1981 ukończył kurs muzyki komputerowej w Instytucie Poszukiwań Muzycznych IRCAM w Paryżu. Od 1982 prowadzi działalność pedagogiczną. W 1996 za osiągnięcia pedagogiczne otrzymał od Prezydenta RP Srebrny Krzyż Zasługi.

W swoim dorobku twórczym ma około 80 utworów. Większość z nich była wykonywana na festiwalach i koncertach muzyki współczesnej w kraju i za granicą. Jest laureatem 13 konkursów kompozytorskich: Konkursu Młodych ZKP (1972), Festiwalu Pianistyki Polskiej w Słupsku (1984), Oddziału Warszawskiego ZKP (1984, 1986), II Międzynarodowego Konkursu Kompozytorskiego im. Kazimierza Serockiego (1987), Międzynarodowego Konkursu Muzyki Elektronicznej w Bourges (1990), Międzynarodowego Konkursu Kompozytorskiego w ramach Światowych Dni Muzyki na operę dla dzieci (1991), Konkursu Kompozytorskiego z okazji

50-lecia ZKP (1995), Konkursu Kompozytorskiego Programu 2 Polskiego Radia (1996), Konkursu ZAIKS (1997), Konkursu Kompozytorskiego w Katowicach na mszę (1998), Konkursu ZAIKS (2003).

Jest autorem książki – podręcznika z płytami do nauki improwizacji pt. *I Ty możesz improwizować* (wyd. Centrum Edukacji Artystycznej, 1998), podręcznika *Gra Muzyka* do gimnazjów ogólnokształcących (wyd. Nowa Era, 2009) oraz książki *Muzyka Elektronika Informatyka* (wyd. Centrum Edukacji Artystycznej, 2010).

24 kwietnia 2004 uzyskał tytuł doktora sztuki w zakresie kompozycji w Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu, a w dniu 28 lutego 2017 stopień doktora habilitowanego na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie w dyscyplinie artystycznej kompozycja i teoria muzyki – specjalność kompozycja.

Quasi una romanza jest drugą częścią wirtuozowskiego utworu fortepianowego o tytule **Quasi una sonata**, który, de facto, jest trzyczęściową sonatą. Składa się ona z trzech części: I. *Quasi una campanella*, II. *Quasi una romanza*, III. *Quasi una tarantella*.

Utwór powstał w 2021 roku, a jego czas trwania wynosi ok. 18 minut.

Wspólną cechą łączącą części utworu jest *odrealnienie* - mówiąc wprost, w pierwszej części słychać jakby różnego rodzaju dzwony i dzwoneczki, w drugiej – dzieje się jakby romans, natomiast trzecia, w swoim charakterze nawiązuje do włoskiego tańca ludowego – tarantelli.

Jan Oleszkowicz

Jerzy KORNOWICZ, urodzony w 1959 roku w Lublinie; kompozytor, pianista, improwizator, pedagog, animator i działacz muzyczny. Studiował kompozycję w Akademii Muzycznej w Warszawie u Tadeusza Bairda i Mariana Borkowskiego oraz w Konserwatorium Królewskim w Hadze u Louisa Andriessena. Autor muzyki wielu gatunków - twórca interdyscyplinarny. Jego utwory ze sfery muzyki komponowanej były wykonywane w kilkudziesięciu krajach przez czołowe orkiestry, zespoły i solistów. Jako kompozytor wyróżniony m.in. na Międzynarodowej Trybunie Kompozytorów UNESCO, nominowany do nagrody „Opus” i nagrody „Musica Nova”. Inicjator powstania grupy muzyki improwizowanej „Kawalerowie Błotni”, z którą koncertował w wielu krajach.

Zaangażowany w tworzenie i programowanie wydarzeń muzycznych, m.in. jako inicjator i koordynator cyklu koncertów „Generacje”, pomysłodawca i organizator corocznych artystycznych warsztatów wolnej improwizacji pod nazwą „Ogólnopolski skup dźwięków nowych i używanych” oraz współtwórca i komisarz artystyczny Festiwalu Tradycji i Awangardy Muzycznej KODY w Lublinie. W latach 2003-15 prezes Związku Kompozytorów Polskich. Inicjator rozwiązań publicznych służących społecznemu obiegowi muzyki. Jerzy Kornowicz od 2017 pełni funkcję dyrektora Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Współczesnej „Warszawska Jesień”.

Wiwat na cześć walca. Przefiltrowanie fenomenu tego tańca przez moje „sposoby” kompozytorskie. Utwór zawiera odrobinę dźwiękowego rozpasania i nieco teatralnej zadumy. **Wstęgi purpury** napisałem w wyniku inspiracji pianistki Gabrieli Szendzielorz do gromadzonej przez nią *Kolekcji walców XX i XXI wieku*. Premiera utworu odbyła się w wykonaniu tej pianistki w ramach festiwalu Musica Polonica Nova we Wrocławiu w roku 2002.

Jerzy Kornowicz

Aleksander KOŚCIÓW urodził się w 1974 roku w Opolu. Jest absolwentem Akademii Muzycznej Fryderyka Chopina (obecnie UMFC) w klasie kompozycji prof. Mariana Borkowskiego oraz altówki w klasie Błażeja Sroczyńskiego. Od 1998 roku wykłada na macierzystej uczelni, gdzie od 2016 roku prowadzi klasę kompozycji. Jego utwory były wykonywane w Azji, Ameryce Północnej oraz w większości krajów Europy. Współpracował z takimi zespołami jak Kronos Quartet, NeoQuartet, Royal String Quartet, sekstet wokalny PROmodern, London Sinfonietta, Cellonet, Kwartludium, oraz z polskimi filharmoniami i chórami.

Nenia 2002 ('nenia' – antyczny lament pogrzebowy, śpiew żałobny, *carmen funebre* – w dalszym ujęciu, jako *Nenia Dea*, również starożymskie bóstwo cyklu śmierci, odejścia, żalu, pożegnania na zawsze) to prosta scena muzyczna o niewielkim zasięgu materiałowym, rozwijany na skromnym obszarze przez większość utworu. Przy życiu podtrzymuje ją katatoniczny ruch kilkunastu połączeń funkcyjnych, stymulowanych skurczami atonalnych (czy raczej: kontr-tonalnych) ingerencji – to czynność niemal w całości angażująca parę instrumentów-uczestników.

Aleksander Kościów

Zbigniew BAGIŃSKI urodził się w 1949 w Szczecinie, zmarł w 2024 w Warszawie. Studia kompozytorskie ukończył w Warszawie, gdzie zamieszkał w 1964 roku.

Debiutował *Tryptykiem* na klarnet i fortepian w 1968, a na arenie międzynarodowej utworem fortepianowym *Miscellanea* na Nordiske Musikdage w Kopenhadze (1974). Jego utwory były wykonywane na licznych koncertach i festiwalach, m.in. na World Music Days, Schleswig-Holstein Musik Festival, Inventionen i Musik Biennale w Berlinie, Polish Realities w Glasgow, New Music Week w Bukareszcie, „Warszawskiej Jesieni”, Warszawskich Spotkaniach Muzycznych, festiwalu Musica Polonica Nova, Festiwalu Prawykonań NOSPR. Jest autorem hejnału Warszawy, granego codziennie o godz. 11.15 z wieży Zamku Królewskiego.

W latach 1974-2019 związany był z Uniwersytetem Muzycznym Fryderyka Chopina, gdzie prowadził klasę kompozycji (1989-2019), a w latach 2004-2012 kierował Katedrą Kompozycji. Współpracował z Instytutem Muzykologii Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego (1973-74), a w latach 1981-2019 wykładał historię muzyki na Wydziale Reżyserii warszawskiej Akademii Teatralnej.

W latach 1989-99 był sekretarzem generalnym Związku Kompozytorów Polskich, a w okresie 2001-11 prezesem Oddziału Warszawskiego ZKP.

Jarosław SIWIŃSKI w latach 1983-88 studiował grę na fortepianie w klasie prof. Kazimierza Gierżoda, a w latach 1988-94 – kompozycję pod kierunkiem prof. Włodzimierza Kotońskiego w Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie. Jako pianista i kompozytor uczestniczył w licznych warsztatach i festiwalach muzyki współczesnej. Był stypendystą Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, m.st. Warszawy i Stowarzyszenia Autorów ZAiKS. W latach 90-tych był członkiem Grupy MM, łączącej muzykę z teatrem i tańcem oraz działaniami wideo. Współpracował m.in. z Eugeniuszem Rudnikiem, Fryderykiem Rzewskim, Michelangelo Pistoletto, duetem Viktor Lois/Yin Peet i Grupą Azorro. Jego kompozycje wykonywały m.in. Kwartet Wilanów, Polska Orkiestra Radiowa, Sinfonia Varsovia, Orkiestra Muzyki Nowej, Orkiestra Filharmonii Gorzowskiej, #Hashtag Ensemble, orchest de ereprijs (Appeldorn) i Forbidden City Chamber Orchestra (Pekin).

W kręgu jego zainteresowań twórczych leżą utwory kameralne i orkiestrowe, muzyka elektroakustyczna, kompozycje z wykorzystaniem

fortepianu autonomicznego (bez pianisty) a także instalacje dźwiękowe. Znaczącą część jego twórczości stanowią utwory przeznaczone dla publiczności dziecięcej, także z autorskimi animacjami wideo.

Jarosław Siwiński jest współautorem licznych projektów artystycznych i edukacyjnych, realizowanych w ramach działalności Polskiego Towarzystwa Muzyki Współczesnej, jak *Muzyka współczesna nie gryzie*, warsztat improwizacji dla dzieci *Opowiedz mi bajkę* czy *Audio Stage* (jest autorem określenia „utwór audiosceniczny”). Od 2017 roku pełni funkcję dyrektora artystycznego festiwalu Warszawskie Spotkania Muzyczne, organizowanego przez Związek Kompozytorów Polskich.

Kantylena na wiolonczelę i fortepian (2025)

Bo człowiek musi sobie od czasu do czasu pośpiewać...

Jarosław Siwiński

Artur CIEŚLAK (ur. w 1968, Szczecin), kompozytor i pianista. Studiował w Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie oraz w Akademii Muzycznej im. Ignacego Jana Paderewskiego w Poznaniu. W 2012 uzyskał stopień naukowy doktora, a w 2024 doktora habilitowanego w zakresie kompozycji. Początkowo rozwijał intensywną działalność pianistyczną. Od połowy lat dziewięćdziesiątych skoncentrował się na kompozycji. Jego utwory wykonywane były w Polsce, Belgii, Grecji, Hiszpanii, Kosowie, Litwie, Niemczech, Stanach Zjednoczonych, Tajlandii i Włoszech.

W swojej twórczości dąży przede wszystkim do wypracowania własnych form i techniki dźwiękowej (np. *Niedopowiedzenia* na wiolonczelę i fortepian /2006/, *Trio* na klarnet, wiolonczelę i fortepian /2018/), ale również odwołuje się do tradycji muzyki europejskiej (np. *Reminiscencja* na saksofon i fortepian /2002/, *Toccata postmodernistyczna* na skrzypce i akordeon /2019/). Poszukuje nowych możliwości fakturalnych i wyrazowych w ramach muzyki fortepianowej przeznaczonej na lewą rękę (*Koncert fortepianowy na lewą rękę i orkiestrę symfoniczną* /2009/, i *Sonata fortepianowa „Post-Neo”* na lewą rękę /2013/). Interesuje się zagadnieniami sonorystycznymi (*Cellofonia* na wiolonczelę /2014/, *Trio* na skrzypce, klarnet i fortepian /2017/) i aspektem przestrzennym dzieła muzycznego (*Symfonia przetrzeźni* na wielką orkiestrę symfoniczną /2016/). Wszelchnie wykorzystuje głos ludzki, indywidualizując jego traktowanie w zależności od charakteru i treści utworu (np. *De profundis* na 8-głosowy chór mieszany a cappella, oratorium *Niepodległa* /2018-2021/).

Kompozytor ma w swoim dorobku cztery monograficzne płyty: *Artur Cieślak – Selected Works* (Acte Préalable AP-0456, 2019), *Niepodległa Acte Préalable* (AP-0526, 2021), *Artur Cieślak – Concertante Works* (Acte Préalable AP-0560, 2023), *Artur Cieślak – Violin & Accordion* (Acte Préalable AP-0592, 2025).

Artur Cieślak zajmuje się również pedagogiką i publicystyką muzyczną. Jest pracownikiem Akademii Sztuki i Zespołu Państwowych Szkół Muzycznych im. Feliksa Nowowiejskiego w Szczecinie.

Istotną rolę w budowie utworu **Cellofonia** odgrywa forma łuku. Została ona zastosowana na poziomie makrostruktury (np. architektonika całości kompozycji) oraz mikrostruktury (ukształtowania melodyczne). Muzyczna narracja rozwija się w sposób wielopłaszczyznowy. W częściach skrajnych przebiega symultanicznie (rozwijanie linii melodycznych w połączeniu z burdonowymi strunami pustymi), w części środkowej opiera się na sukcesywnym zestawianiu kilku różnych kategorii strukturalno-wyrazowych. Substancją dźwiękowa wynika z różnych aspektów techniki gry wiolonczelowej. Puste struny wyznaczają centra brzmieniowe

w częściach skrajnych. Najwygodniejsze interwały: 6, 6> i 4< (lub ich przewroty) są podstawą budowy większości wielodźwięków. Wykorzystana została również możliwość posługiwania się odległościami mniejszymi od półtonu, możliwość płynnej zmiany wysokości dźwięku (glissanda) oraz aspekty kolorystyczne związane z artykulacją i różnymi odmianami fłażoletów.

Prawykonanie *Cellofonii* odbyło się w czerwcu 2014 roku. Grała Natalia Karpińska.

Artur Cieślak

Władysław SŁOWIŃSKI, ur. 14 maja 1930, Sadlno; zm. 5 września 2024, Warszawa; kompozytor, dyrygent i organizator życia muzycznego. W latach 1949-51 studiował muzykologię pod kierunkiem Adolfa Chybińskiego na Uniwersytecie Adama Mickiewicza w Poznaniu. W latach 1950-54 odbył studia z zakresu kompozycji w klasie Tadeusza Szeligowskiego, a od 1951 do 1955 także dyrygentury u Waleriana Bierdiajewa i Stanisława Wisłockiego w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Poznaniu.

W latach 1954-64 był dyrygentem w Operze Poznańskiej oraz współpracował jednocześnie z wieloma orkiestrami symfonicznymi, głównie z Filharmonią Poznańską. Później współpracował z Teatrem Wielkim w Łodzi oraz Teatrem Wielkim w Warszawie. W latach 1970-73 piastował stanowisko dyrektora artystycznego wytwórni płytowej Polskie Nagrania.

Od 1957 roku należał do Związku Kompozytorów Polskich. W latach 1973-1985 pełnił obowiązki sekretarza generalnego Związku Kompozytorów Polskich, a od 1985 do 2001 był prezesem Oddziału Warszawskiego ZKP. W 1986 powołał do życia Warszawskie Spotkania Muzyczne i do 2016 roku pełnił funkcję dyrektora artystycznego Festiwalu, a w latach 2016-2024 - dyrektora honorowego.

Władysław Słowiński zrekonstruował i zinstrumentował zaginioną partyturę opery *Stara baśń* Władysława Żeleńskiego (1959).

Kompozycje Władysława Słowińskiego ukazały się na płytach CD: *Works for String Quartet* (Acte Préalable, 2000), *Chamber Works* (Acte Préalable, 2000), *Laks. Słowiński. Pstrokońska-Nawratil* (DUX, 2012).

Za swoją twórczość oraz działalność organizacyjną otrzymał wiele nagród i odznaczeń: 1975 – Złoty Krzyż Zasługi, 1977 – Nagrodę Prezesa Rady Ministrów za twórczość dla dzieci i młodzieży, 1980 – Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, 1986 – Złotą Odznakę Honorową „Za zasługi dla Warszawy”, 1987 – Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, 1990 – Nagrodę Wojewody Warszawskiego za całokształt dorobku twórczego, 1999 – roczną Nagrodę Związku Kompozytorów Polskich za twórczość kompozytorską, powołanie do życia Warszawskich Spotkań Muzycznych oraz zasługi dla ZKP, 2001 – Nagrodę Marszałka Województwa Mazowieckiego za twórczość kompozytorską i działalność społeczną, 2005 – Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski, 2006 – Srebrny Medal „Zasłużony Kulturze Gloria Artis” oraz Nagrodę Samorządu Województwa Mazowieckiego im. Cypriana Kamila Norwida w dziedzinie muzyki, 2019 – Nagrodę 100-lecia Stowarzyszenia Autorów ZAiKS.

www.polmic.pl

Sławomir ZAMUSZKO, urodzony w 1973 w Łodzi; absolwent Akademii Muzycznej im. Grażyny i Kiejstuty Bacewiczów w Łodzi, gdzie studiował kompozycję w klasie Jerzego Bauera i altówkę w klasie Zbigniewa Friemana. Ukończył także Podyplomowe Studia Kompozycji w Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie pod kierunkiem Mariana Borkowskiego. Dwukrotny zdobywca pierwszej nagrody Międzynarodo-

wego Konkursu Kompozytorskiego „Das neue sorbische Lied” („Nowa pieśń łużycka”) w Cottbus w Niemczech (2000, 2003). Uczestnik 8th International Youth Composers' Meeting w Apeldoorn (Holandia), gdzie uczył się pod kierunkiem Louisa Andriessena, Martina Paddinga i Hanny Kulenty (2002). Uczestniczył w programie *Młodzi kompozytorzy w hołdzie Fryderykowi Chopinowi* pod auspicjami Europejskiego Centrum Muzyki Krzysztofa Pendereckiego (2007-2010). W 2005, 2009 i dwukrotnie w 2016 nagrania jego utworów były nominowane do Nagrody Fonograficznej „Fryderyk”. W 2016 CD *real life song* z jego cyklem pieśni *Nasha Shkhapa* w interpretacji Joanny Freszel i Mariusza Rutkowskiego zostało nagrodzone Złotym Orfeuszem L'Orphée d'Or – Prix de la SACD. Jego kompozycje były wykonywane na koncertach w Niemczech, Holandii, Rosji, Hiszpanii i Nowej Zelandii oraz prezentowane przez polskie, niemieckie, hiszpańskie i amerykańskie radiofonie.

Pieśń **Als die Nazis...** na sopran solo została skomponowana w 2022 roku do słów znanego antywojennego wiersza pastora Martina Niemöllera. Na koncercie jubileuszowym ZKP nastąpi jej prawykonanie. Warstwa dźwiękowa utworu stanowi również kanwę dla II części *Koncertu* na skrzypce i orkiestrę symfoniczną, którego prawykonania w 2025 roku dokonała Marta Magdalena Lelek z orkiestrą Filharmonii Kaliskiej pod dyrykcją Piotra Wijatkowskiego.

Sławomir Zamuszek

Filip MATUSZEWSKI – kompozytor i pianista – niezapomnianą i nie do przecenienia naukę propedeutyki kompozycji pobierał u prof. Szabolcsa Esztényiego. W latach 2000–2005 studiował kompozycję w Królewskim Konserwatorium w Hadze pod okiem Louisa Andriessena, Martina Paddinga i Giliusa van Bergijka. Jest autorem muzyki autonomicznej oraz teatralnej.

Pieśń pt. **Pragnienia** skomponowałem do wiersza Krzysztofa Kamila Baczyńskiego o tym samym tytule. Wiersz ten, podobnie jak inne utwory poetyckie dedykowane przez Baczyńskiego jego ukochanej żonie Barbarze, cechuje się wyjątkową uczuciowością, wrażliwością i delikatną zmysłowością.

Moim celem było stworzenie subtelnej, migotliwej tkanki muzycznej, która pozwoli wydobyć pełne spektrum emocji zawartych w tej niepowtarzalnej poezji. To muzyka intymna – powstała z potrzeby skupienia się na tym, co ulotne, delikatne i niedopowiedziane.

Filip Matuszewski

Romuald TWARDOWSKI, ur. 17 czerwca 1930, Wilno; zm. 13 stycznia 2024, Warszawa; kompozytor i pedagog. W latach 1952-57 studiował fortepian i kompozycję w klasie Juliusa Juzeliūnasa w Państwowym Konserwatorium Litewskiej SRR w Wilnie. Studia kompozytorskie kontynuował w latach 1957-60 w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Warszawie u Bolesława Woytowicza. W 1963 i 1966 studiował chorał gregoriański i polifonię średniowiecza pod kierunkiem Nadii Boulanger w Paryżu.

Został laureatem wielu nagród i wyróżnień. Pierwsze nagrody były mu przyznane podczas konkursu kompozytorskiego Polskiego Związku Chórów i Orkiestr w 1959: II nagroda za *Pieśni o wiośnie*, III nagroda za *Pieśń o Białym Domu*. Na konkursie z okazji 550-lecia bitwy pod Grunwaldem otrzymał i nagrodę za *Suitę Warmińską* (1960). W 1961 roku I nagrodę otrzymał podczas konkursu Wojewódzkiej Rady Narodowej w Katowicach, Polskiego Radia i Związku Kompozytorów Polskich za *Nokturny i Jaworowe*

pieśni. Utwór *Antifone per tre gruppi d'orchestra* (1961) zdobył w 1961 I nagrodę Konkursu Młodych Związku Kompozytorów Polskich, a w kolejnym roku utwór *Bukoliki II* nagrodę na Konkursie Zrzeszenia Studentów Polskich. W 1963 zajął II miejsce na Międzynarodowej Trybunie Kompozytorów UNESCO w Paryżu; w 1966 za *Sonetti di Petrarca* otrzymał I nagrodę na Międzynarodowym Konkursie Kompozytorskim w Pradze oraz II nagrodę na Konkursie im. Artura Malawskiego w Krakowie za *Tre studi secondo Giotto*. W kolejnym roku jego utwór *Impressioni fiorentini* zdobył II nagrodę na Konkursie im. Grzegorza Fitelberga w Katowicach. Drugie nagrody przyznano Twardowskiemu na konkursie kompozytorskim w Skopje za *Odę do młodości* (1969), na Ogólnopolskim Konkursie Kompozytorskim w Gnieźnie za *Pieśni żartobliwe* (1972), na konkursie kompozytorskim im. Karola Szymanowskiego za *Studium in a* (1974), na konkursie międzynarodowym Florilege Vocal de Tours za *Lamentationes* (1981) i *Alleluja* (1990), na Konkursie Kompozytorskim Festiwalu Pianistyki Polskiej w Słupsku za *Koncert fortepianowy* (1985). Również w 1972 roku kompozytor otrzymał Grand Prix na międzynarodowym festiwalu filmów baletowych w Sztokholmie za wersję telewizyjną baletu *Rzeźby Mistrza Piotra*. Kilkakrotnie uczestniczył w Międzynarodowym Konkursie Kompozytorskim im. Księcia Rainiera III w Monako: w 1965 otrzymał I nagrodę za balet-pantomimę *Posągi czarnoksiężnika* oraz wyróżnienie za *Cantus antiqui*, w 1968 nagrodę specjalną za *Małą liturgię prawosławną*, w 1973 I nagrodę za dramat muzyczny *Lord Jim* (1970-73). W 1990 I nagrodę na Konkursie Kompozytorskim Polskiego Związku Chórów i Orkiestr zdobył znowu wspomniany już utwór *Alleluja*. Nagrodę AGECEuropejskiej Unii Związków Śpiewaczy - przyznano Twardowskiemu za *Mały Koncert na chór mieszany* (1994). W latach 2010-2011 za kompozycje *Osanna II* i *O Tobie radujetsia* otrzymał pierwsze nagrody III i IV Konkursu „Muzyka rosyjska XXI wieku dla dzieci i młodzieży”.

Romuald Twardowski w latach 1972-2008 pełnił funkcję profesora Państwowej Wyższej Szkoły Muzycznej w Warszawie (obecnie Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina). Kompozytor zasiadał w jury wielu konkursów muzycznych, w tym Varsovia Cantat, Cracovia Cantans. Od 1983 roku pełnił funkcję przewodniczącego jury prestiżowego międzynarodowego Festiwalu Muzyki Cerkiewnej „Hajnowka”. W 2012 roku Romuald Twardowski został patronem Państwowej Szkoły Muzycznej w Puławach.

Wspomnienia legendarnego artysty zawierają książk: *Było, nie minęło* (Wydawnictwo Pani Twardowska 2000) i *Wilno, moje miasto* (Wydawnictwo Pani Twardowska 2016). W 2017 roku powstał film dokumentalny o kompozytorze w reżyserii Grzegorza Czerniaka i Alicji Twardowskiej *Romuald Twardowski. Kompozytor w zwierciadle muzyki*.

Wybitny kompozytor został uhonorowany wieloma orderami i odznaczeniami, wśród nich są Krzyż Kawalerski (1974), Krzyż Oficerski (1985) oraz Krzyż Komandorski (2020) Orderu Odrodzenia Polski, Nagroda Ministerstwa Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej (1980), Nagroda im. Włodzimierza Pietrzaka (1983), Nagroda im. Księcia Konstantego Ostrogskiego (1990), Order św. Marii Magdaleny I stopnia Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego (1996), Doroczna Nagroda Związku Kompozytorów Polskich (1995), Nagroda Fundacji im. Ignacego Jana Paderewskiego w Baltimore dla wybitnego polskiego kompozytora (2006), Złota Odznaka z Brylantem Polskiego Związku Chórów i Orkiestr (2007), Złoty Medal „Zasłużony Kulturze Gloria Artis” (2010), Odznaka Honorowa Województwa Podlaskiego (2010), Nagroda im. Jerzego Kurczewskiego w Poznaniu za wybitne zasługi w dziedzinie twórczości chóralnej (2015), Odznaka Honorowa Ukraińskiej Narodowej Akademii Muzycznej (2015), Nagroda Specjalna Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (2015).

Dorota CAŁEK, absolwentka Wydziału Wokalno-Aktorskiego Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie (obecnie Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina) w klasie prof. Haliny Słonickiej oraz Podyplomowych Studiów Logopedii na Akademii Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej w Warszawie. Doktor habilitowana sztuk muzycznych w dyscyplinie wokalistyka. Pracuje na stanowisku profesora na Wydziale Pedagogiczno-Artystycznym poznańskiego Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Kaliszu, gdzie na kierunku Edukacji Artystycznej w zakresie Sztuki Muzycznej uczy emisji głosu. W tej dziedzinie współpracuje także z Uniwersytetem Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie.

Wieloletnia solistka Warszawskiej Opery Kameralnej, w której wykonywała partie w operach m.in. Monteverdiego, Rossiniego, Janačka. Wraz z zespołem tego teatru występowała w Niemczech, Francji, Szwajcarii, Rosji i Libanie. Współpracowała także z Teatrem „Roma” w Warszawie i Operą Bałtycką w Gdańsku. Śpiewaczka wykonuje również repertuar oratoryjny i pieśniarski.

Obecnie prezentuje głównie utwory polskie, dokonując prawykonań kompozycji, m.in. Romualda Twardowskiego, Mariana Sawy, Anny Ignatowicz-Glińskiej, Pawła i Marcina Łukaszkewskich. Płyty z jej udziałem *Vocal music by Romuald Twardowski* (Sartori, 2023) i *Hear the Time* (DUX, 2024) zostały nominowane do Nagrody Muzycznej „Fryderyk” w kategorii Muzyka Kameralna – Wokalna.

Jest członkiem Polskiego Stowarzyszenia Pedagogów Śpiewu, Koła Miłośników Żywego Słowa przy Towarzystwie Przyjaciół Języka Polskiego oraz członkiem zarządu Oddziału warszawskiego Stowarzyszenia Polskich Artystów Muzyków.

Piotr HAUSENPLAS, wiolonczelista, profesor Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie, absolwent tej uczelni w klasach Kazimierza Michalika i Andrzeja Zielińskiego. Jest laureatem II nagrody Ogólnopolskiego Konkursu Wiolonczelowego im. Dezyderiusza Danczowskiego w Poznaniu (1987) oraz I nagrody na Międzynarodowym Konkursie Wiolonczelowym im. Ludwiga van Beethovena w Hradec nad Morawicą (Czechy, 1993).

Artysta prowadzi szeroką działalność koncertową, występując jako solista i kameralista. Koncertował z orkiestrami polskimi i zagranicznymi, m.in. Warszawscy Soliści „Concerto Avenna”, Camerata Akademia, Filharmonia w Ostrawie. Chętnie nawiązuje współpracę artystyczną z zespołami kameralnymi jak Kwartet „Camerata”, Kwartet „Prima Vista” i wybitnymi polskimi artystami Barbarą Halską, Edwardem Wolaninem, Maciejem Grzybowskiem, Lechem Napierałą, Tytusem Wojnowiczem, Magdaleną Szczepanowską, Katarzyną Dudą, Jakubem Jakowiczem, Krzysztofem Chorzelskim.

Wspólnie z pianistką Ewą Skardowską oraz skrzypkiem Adamem Zarzyckim tworzy Varsovia Piano Trio, z którym koncertował w Wielkiej Brytanii, Danii, Turcji, Rumunii, Białorusi, Bułgarii, Czechach, Bułgarii, Mołdawii, Chinach. Wraz z Varsovia Piano Trio nagrał płytę *Polish Chamber Music* dla wytwórni DUX (2005).

W Roku Chopinowskim 2010 prezentował dzieła kameralne Fryderyka Chopina m.in. w Gruzji, Egipcie, Turcji, Arabii Saudyjskiej. W 2014 roku dokonał nagrań dla firmy SIGNUM na płytę *Dreamscape* z utworami kameralnymi Andrzeja Panufnika w setną rocznicę urodzin kompozytora. Piotr Hausenplas dokonał także nagrań archiwalnych dla Polskiego Radia. Obok działalności koncertowej zajmuje się pracą pedagogiczną na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina, jak również podczas mistrzowskich kursów letnich m.in. w Nowym Sączu. Wielokrotnie zasiadał

w jury krajowych i międzynarodowych konkursów wiolonczelowych i kameralnych. Ponadto stale współpracuje z orkiestrą Teatru Wielkiej Opery Narodowej w Warszawie, gdzie pełni funkcję solisty, a zarazem koncertmistrza wiolonczel.

Antoni LICHOMANOW, doktor nauk muzycznych, pianista, kameralista, pedagog. Absolwent Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina (obecnie Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina) w klasie fortepianu prof. Marii Szraiber oraz w klasie kameralistyki fortepianowej prof. Krystyny Makowskiej-Ławrynowicz. Ukończył także studia podyplomowe. Brał udział w Kursach Mistrzowskich pod kierunkiem znakomitych pianistów, takich jak Rudolf Buchbinder, Karl Heinz Kamerling, Lazar Berman.

Od 2001 roku pracuje na macierzystej uczelni, a od 2004 w Ogólnokształcącej Szkole Muzycznej im. Zenona Brzewskiego w Warszawie. Od 2000 roku jest związany z Międzynarodowymi Kursami Muzycznymi im. Zenona Brzewskiego w Łańcucie. W 2016 był jurorem Konkursu Muzycznego im. Romualda Twardowskiego w Puławach, a w latach 2018, 2020 i 2021 Międzynarodowego Konkursu Fortepianowego w Niš (Serbia). Koncertował w Polsce m.in. w filharmoniach: Narodowej, Lubelskiej, Bałtyckiej, Zielonogórskiej, Jeleniogórskiej, Studiu Koncertowym Polskiego Radia im. W. Lutosławskiego, salach koncertowych Akademii Muzycznej w Gdańsku i Poznaniu oraz na Zamku Królewskim w Warszawie i w Lublinie. Występował w Stanach Zjednoczonych, w Rosji (w Wielkiej Sali Koncertowej Konserwatorium Piotra Czajkowskiego), wielokrotnie na Międzynarodowym Festiwalu Muzycznym w Brześciu (Białoruś) oraz w Europie, m.in. w Niemczech, Holandii (Concertgebouw Amsterdam, Muziekgebouw Eindhoven), Szwajcarii, Austrii, a także w Uzbekistanie i Turkmenistanie.

Współpracował z wybitnymi muzykami m.in. z Mirosławem Ławrynowiczem, Romanem Lasockim, Edwardem Zienkowskim, Anną Gutowską, Wolfgangiem Marschnerem, Sergejem Krawczenką, Igorem Frolowem, Mariną Jaszwilli, Robertem Szrederem, Bartoszem Brylą, Andrzejem Gębskim, Dorotą Sroczyńską i Katarzyną Budnik, śpiewakami Zdzisławą Donat, Kazimierzem Pustelakiem, Urszulą Trawińską-Moroz, Ryszardem Karczykowskim, Olgą Pasiecznik, Izabellą Kłosińską, Dariuszem Niemirowiczem, Dorotą Laskowiecką. Może się poszczycić także współpracą z kompozytorem Romualdem Twardowskim i dyrygentem Alberto Zeddą. Od 2005 tworzy duet fortepianowy ze znakomitą pianistką, Romą Orłowską. Duet ten ma na koncie wiele występów w Polsce i zagranicą, a w 2018 wydał w firmie Sarton dwie płyty z utworami na cztery ręce i dwa fortepiany kompozytorów francuskich i rosyjskich. W 2022 roku w firmie Sarton ukazała się także płyta: *Vocal music by Romuald Twardowski*, którą nagrał wspólnie ze śpiewaczką Dorotą Całek. Płyta ta otrzymała w 2024 roku nominację do Nagrody Muzycznej „Fryderyk” w kategorii Muzyka Kameralna-Wokalna.

Odniesiony medalem „Zasłużony dla Kultury Polskiej”. Dwukrotnie uhonorowany dyplomem Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Robert MORAWSKI, pianista, kameralista, pedagog, profesor sztuk muzycznych. W latach 2020-24 kierownik Katedry Kameralistyki Fortepianowej i Smyczkowej, obecnie dziekan Wydziału Instrumentalnego. Uczeń Bronisławy Kawalli i Jerzego Marchwińskiego. Po raz pierwszy wystąpił w Filharmonii Narodowej, gdy miał zaledwie siedem lat. Koncertuje w kraju i za granicą, m.in. w Niemczech, Austrii, Belgii, Bułgarii, Czechach, Szwajcarii, Norwegii, we Włoszech, Wielkiej Brytanii i Francji oraz w Kanadzie, Stanach Zjednoczonych i Chinach. Występuje ze

znakomitymi artystami i zespołami takimi, jak Wanda Bargielowska-Bargeyło, Katarzyna Duda, Urszula Kryger, Aleksandra Kurzak, Iwona Hossa, Anna Kutkowska-Kass, Anna Mikołajczyk-Niewiedział, Joanna Woś, Małgorzata Walewska, Vadim Brodski, Andrzej Dobber, Robert Gierlach, Krzysztof Jakowicz, Rafał Kwiatkowski, Konstanty, Andrzej Kulka, Piotr Pławner, Kazimierz Pustelak, Artur Ruciński, Tomasz Strahl, Sławomir Tomasik, Janusz Wawrowski, Adam Zdunikowski, Marcin Zdunik, Camerata Quartett, Camerata Vistula, Michał Klauza, Sławomir Chrzanowski, Marek Moś, Szymon Wyrzykowski, Chór Polskiego Radia w Krakowie, Orkiestra Aukso, Modern Academy. Wystąpił na renomowanych festiwalach muzycznych, jak „Warszawska Jesień”, Schlegwig-Holstein Musik Festival, Muzyka w Starym Krakowie, Łańcuch, Bravo Maestro, Muzyka na Szczytach. Jest laureatem wielu prestiżowych nagród, m.in. Fryderyka 2000, 2011 (wraz ze skrzypkiem Sławomirem Tomasikiem) oraz 2025 (wraz ze skrzypkiem Krzysztofem Jakowiczem), nagród dla najlepszego pianisty w konkursach wokalnych w Polsce (Warszawa, Nowy Sącz, Katowice, Bydgoszcz), a także II nagrody w Międzynarodowym Konkursie Współczesnej Muzyki Kameralnej w Krakowie. Prowadzi klasę kameralistyki fortepianowej na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina (od 2020 roku jest kierownikiem Katedry Kameralistyki Fortepianowej i Skrzypcowej UMFC) oraz kursy mistrzowskie w kraju i za granicą.

Ma na koncie prawykonania utworów współczesnych kompozytorów takich, jak Witold Lutosławski, Roman Palester, Aleksander Kościów, Anna Danuta Jastrzębska, Przemysław Zych, Saori Yamauchi, Sebastian Krajewski, Marcin Jachim, Tomasz Kaczor, Edward Sielicki, Bartosz Kowalski. Jego repertuar obejmuje dzieła od muzyki dawnej do ostatnich dziesięcioleci. Był wieloletnim pianistą Konkursu Wokalnego im. Stanisława Moniuszki w Warszawie i kierownikiem zespołu pianistów. Nagrywał dla Telewizji Polskiej, Polskiego Radia i dla Telewizji Węgierskiej. Płyty z jego udziałem ukazały się nakładem takich wydawnictw, jak Acte Préalable, DUX, CD Accord, Sarton, Chopin Univeristy Press, Polskie Nagrania. Dokonał edycji nutowych dla PWM (*Sonaty* na skrzypce i fortepian Józefa Elsnera), Eufonium (*Rapsodie* na wiolonczelę i fortepian J.B. Grossa), Chopin Univesity Press (*Pieśni* op. 56 Józefa Wieniawskiego). Dokonał redakcji nut dla wydawnictwa PWM oraz Eufonium.

Artur PACHLEWSKI pochodzi z rodziny o wielopokoleniowej tradycji muzycznej sięgającej początków XIX wieku. Jako jedyny Polak ukończył studia w klasie prof. Eduarda Brunnera w Niemczech oraz warszawską Akademię Muzyczną i European Mozart Academy. Jest m.in. laureatem i nagrody na Konkursie Klarinetowym im. Karola Kurpińskiego.

Brał udział jako solista i kameralista w festiwalach Mozart Foundation, Kronos Quartet i Luciano Berio oraz w najważniejszych wydarzeniach muzycznych w kraju. Wykonywał solistyczny repertuar klarinetowy od Telemanna przez Mozarta do Pendereckiego, m.in. z Filharmonią Narodową (Krzysztof Urbański/Antoni Wit), NOSPR (Krzysztof Penderecki), Polską Orkiestrą Radiową (Łukasz Borowicz, Marcin Nałęcz-Niesiołowski, Monika Wolińska), Orkiestrą Kameralną „Wratlavia” (Jan Stanienda), Capellą Bydgosciensis (Jan Miłosz Zarzycki), Filharmonią Śląską (Mirosław Jacek Błaszczyk), Warszawskimi Solistami „Concerto Avenna” (Andrzej Mysiński, Jerzy Maksymiuk), Kammerorchester „Ricerca” (Albrecht Mayer), BBC Singers (Simon Joly).

Nagrywał dla: Polskiego Radia, radia niemieckiego SR, rozgłośni BBC, firm fonograficznych DUX, Legato, Musica Sacra, SONY, NAXOS (kilkadziesiąt płyt CD). Płyta z jego udziałem zdobyła Supersonic Pizzicato Award w Luksemburgu, inne były kilkakrotnie nominowane do nagrody FRYDERYK – ostatnio w 2025 roku.

Artur Pachlewski od lat chętnie i z zaangażowaniem podejmuje się prawykonania najnowszych kompozycji twórców polskich i zagranicznych; jest cenionym pedagogiem, wychowawcą młodego pokolenia artystów; uzyskał stopień doktora sztuk muzycznych. Stworzył internetową postać Doktora Klarrecika.

Artysta gra na instrumentach francuskiej firmy Leblanc.

„Lekkość, delikatność i niepowtarzalna precyzja wymagana w wykonawstwie muzyki klasycznej, jak również znakomite zrozumienie intencji kompozytorów XX wieku, od pierwszych tonów przyciągają uwagę słuchacza”

Magdalena Wawszkiewicz, Audio Video

„Jego artystyczną sylwetkę określiłbym jako ze wszech miar odpowiadającą światowemu poziomowi wykonawstwa. Wykonując utwory z prowadzonym przeze mnie Kwartetem Wilanów, zawsze udawadniał swą maestrię instrumentalną.”

prof. Tadeusz Gadzina

„Artysta inspiruje kompozytorów do tworzenia nowych utworów, co jest najlepszym świadectwem jego kunsztu.”

Edward Pałłasz

„Jedno z najbardziej energetycznych, błyskotliwych i muzycznych klarnetowych wykonań jakie kiedykolwiek słyszałem.”

Steven Ritter, American Record Guide

„To wspaniały artysta.”

Hanna Milewska, Hi Fi i Muzyka

„Arturowi!

Cóż za błogosławiony i niezwykły wieczór pełen przyjaźni, współczucia, miłości do muzyki. Życzę Ci długiego życia – rodzinnego i klarnetowego. Uważam, że jesteś prawdziwym ucieleśnieniem pięknego polskiego ducha pokoju, czystości i mocy. Jesteś przyszłością.”

Richard Stoltzman

FILHARMONIA KAMERALNA IM. WITOLDA LUTOSŁAWSKIEGO w Łomży powstała w 1978 roku jako Łomżyńska Orkiestra Kameralna. W ciągu ponad 45-letniego okresu swego istnienia dała ponad dwa tysiące koncertów w kraju i poza jego granicami. Otrzymała również wiele nagród za działalność i wkład w rozwój kultury muzycznej, m.in. Brązowy Medal „Zasłużony Kulturze Gloria Artis”, Złoty Dyplom oraz dwa Srebrne Dyplomy Międzynarodowego Konkursu „Muzyczne Orły”, Podlaską Markę Roku 2018 oraz Łomżyńskiego „Anioła Biznesu” 2019 w kategorii Ambasador Ziemi Łomżyńskiej.

Dyrektorami orkiestry byli kolejno Mieczysław Szymański, Henryk Szewdo i Tadeusz Chachaj, który odchodząc ze swego stanowiska otrzymał z rąk następcy tytuł honorowego I dyrygenta. Od roku 2004 funkcję dyrektora naczelnego i artystycznego Filharmonii pełni Jan Miłosz Zarzycki.

Filharmonia Kameralna im. Witolda Lutosławskiego w Łomży gościła wielu znakomitych solistów, wśród których są m.in. Eugen Indjic, Krzysztof Jakowicz, Konstanty Andrzej Kulka, Wiesław Ochman, Grażyna Brodzińska, Piotr Paleczny, Veriko Tchumburidze, Marcin Zdunik. Za pulpitem dyrygenckim stawiali mistrzowie batuty: Jerzy Maksymiuk, Tomasz Bugaj, Mirosław Jacek Błaszczyk, Stefan Fraas, Pierangelo Gelmini, Giancarlo De Lorenzo, Nurhan Arman, Amaury du Closel, Grigor Palikarov, Nikolay Lalov, Jerzy Maksymiuk, Marek Pijarowski, Peder Rensvik, Jerzy Salwarowski, Józef Wiłkomirski.

Łomżyńscy Filharmonicy brali udział w wielu prestiżowych festiwalach muzycznych, jak m.in. Kristiansund Kirke Kunst Kulturfestival (Norwegia), Klaipeda Music Spring (Litwa), Festiwal Užutrakio Vakarai w Trokach (Litwa), Festiwal „Pieśń znad Solcy” w Solecznikach (Litwa), Festiwal „Muzyka w Pałacu Balińskich” w Jaszunach (Litwa), 41. Setmana Internacional de Musica de Cambra Montserrat (Hiszpania), Międzynarodowy Festiwal Muzyki Organowej i Kameralnej „Kantata” w Giżycku, Międzynarodowy Konkurs im. Karola Kurpińskiego, Festiwal „Warszawskie Spotkania Muzyczne”, Festiwal Moniuszkowski Podlasia oraz Festiwal Operetkowo-Operowy na Mazowszu. Występowali również w ramach I Warszawskiego Turnieju Tenorów (Sala Kongresowa), VI Międzynarodowego Konkursu Duetów Fortepianowych w Białymstoku, Koncertów czwartkowych w Filharmonii Narodowej, koncertów w Sali Wielkiej Zamku Królewskiego i w legendarnym Studiu Koncertowym Polskiego Radia im. Witolda Lutosławskiego w Warszawie oraz Koncertów Królewskich w Wilanowie. W 2009 roku Filharmonia odbyła tournée koncertowe po Francji, w 2012 po Norwegii, a w 2019 po Litwie i Białorusi.

Łomżyńscy Filharmonicy mają w swoim dorobku dziewiętnaście płyt CD, z których jedna otrzymała nagrodę polskiego przemysłu fonograficznego „Fryderyk” 2019, osiem otrzymało nominacje do nagrody „Fryderyk” oraz trzy – do International Classical Music Awards. Nagrali także płytę DVD *Vistula Landscapes*.

Filharmonia Kameralna im. Witolda Lutosławskiego w Łomży jest organizatorem Międzynarodowego Festiwalu Kameralistyki „Sacrum et Musica”, którego pierwsza edycja odbyła się w 2005 roku a także cyklu koncertów Muzyczne wieczory u Lutosławskich.

Jan Miłosz ZARZYCKI, dyrektor naczelny i artystyczny Filharmonii Kameralnej im. Witolda Lutosławskiego w Łomży, profesor Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie, finalista i laureat międzynarodowych konkursów muzycznych we Włoszech, Hiszpanii i na Węgrzech.

W roku 1994 uzyskał dyplom z wyróżnieniem w klasie dyrygentury Marka Pijarowskiego we Wrocławiu, studia dyrygenckie uzupełniał w Wiedniu i w Berlinie. Jest również absolwentem wydziału instrumentalnego

Akademii Muzycznej w Katowicach (1990), jako skrzypek jest laureatem licznych konkursów muzycznych. Ukończył też Podyplomowe Studia Menedżerskie dla Twórców, Artystów i Animatorów Kultury na Wydziale Zarządzania Uniwersytetu Warszawskiego.

W kwietniu 1994 roku zajął ex aequo I miejsce, a także otrzymał trzy nagrody pozaregulaminowe (w tym – nagrodę orkiestry) w I Ogólnopolskim Przeglądzie Młodych Dyrygentów im. Witolda Lutosławskiego w Białymstoku. W roku 1997 otrzymał III nagrodę na VII Międzynarodowym Konkursie Dyrygenckim im. Arturo Toscaniniego w Parmie. Dzięki tej nagrodzie odbył tournée koncertowe po Włoszech z Orkiestrą Symfoniczną Emilii Romanii im. Toscaniniego.

Dyrygował wszystkimi orkiestrami filharmonicznymi w Polsce. Współpracował z Narodową Orkiestrą Symfoniczną Polskiego Radia w Katowicach (jako asystent Antoniego Wita), orkiestrą Sinfonia Varsovia, Państwową Operą we Wrocławiu, Warszawską Operą Kameralną. Koncertował w wielu krajach Europy, a także w Azji i Ameryce Północnej. Od 2015 roku jest profesorem w Katedrze Dyrygentury Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie, a od 2024 – dziekanem Wydziału Dyrygentury Symfoniczno-Operowej. Prowadził kursy mistrzowskie m.in. na Universität für Musik und darstellende Kunst Wien, w Conservatorio Musica Verdi Milano, Musikene – Centro Superior de Música del País Vasco, Conservatorio Vincenzo Bellini, Conservatorio di Musica F.A. Bonporti di Trento. Zasiadał w jury wielu międzynarodowych konkursów muzycznych, m.in. Concorso Citta' di Brescia-Giancarlo Facchinetti, European Union Competition for Orchestra Conductors, Almería International Conducting Competition, Sergey Kussewitszky International Conducting Competition, Call for Score Florence, European Creative Contest Euregio Klassika, Arthur Nikisch Conducting Competition. Ma w swoim dorobku 25 nagranych płyt CD, nagrodę „Fryderyk” 2019 i wiele nominacji do tej nagrody oraz do nagrody Classical Music Awards.

W 2008 roku Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego uhonorował go Nagrodą Specjalną w uznaniu nieocenionych zasług dla polskiej kultury muzycznej, w roku 2011 – dyplomem za wybitne dokonania na rzecz dziedzictwa Fryderyka Chopina, w 2013 – brązowym, a w 2023 – srebrnym Medalem Zasłużony Kulturze „Gloria Artis”. Otrzymał też Nagrodę Marszałka Województwa Podlaskiego za osiągnięcia w dziedzinie twórczości artystycznej, upowszechniania i ochrony kultury oraz dwukrotnie – Nagrodę Prezydenta Łomży za szczególne dokonania w dziedzinie kultury (2016 i 2023). W 2014 roku Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej nadał mu tytuł profesora sztuk muzycznych. Jest laureatem statuetki „Muzycznego Orła” na II Międzynarodowym Konkursie „Muzyczne Orły” w kategorii dyrygent za wybitne osiągnięcia w dyscyplinie artystycznej sztuki muzyczne zrealizowane w 2021 roku, Złotego Dyplomu w kategorii Prawykonanie (2022) oraz dwóch Srebrnych Dyplomów w kategoriach: płyta fonograficzna oraz wydarzenie muzyczne (2023) w III i IV edycji Międzynarodowego Konkursu „Muzyczne Orły”.

Dla sprawniejszego działania Związku Kompozytorów Polskich, zdecydowano o powołaniu oddziałów regionalnych.

ODDZIAŁ WARSZAWSKI ZWIĄZKU KOMPOZYTORÓW POLSKICH powołano dość późno, bo dopiero w 1963 roku. Jego prezesami byli kolejno: Witold Rudziński, Romuald Twardowski, Piotr Perkowski, Władysław Słowiński, od 2001 Zbigniew Bagiński, a od roku 2011 Sławomir Czarnecki. W 1986 roku Zarząd Oddziału postanowił zorganizować nową strukturę, jaką był Festiwal „Warszawskie Spotkania Muzyczne”, co ożywiło promocję kompozytorów warszawskich. Pamiętam żarliwe dyskusje nad jego kształtem i ideą. Zdecydowano się na festiwal, na którym, obok najważniejszej dla nas sprawy – promocji muzyki nowej, było miejsce dla mało znanych dzieł muzyki dawnej, epoki baroku, renesansu, czy średniowiecza. Powstała idea: muzyka nowa – muzyka dawna, która udowadniała, że muzykę współczesną można odbierać tak samo jak każdą inną. Praktyka ta, przez wiele lat istnienia festiwalu w takiej formie sprawdza się, czego dowodem jest wysoka frekwencja. Festiwal, zwłaszcza na początku, był odbierany przez władze jako istotny element na mapie kulturalnej Warszawy. W roku 2025 odbyła się jego 39-ta edycja.

Ważną inicjatywą jest cykl promocyjnych koncertów kameralnych w cyklu „Pory Roku”. W zamyśle miały być to koncerty promocyjne, odpowiadające czterem porom roku. Obecnie z powodu braku funduszy, pozostawiono tylko jeden – jesienny, który odbywa się w ramach festiwalu „Warszawska Jesień”, jako impreza towarzysząca.

W roku 2001 nastąpiła zmiana organizacyjna działalności Oddziału. Rozdzielono stanowisko dyrektora Festiwalu i Prezesa. Zarząd nadal pozostaje jako głos doradczy. W roku 2017 Władysław Słowiński zrezygnował z prowadzenia festiwalu i, na wniosek ówczesnego prezesa ZKP, Mieczysława Kominka, na stanowisko dyrektora WSM, przy akceptacji Zarządu Oddziału, powołano Jarosława Siwińskiego.

Obecnie Oddział Warszawski liczy 132 członków, w tym 54 kompozytorów i 78 muzykologów. Na koncert 100-lecia, siłą rzeczy, musieliśmy dokonać jakiegoś wyboru, na pewno nie doskonałego.

Zdecydowano zaprezentować 18 kompozytorów, którzy zaznaczyli się działalnością na rzecz Oddziału, pracując jako członkowie Zarządu, czy wspierając jego działalność. Ze względu na czas, w programie znajdują się więc tylko krótkie kompozycje lub ich jakiś fragment zaproponowany przez kompozytora. Koncert składa się z dwóch części. Część pierwsza, to kompozycje na orkiestrę smyczkową w wykonaniu Filharmonii Kameralnej im. Witolda Lutosławskiego z Łomży pod dyktando Jana Miłosza Zarzyckiego – zespołu, który w sposób spektakularny promuje muzykę współczesną, zwłaszcza kompozytorów polskich, nie tylko ją wykonując, ale też zamawiając i nagrywając na płyty CD. W ostatnich 6 latach orkiestra nagrała 5 płyt CD z polską muzyką współczesną. Płyta *Polish Contemporary Concertos*, wydana przez DUX w roku 2019 otrzymała nagrodę „Fryderyk”, a płyty *Harmonium Polonica Nova* (DUX, 2022) i *Polish Impressions* (DUX, 2025) zostały nominowane do tej nagrody. Ta ostatnia otrzymała także srebrny dyplom w IV Międzynarodowym Konkursie „Muzyczne Orły” 2025. Część druga koncertu to muzyka solowa i kameralna w wykonaniu wybitnych muzyków, specjalizujących się w kreacjach dzieł współczesnych.

Sławomir Czarnecki

Prezes Oddziału Warszawskiego

9

LISTOPADA
2025

niedziela
godz. 19.00

Studio Koncertowe
Polskiego Radia
im. Witolda Lutosławskiego
ul. Modzelewskiego 59

Koncert Oddziału Poznańskiego ZKP

Zespół muzyki współczesnej **SEPIA ENSEMBLE**

Michał JANOCHA – dyrygent
Mikołaj RYKOWSKI – prowadzenie koncertu

Rafał ZAPAŁA

Scherzo na flet, klarnet, perkusję, fortepian, skrzypce i wiolonczelę (2014)

Lidia ZIELIŃSKA

La Vetrata na kwartet smyczkowy (1979)

Jan ASTRIAB

Sonata 3 Planet na fortepian, cz. II *Wenus* (2000)

Zbigniew KOZUB

Arthrea III na puzon i fortepian (2016)

Monika KĘDZIORA

Via lactea na fortepian (2025)*

Jerzy Fryderyk WOJCIECHOWSKI

Sonata na klarnet i fortepian op. 15,
III. *Quarter note = 90* (2022)

Artur KROSCHER

Dalekie na skrzypce, altówkę i wiolonczelę (2025)*

Andrzej KOSZEWSKI

Trio na skrzypce, wiolonczelę i fortepian,
cz. II *Andantino con moto* (1950)

Jaromir GAJEWSKI

Trio na skrzypce, altówkę i fortepian (2017)

Michał JANOCHA

Chamber Music VI na kwartet smyczkowy (2025)

Agnieszka ZDROJEK-SUCHODOLSKA

Pejzaż alpejski na zespół kameralny (2025)*

Barbara KASZUBA

Integrazioni na zespół kameralny (2025)*

Ewa FABIAŃSKA-JELIŃSKA

Rocking Music na flet, klarnet, puzon, skrzypce, wiolonczelę, wibrafon i fortepian, cz. II (2018)

Katarzyna TABOROWSKA-KASZUBA

Bilecik na flet, obój, klarnet, puzon, perkusję, fortepian, skrzypce, altówkę i wiolonczelę (2025)*

Dominik PUK

διαχωρίζω [*diachōrizō*] na flet, obój, klarnet, puzon, perkusję, fortepian, dwoje skrzypiec, altówkę i wiolonczelę (2025)*

Katarzyna KWIECIEŃ-DŁUGOSZ

RAFA na flet, obój, klarnet, puzon, perkusję, fortepian, dwoje skrzypiec, altówkę i wiolonczelę (2025)*

* Prawykonanie światowe

Przed nami 16 utworów, jubileuszowa międzypokoleniowa podróż przez różne sfery inspiracji, stylistyki, formy, techniki, obsady wykonawcze (od fortepianu solo, duo, trio, kwartet, po dziesięcioosobowy zespół instrumentalny). Kompozytorzy sięgają po różnorodne nurty inspiracji: otaczające nas zjawiska natury i tajemnice Wszechświata (Jan Astriab, Monika Kędziora, Jerzy Fryderyk Wojciechowski), proces podróży (Agnieszka Zdrojek-Suchodolska, Katarzyna Taborowska), zagadnienia pamięci, refleksji, duchowości i metafizyki (Lidia Zielińska, Katarzyna Kwiecień-Długosz, Artur Kroschel, Dominik Puk) czy dogłębne eksplorowanie brzmienia „klasycznych” instrumentów, ale nie zawsze w sposób „tradycyjny” (Andrzej Koszewski, Ewa Fabiańska-Jelińska, Barbara Kaszuba, Michał Janocha, Jaromir Gajewski) po idiom radości, bez troski i pogody ducha (Rafał Zapała, Zbigniew Kozub).

16 utworów jubileuszowych to 16 zróżnicowanych, niepowtarzalnych, indywidualnych światów brzmieniowych, do których zapraszają nas poznający kompozytorzy oraz instrumentalni z zespołu muzyki współczesnej Sepia Ensemble. W tym wyjątkowym dniu w sposób szczególny mamy w pamięci naszego drogiego Przyjaciela – Rafała Zapałę – jednego z założycieli zespołu Sepia Ensemble, wybitnego twórcę i wszechstronnie uzdolnionego Artystę. Inspirujące dla słuchaczy mogą się stać Jego słowa: „Muzyka współczesna staje się niszą nisz muzyki. Musimy się zająć światem, wyjść z tego pokoju...”.

Warto „wyjść z tego pokoju” czym prędzej i spotkać się na wspólnym jubileuszu, integrującym różne środowiska kompozytorskie, a idiom radości i wolności, o którym wcześniej była już mowa, niech towarzyszy serdecznym życzeniom, które Poznański Oddział ZKP chciałby złożyć wszystkim Członkom ZKP – Kompozytorom i Muzykologom. Niech muzyka będzie naszym drogowskazem na co dzień, niech nie przestaje inspirować nas przez kolejne dekady, rozwijając w nas umiejętność przeżywania nie tylko naszego „wewnętrznego” świata, ale także uwrażliwienia na „świat” każdego człowieka.

Ewa Fabiańska-Jelińska

Rafał ZAPAŁA, (1975-2025) kompozytor, pianista, perkusista i muzyk live electronics; prof. dr hab. Akademii Muzycznej im. Ignacego Jana Paderewskiego w Poznaniu. Studiował w Akademii Muzycznej w Poznaniu, zdobywając dwa dyplomy: w zakresie dyrygentury chóralskiej pod kierunkiem Janusza Dzieciota (1999) oraz kompozycji w klasie Lidii Zielińskiej (2010). Tytuł doktora sztuk muzycznych w dziedzinie kompozycji uzyskał w Akademii Muzycznej w Krakowie (2012).

Brał udział w licznych kursach mistrzowskich: Jana A.P. Kaczmarka w Instytucie Rozbitek (2006), Karlheinz Stockhausena w Kurten (2008), Acanthes w Centre Pompidou - Metz, pod kierunkiem Tristana Muraila, Beata Furrera i wykładowców IRCAM (2010), warsztatach Deep Listening z Pauline Oliveiros, kompozycji z Catherine C. Hannix, sound artu z Alvinem Lucierem w STEIM w Amsterdamie (2012) oraz warsztatach ze Zbigniewem Karkowskim w SME Akademii Muzycznej w Poznaniu (2012). Był uczestnikiem rezydencji artystycznych: na Uniwersytecie Stanforda (CCRMA) (2014), Rezydenci w Rezydencji Centrum Kultury Zamek w Poznaniu (2014), Kompozytor-Rezydent Filharmonii Świętokrzyskiej (2014/2015) oraz Centrum für Kunst und Urbanistik w (ZK/U Berlin) (2016). Jego kompozycje prezentowane były na festiwalach muzyki nowej, m.in. na „Warszawskiej Jesieni”, Sound Screen, Poznańskiej Wiośnie Muzycznej, Contem.Ucha, Susaa Festival w Danii, Made in Chicago Festival, Ale Kino! i EmuFest 2012 w Rzymie, Misucacoustica w Pekinie, Bing Concert hall w Stanford, Hermetic Chamber w Berlinie, AudioArt w Krakowie i innych.

Rafał Zapała był założycielem zespołu muzyki współczesnej an_ARCHE NewMusicEnsemble oraz fundacji an_ARCHE. Prowadził też zespół muzyki współczesnej Sepia Ensemble.

www.zapala.com.pl

Scherzo to krótki utwór muzyczny, którego definicja zmieniała się na przestrzeni lat. Słowo *scherzo* oznaczało żart, grę. W języku włoskim powiązane jest z czasownikiem o tym samym rdzeniu: *scherzare* (żartować, bawić się). Rzadziej używano podobnego słowa *badinerie*. Czasami słowo *scherzando* (żartobliwie) jest używane do notacji muzycznej aby wskazać, że fragment powinien być wykonany w zabawny sposób. Więc moje *Scherzo* to nic innego jak zabawny utwór muzyczny.

Lidia ZIELIŃSKA, ur. 9 października 1953 w Poznaniu; kompozytorka. W 1978 ukończyła studia kompozytorskie w klasie Andrzeja Koszewskiego w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Poznaniu. Pracowała jako skrzypaczka w Orkiestrze Filharmonii Poznańskiej i w Orkiestrze Kameralnej Agnieszki Duczmal. Uczestniczyła w warsztatach kompozytorskich i seminariach w Polsce, Holandii, Francji i Szwajcarii, wykładała na kursach kompozytorskich, m.in. w Polsce, Białorusi, Chile, Francji, Holandii, Japonii, Kanadzie, Mołdawii, Niemczech, Szwajcarii, Szwecji, Ukrainie i Włoszech. Współpracowała z twórcami plastyki, teatru i filmu eksperymentalnego, m.in. Janem Berdyszakiem, Tedem Brandsenem, Izabellą Gustowską, Aleksandrą Korejwo, Wojciechem Müllerem, Lechem Raczakiem, Rolandem Toporem, Ewą Wycichowską.

Jest laureatką konkursów kompozytorskich w kraju i za granicą, m.in. otrzymała II nagrodę na Konkursie im. Artura Malawskiego za *Litanie* na kwartet smyczkowy (1978), III nagrodę na Ogólnopolskim Konkursie Kompozytorskim w Białymstoku za *Stabile, mobile a passacaglia* dla 7 wykonawców (1979), wyróżnienie na Konkursie Młodych ZKP za *Polietylenowy dyptyk* na orkiestrę (1979) oraz I nagrodę i nagrodę krytyki na Międzynarodowym Konkursie Kompozytorskim „Jeunesses Musicales” w Belgradzie za *Koncert skrzypcowy* (1979), II nagrodę na Ogólnopolskim Konkursie Kompozytorskim w Łańcucie za *Sześć utworów* na kwartet smyczkowy (1980), I nagrodę na Międzynarodowym Konkursie Kompozytorskim dla Kompozytorek w Mannheim za *Assaggi* dla 5 instrumentalistów (1981), wyróżnienie na Konkursie im. Karola Szymanowskiego za *tragifarsę Pani Koch* (1982), I nagrodę na Międzynarodowym Konkursie Kompozytorskim im. Maxa Deutscha w Paryżu za utwór *Pożegnanie z Tooropem* na orkiestrę (1983).

W sezonie 1993/94 uczestniczyła w projekcie EuroMusikTheater zakończonym premierą *Zeitschlingen* (1994) w Stuttgarcie, a w następnym sezonie – w DonauBallet uwieńczonym premierą *Venture Unknown* (1995) na Holland Dance Festival. W sezonie 1995/96 gościła jako composer-in-residence w Electronic Music Studio w Sztokholmie, a za zrealizowany tam utwór *Jako te białe myszki* (1996) została w 1997 laureatką Międzynarodowego Konkursu Muzyki Elektroakustycznej w Bourges. Jest też laureatką *emsPrize* w Sztokholmie za *Just too many words* na taśmę (2001). W 2008 jej kompozycja *Siedem wysp Conrada* na brzmienia elektroniczne i 10 instrumentów amplifikowanych (2007) została nominowana do Nagrody Mediów Publicznych OPUS. W 2015 kompozytorka nominowana była do nagrody Golden Nica for „Visionary Pioneers of Media Art” (Prix Ars Electronica w Linz w Austrii).

Utwory Lidii Zielińskiej wykonywane były na festiwalach w kilkudziesięciu krajach Europy, Azji i obu Ameryk, przez takich wykonawców i zespoły, jak m.in. Krzysztof Bąkowski, Gongyong Chen, Erik Drescher, Enzo Filippetti, Daniel Gazon, Marta Klimasara, Jan Krenz, Claire Larcher, Jerzy Maksymiuk,

Alina Mleczek, Alexandre Myrat, Jan Pilch, Daniel Stabrawa, Terje Thiwang, Gianni Trovalusci, Pomone Tortelier, Francoise Vanhecke, Antoni Wit, Anna Zielińska, Joos Zwaanenburg, Ensemble InterContemporain, De Ereprijs, Notabu ensemble neue musik, Ensemble Ars Nova, Muzyka Centrum, Orkiestra Kameralna Polskiego Radia „Amadeus”, Orkiestra Muzyki Nowej, chór Schola Cantorum Gedanensis, Camerata Silesia, Polski Teatr Tańca.

Komponowała m.in. na zamówienie Polskiego Radia, „Solidarności”, Teatru Ósmego Dnia, Holland Dance Festival, Euro-Musik-Theater w Stuttgarcie, holenderskiego zespołu De Ereprijs, Radia Szwedzkiego, Ministerstwa Kultury Badenii-Wirtembergii, Warszawskiej Jesieni, Instytutu Muzyki i Tańca. Pracowała w studiach muzyki elektronicznej Państwowej Wyższej Szkoły Muzycznej w Krakowie, Studiu Eksperymentalnym Polskiego Radia w Warszawie, IPEM/BRT w Gandawie, EMS w Sztokholmie, ZKM w Karlsruhe, Experimentalstudio des SWR we Freiburgu i innych.

Jest autorką wielu publikacji i wykładów dotyczących polskiej muzyki współczesnej, muzyki elektroakustycznej, historii muzyki eksperymentalnej, ekologii dźwiękowej oraz tradycyjnej muzyki japońskiej, z którymi występowała wielokrotnie na zaproszenie uniwersytetów w Europie, Azji, Australii i Nowej Zelandii, w Centrum Sztuki i Techniki Japońskiej „Manggha” w Krakowie, Centrum Sztuki Współczesnej Zamek Ujazdowski w Warszawie, a także podczas dorocznych konferencji ISEA, ICMC i WFAE oraz sesji naukowych w kraju i za granicą. Prowadziła kursy letnie, warsztaty i seminaria w Polsce i za granicą. Jest jurorem, kuratorem, ekspertem i konsultantem różnych przedsięwzięć muzycznych, intermedialnych i edukacyjnych w wielu krajach Europy oraz w organach Unii Europejskiej.

Lidia Zielińska jest profesorem Akademii Muzycznej im. Ignacego Jana Paderewskiego w Poznaniu, gdzie prowadzi klasę kompozycji i kieruje Studium Muzyki Elektroakustycznej. W latach 1992-93 wykładała także w Akademii Muzycznej we Wrocławiu. W latach 1989–2010 prowadziła zajęcia z sonologii w Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu.

Była współzałożycielem kwartalnika muzycznego „Monochord, de musica acta, studia et commentarii” (1993), Wydawnictwa Muzycznego „Brevis” (1990), Fundacji „Dziecko i dźwięk” (1991), Fundacji Przyjaciół Warszawskiej Jesieni (1998), Wielkopolskiego Towarzystwa Sztuk Pięknych „Zachęta” (2004), PSeME – Polskiego Stowarzyszenia Muzyki Elektroakustycznej (2005) i in.

Przez wiele lat była członkiem Komisji Programowej Festiwalu „Warszawska Jesień” (1989-92 oraz 1996-2005), dyrektorem artystycznym Poznańskiej Wiosny Muzycznej (1989-92), Międzynarodowego Festiwalu „Dziecko i dźwięk” w Poznaniu (1993-95). Była członkiem Zarządu Polskiego Towarzystwa Muzyki Współczesnej (1981-92), Zarządu Poznańskiego Oddziału Związku Kompozytorów Polskich (1983-93, 1999-2001), Zarządu Głównego Związku Kompozytorów Polskich (1989-91 oraz od 2001), członkiem PSeME – Polskiego Stowarzyszenia Muzyki Elektroakustycznej (wiceprezes od 2007), członkiem komitetu programowego Światowych Dni Muzyki ISCM w Warszawie (1992), polsko-niemieckiego „Radio Copernicus” i in.

W roku 2013 w serii wydawniczej Związku Kompozytorów Polskich/ Polskiego Centrum Informacji Muzycznej (wydanej we współpracy z Polskim Radiem i przy wsparciu Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego) „Muzyka Polska Dzisiaj - Portrety Współczesnych Kompozytorów Polskich” ukazała się jej autorska płyta CD.

Lidia Zielińska w 2007 otrzymała Nagrodę Związku Kompozytorów Polskich za „wybitne i wszechstronne osiągnięcia kompozytorskie”.

W roku 2015 otrzymała Srebrny Medal „Zasłużony Kulturze - Gloria Artis”.

<https://lidiazielinska.wordpress.com/utwory/>

La Vetrata to bardzo stary utwór, jeden z 6 utworów na kwartet smyczkowy (1979), z czasów moich fascynacji messiaenowskich i refleksji o duchowości w nowej muzyce. Później wyodrębnił się z tamtego cyklu jako pozycja adresowana do młodych wykonawców – zespołowa etiuda na fłażolety, ich blaski, przebłyski i szumy. a refleksja nadal jest niezbędna.

Lidia Zielińska

Jan ASTRIAB (1937-2005), kompozytor i pedagog. W 1963 roku ukończył studia kompozytorskie pod kierunkiem Stefana Bolesława Poradowskiego w PWSM w Poznaniu. W latach 1973–74 studiował kompozycję i instrumentację u W. Bensona oraz muzykę jazzową u R. Wrighta w Eastman School of Music w Rochester (Nowy Jork). Od 1963 wykładał w PWSM w Poznaniu, od 1989 jako profesor nadzwyczajny, od 1992 profesor zwyczajny. Trzykrotnie pełnił funkcję dziekana Wydziału Kompozycji, Dyrygentury i Teorii Muzyki, w latach 1987–90 był prorektorem, od 1993 kierował zespołem badań naukowych, a od 1996 - Katedrą Kompozycji i Teorii Muzyki. Propagował polską muzykę współczesną, zaangażowany w prace organizacyjne i artystyczne festiwalu Poznańska Wiosna Muzyczna i „Warszawska Jesień” oraz koncertów kompozytorskich. Laureat wielu nagród, m.in. na konkursach kompozytorskich ZKP i im. Karola Szymanowskiego w Warszawie, nagrody Ministra Kultury i Sztuki i st. (1981), Nagrody Artystycznej m. Poznania (1984). W 1995 został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Styl muzyczny Jana Astriaba kształtował się pod wpływem jego szczególnych zainteresowań zjawiskami harmonicznymi oraz wartościami sonorystycznymi instrumentów. Były one nie tylko siłą inspirującą, lecz przede wszystkim kreatywną, zarówno w zakresie podstawowych, konstytutywnych elementów muzycznych, jak i struktury formalnej utworów. W tworzeniu jakości sonorystycznych istotną rolę odgrywał odpowiedni dobór materiału dźwiękowego, system harmoniczny związany z techniką centrów brzmieniowych oraz kategoria przestrzenności, będąca wynikiem poszukiwań nowych rozwiązań fakturalnych. W twórczości Jana Astriaba ważną rolę odgrywały także inspiracje pozamuzyczne, związane z emocjonalnymi i duchowymi przeżyciami człowieka. Kompozytor stworzył specyficzny idiom dźwiękowy, charakteryzujący się głębokim emocjonalizmem, skondensowanym wyrazem, intensywnym napięciem narracji muzycznej. Utwory kompozytora odznaczają się wielką dbałością o szczegóły oraz precyzją formalną. Jego styl jest harmonijną syntezą tradycyjnych i współczesnych środków warsztatu kompozytorskiego.

http://pwm.com.pl/pl/kompozytorzy_i_autorzy/4777/jan-astriab/index.html

Sonata 3 Planet na fortepian, cz. II *Wenus*

Gdy pewnie stoimy na naszej planecie – Ziemi, a wszystkie ciała niebieskie obiegają nas ze wschodu na zachód, łatwo przychodzi pokusa wyobrażenia sobie, że oto zamieszkujemy świat, który jest nieruchomym centrum Kosmosu, lecz wiemy przecież, że nasz glob to zaledwie niewielka cząstka wszechświata, tylko jedna z dziesięciu planet krążących wokół naszej gwiazdy – Słońca. Wiele spośród nich ma własne, obiegające je księżyce, które wraz z asteroidami, meteorami i pojawiającymi się niekiedy na niebie kometami tworzą System Słoneczny. On zaś jest tylko częścią ogromnego systemu gwiazdowego lub galaktycznego, w bezmiarze Wszechświata – o nieznaną nam liczbę galaktyk. a jednak wszyscy astronauta niezmiennie

pozostają pod wielkim wrażeniem niewysłowionego piękna, tajemniczości i kruchości Ziemi, oglądanej z kosmosu.

Zbigniew KOZUB, ur. 17 marca 1960 w Szczecinie; kompozytor. Ukończył Państwową Średnią Szkołę Muzyczną w Szczecinie w 1980 roku. Studiował w klasie kompozycji Floriana Dąbrowskiego w Akademii Muzycznej w Poznaniu, którą ukończył w 1985. Obecnie jest profesorem zwyczajnym w tej uczelni, gdzie prowadzi klasę kompozycji. Zbigniew Kozub od 1990 pełnił funkcję prodziekana Wydziału Kompozycji, Dyrygentury i Teorii Muzyki, zaś w latach 1996-2002 był dziekanem tegoż wydziału w Akademii Muzycznej w Poznaniu. W latach 2005 – 2017 był kierownikiem Katedry Kompozycji i Teorii Muzyki. Ponadto w latach 1992-99 był prezesem Poznańskiego Oddziału Związku Kompozytorów Polskich oraz Dyrektorem Festiwalu „Poznańska Wiosna Muzyczna” w latach 1993 – 1999 oraz 2008 – 2010. Od 2007 do 2011 roku był członkiem Zarządu Głównego ZKP. W latach 1999 – 2003 był członkiem Rady Programowej Radia „Merkury”. W latach 2002 – 2004 był członkiem Kapituły Nagrody Artystycznej Miasta Poznania. W Uniwersytecie Artystycznym w Poznaniu pracował od 1992 do 2021 roku, gdzie prowadził Pracownię Warstwy Audytywnej na Wydziale Animacji. Od 2002 roku jest zastępcą Prezesa Poznańskiej Fundacji Artystycznej.

źródło: polmic.pl

Kompozycja *Arthrea III*, o niezwykle pogodnym, humorystycznym i błyskotliwym charakterze (*Allegretto, burlesco brillante*), ukazuje różnorodne możliwości brzmieniowe puzonu, zwłaszcza w zakresie stosowania odmiennych rodzajów tłumików: cup, straight, bucket.

Monika KĘDZIORA, kompozytorka, urodzona w Ostrowie Wielkopolskim, ukończyła z wyróżnieniem studia kompozytorskie w klasie prof. Jana Astriaba na Wydziale Kompozycji, Dyrygentury i Teorii Muzyki w Akademii Muzycznej im. Ignacego Jana Paderewskiego w Poznaniu. W roku akademickim 1995/96 otrzymała Stypendium Ministra Kultury i Sztuki. Jako studentka, a później absolwentka Akademii Muzycznej uczestniczyła w organizowanych przez Polskie Towarzystwo Muzyki Współczesnej Międzynarodowych Kursach dla Młodych Kompozytorów (Kazimierz Dolny, Białystok, Radziejowice). W roku akademickim 2000/2001 otrzymała stypendium Fundacji Kultury, które umożliwiło jej pogłębianie studiów kompozytorskich w klasie prof. Roberta HP Platza w Hogeschool Conservatorium Maastricht w Holandii. Obecnie pracuje jako wykładowca w Instytucie Kompozycji i Teorii Muzyki w macierzystej uczelni w Poznaniu na stanowisku profesora.

Laureatka nagród i wyróżnień. Jej utwory były wykonywane podczas krajowych i międzynarodowych festiwali muzycznych takich, jak Poznańska Wiosna Muzyczna, Musica Moderna w Łodzi, Musica Polonica Nova we Wrocławiu, Festiwal Muzyki Współczesnej „Nowe Fale” w Gdańsku, Festiwal Muzyki Współczesnej Nowa Muzyka w Bydgoszczy, Festival Choral International de Neuchatel (Neuchatel/Szwajcaria), International Festival of Contemporary Piano Music pLANISSIMO (Sofia/Bułgaria), Spotkania Nowej Muzyki „Risuonanze” (Włochy), Klangwerkstatt Berlin Festival für Neue Musik (Niemcy), Zepernick Randfestspiele (Niemcy), Kijowski Festiwal Prawykonan (Ukraina), KlangBasel for young musicians (Szwajcaria), Międzynarodowy Festiwal „KyivMusicFest” (Ukraina) oraz koncertów w kraju i za granicą (Argentyna, Brazylia, Austria, Bułgaria, Czechy, Estonia, Francja, Holandia, Japonia, Korea, Niemcy, Rumunia, Słowacja, Szwajcaria, Tajlandia).

Obok działalności twórczej i pedagogicznej zajmuje się również – jako organizator koncertów oraz prelegent – popularyzacją muzyki współczesnej.

Via lactea (2025), utwór dedykowany Tomaszowi Sośniakowi, zamyka cykl dwunastu utworów na fortepian powstałych w latach 2020-2025. W swym pozamuzycznym znaczeniu jest swoistą aluzją do podróży Drogą Mleczną po rozgwieżdżonym niebie...

Jerzy Fryderyk WOJCIECHOWSKI, doktor muzykologii, kompozytor, skrzypek i pianista. Absolwent Akademii Muzycznej im. Ignacego Jana Paderewskiego w Poznaniu w klasie prof. dr hab. Moniki Kędziory (licencjat i magisterium) oraz muzykologii na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu (jednolite studia magisterskie). W roku 2023 obronił pracę doktorską pt. *Kwartety smyczkowe Krzysztofa Meyera – idea, forma, język* w Instytucie Muzykologii Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Promotorem pracy była prof. dr hab. Justyna Humiecka-Jakubowska. Interesuje się muzyką pisaną na instrumenty smyczkowe, a w szczególności utworami skrzypcowymi – kameralnymi i tymi pisanymi na większe składy instrumentalne. W swojej twórczości kompozytorskiej sięga przede wszystkim po gatunki wokально-instrumentalne (pieśni, opery), kameralne (sonaty instrumentalne, dzieła zespołowe) i symfoniczne. Jego muzykę grano na krajowych i zagranicznych festiwalach oraz na koncertach muzyki najnowszej w Europie, Azji i Ameryce Północnej.

źródło: jfwojciechowski.pl

Sonata na klarnet i fortepian op. 15, III. *Quarter note* = 90. Fragment sonaty skupiony jest na interpretacji motywu akwaticznego. Nie jest to jednak tafla wody, a deszcz. Dramaturgia kompozycji posuwa się aż do okrzyków wzywających pomocy w czasie burzy.

Artur KROSCHEL, ur. w 1973 roku w Szamotułach. Ukończył z wyróżnieniem Akademię Muzyczną im. Ignacego Jana Paderewskiego w Poznaniu w klasie kompozycji prof. Jana Astriaba. Jego utwory były wykonywane na festiwalach muzyki współczesnej Gaudeamus Music Week w Amsterdamie, Dresdener Tage der zeitgenössischen Musik w Dreźnie, Aspekte in Salzburg, Weimarer Frühjahrsstage für zeitgenössische Musik, Unerhörte Musik w Berlinie, Suona Francese w Rzymie, Światowe Dni Muzyki ISCM w Belgii (Mons), Festival für aktuelle Musik Randspiele Zepernick, Estonian Music Days w Tallinnie, Intersonanzen, Brandenburgisches Fest der Neuen Musik w Poczdamie, Morelia Nueva Musica w Meksyku, Tehran International Contemporary Music Festival, Musicacoustica w Pekinie, Poznańska Wiosna Muzyczna, Musica Polonica Nova we Wrocławiu, Śląskie Dni Muzyki Współczesnej w Katowicach, Festiwal Muzyki Współczesnej „Nowa Muzyka” w Bydgoszczy, Musica Moderna w Łodzi, Festiwal Muzyki Współczesnej „Nowe Fale” w Gdańsku, Międzynarodowy Konkurs Współczesnej Muzyki Kameralnej w Krakowie, na koncertach muzyki współczesnej w w Polsce i za granicą.

Kompozycje Artura Kroschla wykonywały, m.in. zespoły, orkiestry i chóry takie, jak Ensemble Aleph, Sinfonietta Leipzig, Pierrot Lunaire Ensemble Wien, Warehouse Ensemble, Modern Art Ensemble, Duo Namaste, Polish Violin Duo, an_Arche NewMusicEnsemble, Ensemble ON, Idiom Project Ensemble, Sepia Ensemble, Wrocławskie Trio Perkusyjne, TrombQuartet, FeelHarmony Quintet, AdAstra Piano Trio, NeoQuartet, Sed Contra Ensemble, Chain Ensemble, Sinfonietta Pomerania, Musica Assoluta, Orkiestra Filharmonii Poznańskiej, Jenaer Philharmonie, Orkiestra Kameralna Polskiego Radia „Amadeus”, Orkiestra Symfoniczna Akademii Muzycznej w Poznaniu, Schola Cantorum Bialostociensis, dyrygenci

Johannes Harneit, Edwin Roxburgh, Gilles Gobert, Marek Pijarowski, Łukasz Borowicz, Wacław Valeev, Marcin Sompoliński, Jan Wierzbza, Thorsten Encke, Jakub Chrenowicz, Wojciech Rodek, Markus L. Frank, Agnieszka Duczmal, Tadeusz Dix, Anna Olszewska, a także wielu wybitnych solistów, m.in. Linda Jankowska, Bartosz Woroch, Wacław Zimpel, Marzena Michałowska, Erik Drescher, Áshildur Haraldsdóttir, Ewa Murawska, Wojciech Jeliński, Olaf Futyma, Theodor Pauß, Fabrizio Vitti, Łukasz Długosz, Thomas Noll, Szymon Jakubowski, Anna Kwiatkowska, Barbara Borowicz, Lech Bałaban, Eliza Shephard, Gośka Isphording, Fie Schouten.

Artur Kroschel jest laureatem konkursów kompozytorskich: I nagrody na Konkursie Kompozytorskim Festiwalu IX Śląskie Dni Muzyki Współczesnej w Katowicach (2000), wyróżnienia na Konkursie Kompozytorskim im. Adama Didura w Sanoku (2000) oraz Konkursie Młodych Kompozytorów im. Tadeusza Bairda w Warszawie (2002), nagrody na 3rd International Forum for Young Composers w Chalon-sur-Saône we Francji (2004), III nagrody na Konkursie Kompozytorskim na utwór na orkiestrę w ramach X Weimarer Frühjahrstage für zeitgenössische Musik w Weimarze (2009).

Kompozytor był jurorem w konkursach kompozytorskich w Polsce i Niemczech. W roku akademickim 1999/2000 Artur Kroschel był stypendystą Ministra Kultury i Sztuki. W latach 2001-2002 był sekretarzem Zarządu Koła Młodych ZKP, w latach 2008-21 wiceprezesem Poznańskiego Oddziału ZKP, a w latach 2012-21 dyrektorem artystycznym Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Współczesnej „Poznańska Wiosna Muzyczna”.

Jest współzałożycielem zespołu specjalizującego się w muzyce współczesnej „Sepia Ensemble”. W latach 2009, 2012 i 2018 otrzymał Nagrodę Rektora Akademii Muzycznej im. Ignacego Jana Paderewskiego w Poznaniu, w 2010 odznakę honorową „Zasłużony dla Kultury Polskiej” przyznaną przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, w 2018 odznaczony został przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Medalem Brązowym za Długoletnią Służbę. W tym samym roku otrzymał Laur Starosty Szamotulskiego w kategorii Kultura.

W roku 2015 uzyskał stopień doktora habilitowanego w Akademii Muzycznej w Krakowie w dyscyplinie artystycznej Kompozycja i Teoria Muzyki, specjalność Kompozycja. Jest profesorem nadzwyczajnym Akademii Muzycznej im. Ignacego Jana Paderewskiego w Poznaniu, a od roku 2016 kierownikiem Katedry Kompozycji w tej Uczelni.

www.arturkroschel.com

Dalekie na skrzypce, altówkę i wiolonczelę: *Obrazy, słowa, wspomnienia, ścieżki. Krótkie. Dalekie.*

Andrzej KOSZEWSKI, ur. 26 lipca 1922 w Poznaniu; zm. 17 lutego 2015, tamże; kompozytor, muzykolog i pedagog. W 1945 roku rozpoczął studia muzykologiczne na Uniwersytecie Poznańskim pod kierunkiem Adolfa Chybińskiego, które ukończył w 1950. Jednocześnie, w latach 1946-48, studiował teorię muzyki, a w latach 1948-53 – kompozycję u Stefana Bolesława Poradowskiego w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Poznaniu. W latach 1953-58 kontynuował studia pod kierunkiem Tadeusza Szeligowskiego jako aspirant w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Warszawie. Działalność pedagogiczną rozpoczął w 1948. W latach 1948-61 uczył w Państwowej Średniej Szkole Muzycznej, a w latach 1950-63 – w Liceum Muzycznym w Poznaniu. W 1957 podjął pracę w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Poznaniu – od 1965 jako docent, od 1978 jako profesor nadzwyczajny, a od 1985 – profesor zwyczajny. Od 1967 prowadził klasę kompozycji, pełniąc również w latach

1984-87 funkcję kierownika Katedry Kompozycji i Teorii Muzyki poznańskiej uczelni. Był laureatem wielu nagród artystycznych, m.in. Nagród Ministra Kultury i Sztuki II stopnia (1967, 1973 i 1977) i I stopnia (1978, 1982 i 1988), Nagrody Prezesa Rady Ministrów za twórczość dla dzieci i młodzieży (1982), dorocznej Nagrody ZKP (1986) oraz Nagrody im. Jerzego Kurczewskiego (2003). W 2013 r. poznańska Akademia Muzyczna nadała prof. Andrzejowi Koszewskiemu tytuł doktora honoris causa, i również w tym roku została mu przyznana nagroda Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego – Złoty Medal „Zasłużony Kulturze Gloria Artis”.

źródło: culture.pl

Trio na skrzypce, wiolonczelę i fortepian to jeden z niewielu utworów kameralnych wybitnego polskiego kompozytora, który specjalizował się w tworzeniu dzieł wokalnych oraz wokalo-instrumentalnych. Dzieło z młodzieńczego okresu twórczości kompozytora, pochodzące z 1950 roku, prezentuje bogaty warsztat kompozytorski Koszewskiego, łączący nurt tradycyjny z indywidualnym obliczem stylistycznym.

Jaromir GAJEWSKI ukończył studia w Akademii Muzycznej w Poznaniu w klasie kompozycji prof. Mirosława Bukowskiego (1992) oraz w klasie dyrygentury symfonicznej prof. Witolda Krzemińskiego (1994). Wcześniej studiował na Wydziale Wychowania Muzycznego (1986). Uczestniczył w międzynarodowych kursach kompozytorskich prowadzonych m.in. przez Witolda Lutosławskiego, Luigi Nono, Lucka Ferrari, Henryka Mikołaja Góreckiego, Louisa Andriessena, Bogusława Schaeffera, Włodzimierza Kotońskiego.

W latach 1989-2010 wykładał w Akademii Muzycznej w Poznaniu, Filia Szczecin, w której powołał do życia uczelnianą orkiestrę symfoniczną. Obecnie (od 2010) zatrudniony jest na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Akademii Sztuki w Szczecinie.

W latach 2013–2016, 2019-2022 prowadził Orkiestrę Symfoniczną Wydziału Instrumentalnego Akademii Sztuki. Od 2004 roku do chwili obecnej kieruje Orkiestrą Symfoniczną Zespołu Państwowych Szkół Muzycznych w Szczecinie. Jako dyrygent współpracował z Filharmonią Szczecińską (1994-96). Na przestrzeni 1995-2007 zorganizował w Szczecinie dziesięć edycji Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Współczesnej im. Witolda Lutosławskiego, gdzie obok koncertów odbywały się również wystawy plastyczne oraz konferencje naukowe poświęcone muzyce najnowszej.

Główny nurt zainteresowań kompozytorskich Jaromira Gajewskiego stanowi muzyka instrumentalna - symfoniczna i kameralna. Twórczość kameralna kompozytora prezentowana była w Polsce oraz poza jej granicami: Belgia, Chiny, Czechy, Francja, Łotwa, Niemcy, Stany Zjednoczone, Szkocja, Włochy. Prawykonań jego utworów podejmowali się m.in. Jerzy Maksymiuk, Antoni Wit, Józef Radwan, Poznańskie Trio Fortepianowe, Kwartet Śląski, Moniuszko String Quartet, Filharmonia Szczecińska, Narodowa Orkiestra Symfoniczna Polskiego Radia w Katowicach.

Jest członkiem Związku Kompozytorów Polskich oraz Polskiego Towarzystwa Muzyki Współczesnej. W latach 1999–2001 zasiadał w Prezydenckiej Radzie Kultury przy Prezydencie Miasta Szczecin. W październiku 2005 został wyróżniony przez Ministra Kultury odznaką „Zasłużony Działacz Kultury”.

Utwór nosi nazwę **TRIO** na skrzypce, wiolonczelę i fortepian. Rok powstania – 2017. Prawykonanie (2017) – Poznańskie Trio Fortepianowe,

w ramach Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Współczesnej „Poznańska Wiosna Muzyczna”.

Michał JANOCHA, ur. 7 lutego 1990 w Łowiczu; kompozytor, dyrygent, pedagog. Jest absolwentem Akademii Muzycznej im. Ignacego Jana Paderewskiego w Poznaniu, gdzie studiował w klasie kompozycji Lidii Zielińskiej oraz w klasie dyrygentury symfonicznej Marcina Sompolińskiego (dyplomy z wyróżnieniem). Kształcił się w zakresie kompozycji elektroakustycznej w Poznaniu i Budapeszcie (Lidia Zielińska, Andrea Szigetvári). W 2019 roku po obronie dysertacji *Współczesne systemy wielokanałowej projekcji dźwięku jako środek wyrazu artystycznego* nadano mu stopień doktora sztuki w dziedzinie sztuk muzycznych, dyscyplinie artystycznej kompozycja i teoria muzyki. Kilkakrotnie brał udział w kursach mistrzowskich dla kompozytorów i dyrygentów, prowadzonych przez Marca Stroppe, Karlheinz Eslla, Ramona Lazkana, Vykontasa Baltakasa, Agatę Zubel, Ondřeja Adamka, oraz w ramach projektu Peter Eötvös Contemporary Music Foundation (Peter Eötvös, Georges Aperhis, Unsuk Chin, Gregory Vajda).

Tworzy muzykę kameralną, symfoniczną, elektroakustyczną, instalacje dźwiękowe, muzykę teatralną i operową. Utwory Michała Janochy wykonywane były w Europie, Stanach Zjednoczonych i Azji podczas takich festiwali, jak Yeongwol Contemporary Music Festival, Musica Electronica Nova, Autumn Waves, Earth Day Art Model, CAFe Budapest Contemporary Arts Festival, Audio Art Festival, MDF MUSIC.DESIGN. FORM Festival, „Poznańska Wiosna Muzyczna”, Warszawskie Spotkania Muzyczne. Był kompozytorem rezydentem festiwalu Yeongwol Contemporary Music Festival 2023 (Korea Południowa).

Pełni funkcje dyrektora artystycznego Trans-for-Matha Ensemble (od 2018), prezesa Poznań Contemporary Music Foundation (od 2024) oraz dyrektora artystycznego Festiwalu Muzyki Współczesnej „Poznańska Wiosna Muzyczna” (od 2024 roku). Jest współzałożycielem i dyrygentem Lambda Ensemble (Poznańskiej Orkiestry Laptopowej).

Wykłada w Akademii Muzycznej im. Ignacego Jana Paderewskiego w Poznaniu (Instytut kompozycji i teorii muzyki). Jest członkiem Zarządu Oddziału Poznańskiego ZKP.

Katalog kompozytora w wydawnictwie BabelScores
www.babelscores.com/MichalJanocha

Chamber Music VI

Kolejna część cyklu *Transfers* na zespoły i elektronikę rozpoczętego w 2017 roku.

Agnieszka ZDROJEK-SUCHODOLSKA studia kompozytorskie ukończyła w Akademii Muzycznej im. Ignacego Jana Paderewskiego w Poznaniu pod kierunkiem prof. Zbigniewa Kozuba. Edukację muzyczną uzupełniała na Podyplomowych Studiach Muzyki Filmowej, Komputerowej i Twórczości Audiowizualnej w Akademii Muzycznej im. Grażyny i Kiejstuty Bacewiczów oraz w Państwowej Wyższej Szkole Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej im. Leona Schillera w Łodzi pod kierunkiem: Krzysztofa Knittla, Macieja Zielińskiego, Krzesimira Dębskiego, Włodzimierza Pawlika oraz Zygmunta Koniecznego. Uczestniczyła w Warsztatach Kompozytorskich dla Młodych Twórców „Muzyka i Zabawa”, organizowanych przez Centrum Sztuki Dziecka w Poznaniu, prowadzonych przez kompozytorów: Lidie Zielińską i Jarosława Siwińskiego oraz animatorki sztuki Hannę Gawrońską i Agatę Felikszeńską-Igiel, a także w Warsztatach Twórczych z Zakresu Kompozycji Muzyki Filmowej, prowadzonych przez Pawła Mykietynę, Philla Niblocka, Marka Chołoniewskiego, Cezarego

Duchnowskiego, Stanisława Syrewicza, Krzysztofa Zanussiego, Macieja Strzembosza, Piotra Dumalę i Andrzeja Titkova.

Agnieszka Zdrojek-Suchodolska jest laureatką ogólnopolskich i międzynarodowych konkursów kompozytorskich. Jej utwory wykonywane były w Polsce, Norwegii, Belgii, Niemczech, Hiszpanii, Francji, Japonii, Iranie, Szwecji, we Włoszech oraz na Białorusi, podczas wielu ważnych wydarzeń muzycznych takich, jak „Poznańska Wiosna Muzyczna”, Musica Polonica Nova we Wrocławiu, Festiwal Wiosny w Poznaniu, Musica Moderna w Łodzi, Międzynarodowy Festiwal Twórczości Kobiet „No Women No Art.” w Poznaniu, Międzynarodowe Warsztaty Teatru Sztuki Mimiu „Milczące ciało” w Warszawie i Tokio, Międzynarodowe Forum Kompozytorów w Poznaniu, 2nd i 4th Teheran International Contemporary Music Festival w Teheranie, intersonanzen Bardenburgisches Fest Neuer Musik w Poczdamie. Jest autorką hejnału Międzynarodowego Festiwalu Muzycznego „Nadnoteckie Bel Canto”. Współpracowała z wieloma wybitnymi dyrygentami, jak: José Maria Florêncio, Jörn Edvin Schau, Marta Kluczyńska, Rafał Kłoczko, Jakub Chrenowicz, Paweł Joks, Jakub Haufa, Jerzy Kosek, Marcin Sompoliński, Aleksander Gref.

Jej wybrane kompozycje kameralne oraz symfoniczne są nagrane i wydane na płytach CD, a w 2018 roku została wydana płyta monograficzna *Strumień czasu. Retrospekcje* z utworami głównie symfonicznymi (Wydawnictwo Akademii Muzycznej im. Ignacego Jana Paderewskiego w Poznaniu AM 0-80). Posiada w swoim dorobku również wydane drukiem kompozycje przez Wydawnictwo MERAKEL w Łodzi oraz Sanktuarium Świętego Józefa w Kaliszu. Promowała swoją działalność kompozytorską oraz pedagogiczną podczas międzynarodowych i ogólnopolskich konferencji, w Polsce i zagranicą.

Zasiada w jury ogólnopolskich i międzynarodowych konkursów kompozytorskich. Współpracuje z Teatrem Sztuki Mimiu Stefana Niedziałkowskiego w Warszawie, z Zespołem Szkół Muzycznych w Poznaniu jako nauczyciel dyplomowany, a także z poznańską Akademią Muzyczną, gdzie obecnie jest zatrudniona na stanowisku adiunkta.

Pejzaż alpejski na zespół kameralny powstał w 2025 roku i jest widokówką dźwiękową z podróży pociągiem panoramicznym Bernina Express z Chur (Szwajcaria) do Tirano (Włochy) przez Alpy.

Barbara KASZUBA, absolwentka ZSM w Poznaniu: Ogólnokształcącej Szkoły Muzycznej II st. im. Jadwigi Kaliszewskiej (Poznańska Szkoła Talentów) – skrzypce w klasie mgr M. Bocka (2002) i Państwowej Szkoły Muzycznej II st. im. Fryderyka Chopina – fortepian w klasie mgr B. Jarantowskiej (2003); ukończyła Akademię Muzyczną im. Ignacego Jana Paderewskiego w Poznaniu w klasie kompozycji prof. Grażyny Pstrokońskiej-Nawratil (2007) – dyplom z wyróżnieniem oraz Akademię Muzyczną im. Feliksa Nowowiejskiego w Bydgoszczy w klasie skrzypiec prof. Marcina Baranowskiego (2011); w 2005 roku studia w ramach programu LLP Socrates/Erasmus w Hochschule für Musik Carl Maria von Weber w Dreźnie w klasie kompozycji prof. W. Krätschmara; w 2007 roku pobyt twórczy w Woodside-Kalifornia; w 2013 uzyskała stopień doktora w Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu, a w 2019 uzyskała stopień doktora habilitowanego w AM w Poznaniu. Od 2007 roku pracuje w Akademii Muzycznej w Poznaniu (od 2014 adiunkt w Katedrze Kompozycji). Należy do Związku Kompozytorów Polskich. Próby kompozytorskie podejmowała od najmłodszych lat szkolnych, konsultując je z prof. prof. Andrzejem Koszewskim, Markiem Stachowskim, Romualdem Twardowskim.

Otrzymała wiele nagród na konkursach kompozytorskich m.in. CANTABILE 95 w Krakowie, Konkursie im. Andrzeja Krzanowskiego w Czechowicach-Dziedzicach (1997, 2002), PATRI PATRIAE '98 w Katowicach, CRESCENDO '99 w Tarnowie (Grand Prix), IBLA '99 (Nowy Jork, Ragusa), w Sanoku (2003, Grand Prix w 2009, 2017); Warszawie (ZKP, 2004 i 2006), we Wrocławiu (I nagroda, 2005), konkursie Instytutu Muzyki i Tańca „Kompozytor-Rezydent” – rezydencja w orkiestrze Kameralnej PR „Amadeus” pod dyr. A. Duczmal-Mróż w sezonie 2012/13, Międzynarodowy projekt The RêDi-Music works for Sampo MUSINFO (Francja, 2021), Global Music Awards (California, USA, 2022) oraz wykonawczych: finalistka Konkursu Muzyki XX wieku dla Młodych Wykonawców w Radziejowicach (skrzypce, 1999, 2001); i nagród w kategorii zespołów kameralnych (duet skrzypce i akordeon) w Sanoku (2000), Mławie (2001, 2002), II nagród w Castelfidardo (Włochy, 2001) i Klingenthal (Niemcy, 2002), I nagroda i nagroda specjalna European Union of Music Competition for Youth (Poprad, Słowacja, 2003).

Stypendystka Business and Professional Women's Club Poznań, Krajowego Funduszu na rzecz Dzieci, Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (1998, 2000, 2002, 2006), programu MKiDN Młoda Polska – autorska płyta *My Music* (wyd. Acte Préalable 2005), Djerisi - UNESCO 2007, nagroda dziennikarzy Medal Młodej Sztuki (2010); Marszałka Województwa Wielkopolskiego (2012, kurs w Darmstadt), Instytutu Adama Mickiewicza (2013), Medal „Młody Pozytywista” Towarzystwa im. H. Cegielskiego (2013), nagroda Rektora Akademii Muzycznej w Poznaniu (2021), odznaka honorowa „Zasłużony dla Kultury Polskiej” (2022).

Jej utwory publikowane są przez wydawnictwa: ASTRA w Łodzi, FONOLA w Warszawie, PWM w Krakowie, Wydawnictwo Akademii Muzycznej w Poznaniu, CHIOLA MUSIC PRESS we Włoszech, University of East Sarajewo, Academy of Music East Sarajewo w Bośni i Hercegowinie oraz wykonywane przez solistów, zespoły kameralne i orkiestry takie, jak Trio Jagiellońskie, Lutostawski Quartet, Wieniawski Kwartet, RIOT Ensemble, Islenski Flautukórinn, LENsemble Vilnius, „Sepia Ensemble”, Reed Connection Trio, Orkiestra Kameralna PR „Amadeus” w Poznaniu pod dyr. Agnieszki Duczmal i Anny Duczmal-Mróż, Orkiestra Symfoniczna Filharmonii Pomorskiej w Bydgoszczy, Filharmonia Częstochowskiej, Tatrzańska Orkiestra Klimatyczna, Orkiestra Muzyki Nowej, Warszaw Camerata, Orkiestra Symfoniczna Akademii Muzycznej w Poznaniu, Orkiestra Symfoniczna Zespołu Szkół Muzycznych im. M. J. Żebrowskiego w Częstochowie, Orkiestra Filharmonii Podkarpackiej, Orkiestra Filharmonii Kameralnej w Łomży, the Orchestre National de Bretagne pod dyr. Ch. Dufresne. W 2019 roku wydała swoją drugą autorską płytę *Nie tylko z Islandii* (wyd. Akademii Muzycznej w Poznaniu).

www.barbarakaszuba.com

Kompozycja *Integrazioni* powstała w 2025 roku z okazji 100-lecia Związku Kompozytorów Polskich. Muzyczne integracje w utworze odbywają się na wielu poziomach, tworząc zróżnicowane płaszczyzny brzmieniowe.

Ewa FABIAŃSKA-JEŁIŃSKA w 2013 roku ukończyła z wyróżnieniem Akademię Muzyczną im. Ignacego Jana Paderewskiego w Poznaniu. Jest także absolwentką studiów podyplomowych z kompozycji (2014) w Universität für Musik und darstellende Kunst w Wiedniu oraz studiów licencjackich z zakresu muzykologii na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. W roku 2016 uzyskała stopień doktora w dziedzinie sztuk muzycznych w dyscyplinie artystycznej kompozycja i teoria muzyki, a w roku 2023 stopień doktora habilitowanego.

Jest laureatką kilkudziesięciu prestiżowych ogólnopolskich i międzynarodowych konkursów kompozytorskich m.in. Międzynarodowego Konkursu Kompozytorskiego w Oklahoma City, USA (2010), Międzynarodowego Konkursu Kompozytorskiego Gramodeska w Pradze (2011), Ogólnopolskiego Konkursu Kompozytorskiego im. Tadeusza Ochlewskiego, organizowanego przez Polskie Wydawnictwo Muzyczne (2011 oraz 2015), Międzynarodowego Konkursu Kompozytorskiego Marathon V-Festival for young contemporary music w Wiedniu (2013), Ogólnopolskiego Konkursu Kompozytorskiego Koła Młodych ZKP im. Zygmunta Mucińskiego (2013, 2014), XIV International Forum Music of Youth w Kijowie (2016), Special Prize European Piano Bridge na IV Międzynarodowym Konkursie Kompozytorskim Artistes en Herbe w Luksemburgu (2017), II nagrody na Międzynarodowym Konkursie Kompozytorskim First Accordion Composition Competition Fidelio w Madrycie (2017), III nagrody na Międzynarodowym Konkursie Kompozytorskim 4th Opus Dissonus Composition Competition w Brazylii (2018), Międzynarodowego Konkursu Kompozytorskiego KALEIDOSCOPE 2019 w Los Angeles (2019), Międzynarodowego Konkursu Kompozytorskiego Subtle Cheetah Brass Quintet w Nowym Jorku (2019), International Composition Competition NEW VISION w Nowym Jorku (2020), International Call for Score Musica Prospettiva we Włoszech (2020-2021). Otrzymała wyróżnienie na Międzynarodowym Konkursie Kompozytorskim Classic Pure Vienna International Music Competition (2022), wyróżnienie na IX International Piano Competition Smederevo w kategorii kompozycji w Serbii (2022), Złoty Dyplom w kategorii „Kompozycja” na Międzynarodowym Konkursie „Muzyczne Orły” (2023) oraz Outstanding Creativity Special Prize i Diamond Price podczas Międzynarodowego Konkursu World Artistry Music Award.

Ewa Fabiańska-Jełińska otrzymała wiele stypendiów artystycznych i naukowych m.in. stypendia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (2012, 2020, 2024, w tym stypendium „Młoda Polska”), Stypendia Twórcze ZAiKS, Stypendium dla Wybitnych Młodych Naukowców, przyznawane przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego (2017-2020), Kultura polska na świecie (Instytut Adama Mickiewicza) czy Medal Młodej Sztuki Głosu Wielkopolskiego (2020).

Jej utwory są niezwykle często wykonywane w kraju oraz podczas licznych prestiżowych festiwali i koncertów muzyki współczesnej w Europie (Austria, Belgia, Francja, Czechy, Litwa, Dania, Estonia, Grecja, Hiszpania, Portugalia, Holandia, Irlandia, Luksemburg, Niemcy, Włochy, Norwegia, Majorka, Słowenia, Szwecja, Ukraina, Islandia, Węgry, Szwajcaria, Kosowo), Azji (Indonezja, Iran, Korea Południowa, Tajlandia, Vietnam), Ameryce Północnej (Nowy Jork, Kalifornia, Oklahoma City, Nowy Meksyk, Kansas, New Jersey, Sacramento), Ameryce Południowej (Brazylia) oraz w Australii (Sydney).

Utwory Ewy Fabiańskiej-Jełińskiej są regularnie wydawane m.in. przez PWM, DUX, Ars Musica, Wydawnictwo Stowarzyszenia Polskich Muzyków Kameralistów, Acte Préalable, Crescendo Brass z Niemiec (zamówienie specjalne Internationale Posaunenvereinigung), DA VINCI Publishing (Japonia/Włochy) czy Norsk Musikforlag z Norwegii.

W 2021 roku ukazała się pierwsza płyta monograficzna kompozytorki Ewy Fabiańskiej-Jełińskiej. *Chamber Music*, wydana przez DUX, za którą kompozytorka otrzymała Bronze Medal na prestiżowym konkursie Global Music Awards w Kalifornii w 2 kategoriach: composition/composer oraz emerging artists. Kompozytorka ma na swoim koncie również nominację do nagrody muzycznej FRYDERYK za opracowanie utworu Krzysztofa Pendereckiego *Winterreise* na puzon i orkiestrę symfoniczną. Ewa Fabiańska-Jełińska, która otrzymała odznakę honorową „Zasłużony dla

Kultury Polskiej” (2021), jest członkiem Zarządu Głównego ZKP, Prezesem Poznańskiego Oddziału ZKP, członkiem Polskiego Towarzystwa Muzyki Współczesnej, adiunktem w Akademii Muzycznej im. Ignacego Jana Paderewskiego w Poznaniu.

www.fabianskajelinska.com

Tytuł utworu **Rocking Music** stanowi aluzję do kompozycji Kazimierza Serockiego – *Swinging Music*. Utwór *Rocking Music* przeznaczony jest na zbliżoną obsadę instrumentalną rozszerzoną o kilka instrumentów; zawiera szereg technik wykonawczych, których celem jest wyeksponowanie sfery brzmieniowej. W kompozycji znajdują się nawiązania do muzyki rozrywkowej (zwłaszcza rockowej) – to upust żywiołowości, ruchu, motoryki aż do osiągnięcia kulminacji wyrazowej, w której klasyczne instrumenty stopniowo wychodzą poza swoją codzienną funkcję, przypominając brzmienie „rockowe”. Utwór dedykuję pamięci Rafała Zapały.

Ewa Fabiańska-Jelińska

Katarzyna TABOROWSKA-KASZUBA, ur. 31 maja 1974 w Krakowie; kompozytorka i skrzypaczka. W latach 1993-95 uczyła się kompozycji pod kierunkiem Bogusława Schaeffera. W 2001 roku ukończyła studia kompozytorskie w klasie Lidii Zielińskiej w Akademii Muzycznej w Poznaniu, a w 2012 roku - Podyplomowe Studia Muzyki Filmowej, Teatralnej i Twórczości Audiowizualnej. Obecnie jest uczestnikiem Studiów Doktoranckich w zakresie kompozycji w krakowskiej Akademii Muzycznej. Swoje umiejętności doskonaliła podczas Międzynarodowych Warsztatów Muzyki Współczesnej Kraków/Stuttgart, warsztatów Acanthes 2000 (jako stypendystka Stowarzyszenia Muzyka Centrum), prowadzonych przez paryski IRCAM oraz Międzynarodowych Warsztatów Multimedialnych w Skokach. Jako skrzypaczka, wykonuje własne kompozycje solo oraz w zespołach, m.in.: Trio + i Familiare.

Jej utwory były wykonywane na wielu festiwalach muzyki współczesnej takich, jak Poznańska Wiosna Muzyczna (1998, 2000, 2012), Musica Polonica Nova we Wrocławiu (2000), Biennale Sztuki dla Dziecka w Poznaniu (2003, 2005), Festiwal Muzyki Elektronicznej i Komputerowej ACOUSMANIA (2003), Festiwal Muzyki Współczesnej w Chile (2005), XVI Festival Forest Czech Republic (2005), Festiwal Audio Art (2005, 2014), No Woman No Art (2011). W 2002 roku zadebiutowała na festiwalu „Warszawska Jesień”; jej utwór *Dysocjacje* na akordeon solo (2002), wykonany przez Borisa Lenkę, skomponowany został na zamówienie Fundacji Przyjaciół „Warszawskiej Jesieni”, przy wsparciu finansowym Die Ernst von Siemens Musikstiftung. Na koncertach Koła Młodych, towarzyszących „Warszawskiej Jesieni”, wykonane zostały jej utwory: w 2003 roku – *EQ SOUND* na flet, klarnet, skrzypce i wiolonczelę (2002), a w 2005 – *u 00* na taśmę (2001).

W 2005 kompozytorka zrealizowała w Studiu Eksperymentalnym Polskiego Radia utwór do projektu *Rej 2005* (zamówienie Polskiego Radia), którego premiera miała miejsce 28 marca 2006 roku w Programie 2 PR. 5 grudnia 2012 roku w Mazowieckim Centrum Kultury i Sztuki odbył się koncert poświęcony jej twórczości z cyklu *Portrety Kompozytorów*, organizowany przez Związek Kompozytorów Polskich, na którym kompozytorka zaprezentowała wybrane utwory, powstałe w latach 2003-2012.

Jej utwory były emitowane przez Radio Beethoven (Chile), Radio Monalisa (Holandia), Radio Merkury w Poznaniu.

Katarzyna Taborowska od 1999 jest członkiem Koła Młodych ZKP, od 2005 – Polskiego Stowarzyszenia Muzyki Elektroakustycznej (PSeME).

Bilecik na flet, obój, klarnet, puzon, perkusję, fortepian, skrzypce, altówkę i wiolonczelę. To jest bilecik, a na nim słów kilka. Życzenia, bukiecik i słodka chwilka. Wstążeczka, supełek, nut kilka, likierek.

Dominik PUK, ur. w 1993; kompozytor i pedagog. Absolwent Akademii Muzycznej im. Ignacego Jana Paderewskiego w Poznaniu w klasie prof. Lidii Zielińskiej, gdzie obecnie wykłada. Kształcił się także w Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie (doktorat z kompozycji), na Universität für Musik und darstellende Kunst w Grazu (program Erasmus+, klasa prof. Beata Furrera) oraz na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu (prawo).

Jego twórczość obejmuje szerokie spektrum gatunków – od muzyki solowej i chóralnej po elektroakustyczną i intermedialną – i była prezentowana w kraju, w wielu krajach Europy (m.in. Austria, Francja, Niemcy, Szwecja, Węgry, Włochy, Wielka Brytania) oraz w Chinach. Jest laureatem licznych konkursów kompozytorskich, m.in. Kolonia 2021, Paryż 2021 i stypendiów artystycznych.

Współzałożyciel Trans-for-Matha Ensemble, członek Związku Kompozytorów Polskich. Jego zainteresowania badawcze obejmują gest muzyczny oraz sztukę intermedialną.

διαχωρίζω [diachōrízō] na flet, obój, klarnet, puzon, perkusję, fortepian, dwoje skrzypiec, altówkę i wiolonczelę. Perspektywa odejścia – takiego kosmicznego, totalnego, do innego wymiaru - jednych przeraża aż po ucieczkę, innych zaś zmraża aż po polerowanie status quo. a może tylko dyspozycja wewnętrzna do ciągłej zmiany pozwoli przekroczyć ten próg? w końcu wszystko się musi zmienić, żeby zostało po staremu.

Katarzyna KWIECIEŃ-DŁUGOSZ, ur. 26.01.1978, Głogów; kompozytorka i tłumaczka. Ukończyła kompozycję w Akademii Muzycznej im. Ignacego Jana Paderewskiego w Poznaniu pod kierunkiem prof. Mirosława Bukowskiego i lingwistykę stosowaną. Studiowała także muzykę filmową, muzykę komputerową i twórczość audiowizualną w Akademii Muzycznej im. Grażyny i Kiejstuty Bacewiczów w Łodzi oraz arteterapię na Uniwersytecie Medycznym im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu. W 2012 roku uzyskała stopień doktora, a w 2019 doktora habilitowanego. Od 2005 roku pracuje w Instytucie Muzyki Uniwersytetu Zielonogórskiego. Obecnie pełni funkcje dziekana Wydziału Artystycznego i kierownika Katedry Kompozycji i Teorii Muzyki. W ubiegłych latach pełniła także funkcje zastępcy dyrektora Instytutu Muzyki (2016-2020) oraz prodziekana Wydziału Artystycznego (2020-2024).

Jest laureatką nagród na konkursach kompozytorskich w kraju i za granicą, m.in. Reinl Preis (Austria, 2003), Suoni di fiaba (Włochy), Alfredo Casella (Włochy), Vera Passio (Warszawa), Srebrna Szybka (Kraków), Fontannie bije ten dzwon (Gdańsk). Jej utwory były wielokrotnie wykonywane w całej Polsce i za granicą (w Europie, Wietnamie, Argentynie, Kanadzie, Australii i Stanach Zjednoczonych), w ramach festiwali muzyki współczesnej oraz festiwali carillonowych. Była stypendystką Ministra Kultury i Sztuki, Kraju związkowego Brandenburgii oraz Niemieckiej Rady Muzycznej. Jest tłumaczką języka niemieckiego, w tym charakterze współpracuje z wydawnictwami i czasopismami muzycznymi.

Jest członkiem Związku Kompozytorów Polskich i Polskiego Towarzystwa Muzyki Współczesnej.

RAFA to utwór dedykowany pamięci Rafała Zapały, napisany dla poznańskiego zespołu „Sepia Ensemble”, z którym był szczególnie związany. Tytuł utworu ma znaczenie dwojakie: litery z imienia Rafał posłużyły do

określenia wyjściowego materiału muzycznego (re, a, f). Imię w tytule jest niedokończone, tak jak dzieło Rafała, który odszedł zdecydowanie za wcześnie... Można też odczytać tytuł jako słowo „rafa” - w nawiązaniu do fantastycznych twórców, jakim są rafa koralowe. Tworzone z organicznych, drobnych elementów, przybierające najróżniejsze, niespotykane dotąd formy. To samo można powiedzieć o muzyce Rafała. Ale „rafa” może oznaczać także niespodziewane trudności, na jakie napotykamy - a tych w życiu Rafała nie brakowało.

Katarzyna Kwiecień-Długosz

SEPIA ENSEMBLE to jeden z nielicznych zespołów muzyki współczesnej w Polsce. Powstał w 2012 roku w Poznaniu, z inicjatywy Artura Kroschla i Rafała Zapały. W jego skład wchodzi muzyki, których łączy szczególna pasja wykonywania muzyki najnowszej. Artyści poszerzają często akustyczne brzmienia o środki elektroniczne. Trzon zespołu tworzy dwunastu muzyków-solistów występujących w rozmaitych konfiguracjach, od solowych do dużych składów ensemblowych. W grudniu 2012 roku zespół zrealizował dwa projekty z okazji Roku Cage'a, na które złożyły się dzieła amerykańskiego artysty. Rok później muzycy dwukrotnie wystąpili podczas Festiwalu Muzyki Elektroakustycznej Musicacoustica-Beijing w Pekinie, poświęcając jeden koncert muzyce elektroakustycznej, drugi zaś w hołdzie Witoldowi Lutosławskiemu. Od 2013 roku Sepia Ensemble pełni rolę zespołu-rezydenta Festiwalu Muzyki Współczesnej „Poznańska Wiosna Muzyczna”. z tej okazji muzycy mieli przyjemność dokonywać prawykonan utworów uznanych polskich i zagranicznych kompozytorów. Wśród nich znaleźli się m.in. Chang Seok Choi, Rafał Zapała, Artur Kroschel, Kaveh Djodat, Arshia Samsaminia, Idin Samimi Mofakham, Jaromir Gajewski czy Reinhard Karger. Od 2014 roku Sepia Ensemble realizuje szczególny projekt artystyczny Zooming - cykl koncertów poświęconych współczesnej muzyce poszczególnych krajów. Tak zrealizowano m.in. projekty Zooming: Ireland w dublińskim Hugh Lane Gallery (2015), Zooming: Estonia na festiwalu Estonian Music Days (2015), Zooming: Luxembourg w Foyer Européen (2016) czy Zooming: Iran na II Międzynarodowym Festiwalu Muzyki Współczesnej w teherańskim Roudaki Hall (2017).

Poza swoją autorską działalnością opartą na cyklu Zooming, zespół dostał szereg zaproszeń na festiwale oraz wydarzenia kulturalne skupione wokół muzyki współczesnej takie, jak Festival für Aktuelle Musik Randfestspiele w Zepernicku (Niemcy, 2015), Festiwal 7 Nurtów + 7 Premier = 70 lat ZKP w warszawskim Studiu Polskiego Radia im. Witolda Lutosławskiego (2016), Międzynarodowe Forum Kompozytorów w Poznaniu (2015, 2016), V Festiwal Muzyki Współczesnej „Nowa Muzyka” w Bydgoszczy (2017), Festiwal Muzyki Współczesnej „Sonus ex Machina” w Poznaniu (2017), Poznańskie Koncerty Muzyki Kameralnej (2017, 2019), 71. Sesja „Musica Moderna” w Łodzi (2017), Kulturalny Stary Rynek w Poznaniu (2018), cykl „Moja Muzyka” w poznańskim Centrum Kultury Zamek (2018, 2019), Koncert Kompozytorski Instytutu Muzyki Uniwersytetu Zielonogórskiego i Katedry Kompozycji Akademii Muzycznej w Poznaniu, „Inklinacje/Refleksje/Niedopowiedzenia: Kompozytorzy ziem zachodnich dla Niepodległej” w Zielonej Górze (2018), 28. Portrety Kompozytorów - Monika Kędziora w warszawskiej siedzibie PWM (2018), Festiwal Probalica (2019, 2020), Międzynarodowy Festiwal LOOP II w Espace Senghor, (Bruksela, 2019), Koncert „Wizje/Inspiracje/Nawiązania” w Zielonej Górze (2019).

W 2017 roku zespół został zaproszony przez kompozytora Reinharda Kargera do udziału w koncercie jubileuszowym z okazji jubileuszu 200-lecia Uniwersytetu Muzycznego w Wiedniu. W 2018 roku Sepia Ensemble został beneficjentem programu „Artysta-Rezydent” Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz Instytutu Muzyki i Tańca. Rezydentura składała się z trzech koncertów objętych rezydencją artystyczną przez Filharmonię Dolnośląską w Jeleniej Górze: koncertu symfonicznego, podczas którego dokonano prawykonania utworu *Symfonia concertante* Tomasza Citaka na skrzypce, obój, puzon, fortepian, wiolonczelę i orkiestrę pod batutą Aleksandra Grefa, koncertu edukacyjnego dla młodych melomanów oraz koncertu kameralnego w Cieplicach. Innym autorskim przedsięwzięciem zespołu jest cykl koncertów zorganizowanych na 100-lecie nadania praw wyborczych kobietom w Polsce (2018), co spotkało się

z dużym entuzjazmem publiczności. Z kolei w 2020 roku zespół Sepia Ensemble zaprezentował swoje umiejętności szerszej grupie odbiorców, biorąc udział w internetowym projekcie Muzyczna Sieć dla Młodzieży. Zespół realizował projekty w ramach programów „Zamówienia kompozytorskie”. Regularnie otrzymuje dofinansowania na realizację swoich autorskich projektów w Urzędzie Miasta oraz Wielkopolskim Urzędzie Wojewódzkim w Poznaniu. Sepia Ensemble wielokrotnie otrzymywał dofinansowania z programu „Kultura Polska na Świecie” Instytutu Adama Mickiewicza w Warszawie. Wykonując utwory na większe składy zespół ściśle współpracuje z młodym pokoleniem dyrygentów, do których zalicza się m.in. Jan Wierzbę, Jarosław Szemet, Jakub Chrenowicz, Aleksander Gref, Katarzyna Tomala-Jedynak, Alicja Herma. W 2021 roku zespół rozpoczął nowy cykl koncertów pt. Sepia w obrazie, słowie i dźwięku - pierwszą odsłonę poświęcono Stanisławowi Lemowi. W 2022 roku muzycy wydali swoją pierwszą płytę w prestiżowym wydawnictwie DUX. W tym samym roku zespół wziął udział w programie Scena Muzyki Polskiej. W 2023 roku ich interpretacja *Swinging Music* Kazimierza Serockiego znalazła się na kolejnej płycie wydawnictwa DUX pt. *Serocki - Trombone Works*. W tym samym roku wydawnictwo RecArt opublikowało płytę *L'Atelier Sonoristiques - Sonoristic Workshop*.

Zespół działa w składzie:

Paulina GRAŚ-ŁUKASZEWSKA – flet

Paulina KOŃCZAL – obój

Szymon JÓŹWIĄK – klarnet

Wojciech JELIŃSKI – puzon

Aleksandra WAWRZYŃIAK – instrumenty perkusyjne

Tomasz SOŚNIAK – fortepian

Olga WINKOWSKA, Ostap MAŃKO – skrzypce

Kamil BABKA – altówka

Anna SZMATOŁA – wiolonczela

Michał JANOCHA, ur. 7 lutego 1990, Łowicz; kompozytor, dyrygent, pedagog.

Dyrektor Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Współczesnej Poznańska Wiosna Muzyczna, założyciel i dyrygent zespołu muzyki nowej Trans-forma Ensemble, prezes Poznań Contemporary Music Foundation, wykładowca w Akademii Muzycznej im. I.J. Paderewskiego w Poznaniu, członek Zarządu Oddziału Poznańskiego ZKP.

Jest absolwentem Akademii Muzycznej im. I.J. Paderewskiego w Poznaniu, gdzie studiował w klasie kompozycji Lidii Zielińskiej oraz w klasie dyrygentury symfonicznej Marcina Sompolińskiego (dyplomy z wyróżnieniem). Kształcił się w zakresie kompozycji elektroakustycznej w Poznaniu i Budapeszcie (Lidia Zielińska, Andrea Szigetvári). W 2019 roku, po obronie dysertacji pt. *Współczesne systemy wielokanałowej projekcji dźwięku jako środek wyrazu artystycznego*, nadano mu stopień doktora sztuki w dziedzinie sztuk muzycznych, dyscyplinie artystycznej kompozycja i teoria muzyki.

Tworzy muzykę kameralną, symfoniczną, elektroakustyczną, instalacje dźwiękowe, muzykę teatralną i operową. Utwory Michała Janochy wykonywane były w Europie, Stanach Zjednoczonych i Azji podczas takich festiwali, jak: Yeongwol Contemporary Music Festival, Musica Electronica Nova, Autumn Waves, Earth Day Art Model, CAFE Budapest Contemporary Arts Festival, Audio Art Festival, MDF MUSIC.DESIGN. FORM Festival, Poznańska Wiosna Muzyczna, Warszawskie Spotkania Muzyczne i in. Był kompozytorem rezydentem festiwalu Yeongwol Contemporary Music Festival (Korea Południowa, 2023).

POZNAŃSKI ODDZIAŁ ZWIĄZKU KOMPOZYTORÓW POLSKICH powstał w 1953 roku. Od 1961 roku organizuje Międzynarodowy Festiwal Muzyki Współczesnej Poznańska Wiosna Muzyczna, zainicjowany przez Tadeusza Szeligowskiego i Floriana Dąbrowskiego. Festiwal, podczas którego prezentowana jest najnowsza twórczość polskich i zagranicznych kompozytorów reprezentujących różne pokolenia, wypełniają koncerty, instalacje dźwiękowe, performanse, spektakle taneczne, warsztaty, spotkania, a także wydarzenia twórcze dla dzieci i młodzieży. Obecnym dyrektorem Festiwalu Poznańska Wiosna Muzyczna, na który zapraszani są wybitni artyści specjalizujący się w wykonywaniu muzyki współczesnej, jest Michał Janocha.

Poznański Oddział ZKP organizuje również cykl koncertów Kompozytorzy Poznańscy i ich Goście. W ostatnich latach w ramach wskazanego wydarzenia, podczas którego prezentowane są nie tylko utwory poznańskich kompozytorów, ale również przedstawicieli wszystkich Oddziałów ZKP oraz kompozytorów zagranicznych, zaproszeni byli, m.in. następujący artyści: kwartet smyczkowy NeoQuartet, zespół muzyki współczesnej Sepia Ensemble, duet fortepianowy La Valse'89, Łukasz Długosz, Agata Kielar-Długosz, Andrzej Jungiewicz.

W skład Poznańskiego Oddziału ZKP wchodzi obecnie 32 osoby (kompozytorzy i muzykolodzy).

Aktualne informacje o działalności Poznańskiego Oddziału ZKP:

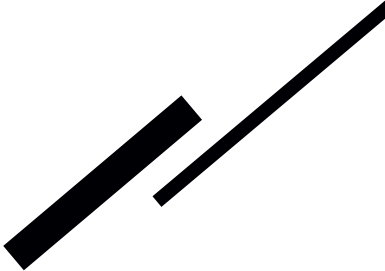
<https://www.facebook.com/ZKPPOZNAN>

Zarząd Poznańskiego Oddziału ZKP:

Ewa Fabiańska-Jelińska - prezes

Agnieszka Zdrojek-Suchodolska - wiceprezes

Michał Janocha - skarbnik

10

**LISTOPADA
2025**

**poniedziałek
godz. 19.00**

**Uniwersytet Muzyczny
Fryderyka Chopina
Sala Koncertowa
ul. Okólnik 2**

Koncert Oddziału Łódzkiego ZKP

**SOUNDCHECK NEW MUSIC ENSEMBLE
Maciej KOCZUR – dyrygent**

Bronisław Kazimierz PRZYBYLSKI

Six for Six na zespół kameralny (1990)

Artur ZAGAJEWSKI

Drzeworyty na 6 instrumentów i audio track (klarnet basowy, fortepian, perkusja, gitara elektryczna, wiolonczela, kontrabas) (2015)

Marcin STAŃCZYK

Posłuchy na flet, klarnet, wiolonczelę, gitarę i fortepian (2015)

Sławomir KACZOROWSKI

Łódzka impresja na flet, obój, klarnet, fagot, fortepian (2020)

Maciej KABZA

Obrazy metafizyczne na zespół (flet, klarnet, fagot, perkusja, fortepian, skrzypce, altówka, wiolonczela) (2022)

Tomasz SZCZEPANIK

Nowy utwór na zespół (flet piccolo, klarnet basowy, fortepian, 2 skrzypiec, altówka, wiolonczela, kontrabas) (2025)

Marta ŚNIADY

lumen na zespół kameralny (klarnet basowy, fagot, trąbka, perkusja, fortepian, skrzypce, altówka, wiolonczela) (2016)

Trzypokoleniowa reprezentacja kompozytorów związanych z Łodzią i łódzką uczelnią kusi by postawić pytanie czy istnieją – być może – elementy ich łączące. Jednak wydaje się, że program koncertu pokaże przede wszystkim kompozytorskie indywidualności, podążanie własną drogą, otwartość na nowe impulsy płynące z obszaru współczesnej kultury oraz niezależność wobec mainstreamowych hierarchii. Takim twórcą był niewątpliwie **Bronisław Kazimierz Przybylski** (1941-2011), w którego obszernej twórczości znajdziemy zarówno przejawy eksperymentowania z formą otwartą, aleatoryzmem czy grafiką muzyczną, jak i dzieła podejmujące dialog z tradycją (np. *Missa Papae Joannis Pauli Secundum, a Varsovie, Concerto polacco* itd.).

Six for Six na zespół kameralny (1990) należy do pierwszego rodzaju; jest to seria sześciu grafik będących według założenia kompozytora – muzycznymi komentarzami do poruszającej swego czasu książki Raymonda A. Moody'ego *Life after life*. Charakterystyczna dla kompozytora poliwersyjność przyjmuje tu postać dowolności w obsadzie instrumentalnej (podczas prawykonania w 1990 roku była to wersja czysto smyczkowa) oraz niezdeterminowanej formy, w czym przejawia się niewątpliwie wpływ Romana Haubenstocka-Ramatiego, czołowego w latach 70. ubiegłego stulecia przedstawiciela europejskiej grafiki muzycznej jako gatunku.

Artur Zagajewski w *Drzeworytach* na klarnet basowy, perkusję, gitarę elektryczną, fortepian, wiolonczelę, kontrabas i audio track (2015) zaczerpnął inspirację z twórczości polskiego grafika i rysownika, Tadeusza Kulisiewicza (1899-1988). Jego prace pochodzące z okresu międzywojennego charakteryzowały „brzydkie, kanciaste, surowe, zastygłe w ruchu postaci, których dramat podkreśla toporność pociętego dłutem klocka drzeworytniczego oraz silne kontrasty czerni i bieli” (S. Krzysztofowicz-Kozakowska, *Sztuka II RP*, wyd. BoSz 2013). To dzięki drzeworytom zebranych w tece *Szlembark*, wydanej w 1931 roku, a zawierającej pejzaże i portrety mieszkańców biednej wsi w Górcach, krytycy polscy i europejscy odkryli Kulisiewicza.

Artur Zagajewski w swej twórczości poszukując nowych brzmień często sięga po niekonwencjonalne środki wykonawcze. I tak, w prezentowanym utworze stosuje tzw. preparację instrumentów, np. kładąc różne przedmioty między sztabkami marimby lub przesuwając butelkę po strunach fortepianu czy wkładając wykałaczki między struny gitary, wiolonczeli i kontrbasu. W ten sposób wykonanie muzyki zyskuje swoisty element teatralności. W partii taśmy wykorzystano przetworzone nagranie kujawskiej pieśni oczepinowej *A wiernie ja Panu Bogu służyła*. *Drzeworyty* zostały napisane dla amerykańskiego zespołu *Bang on a Can All Stars*; prawykonanie miało miejsce w 2015 roku podczas Festiwalu Tradycji i Awangardy Muzycznej KODY w Lublinie.

Z tego samego 2015 roku pochodzi kompozycja **Marcina Stańczyka** *Posłuchy* na flet, klarnet, wiolonczelę, gitarę i fortepian, zamówiona przez Filharmonię Narodową z okazji koncertu portretowego Zygmunta Krauzego i jemu zadedykowana. Prawykonania, które miało miejsce 15 maja 2015, dokonali członkowie Polskiej Orkiestry „Sinfonia Juventus”.

Także i w tym przypadku mamy do czynienia z inspiracją płynącą ze strony sztuk plastycznych. Swoistą *idée fixe* wielu utworów Stańczyk zaczerpnął z cyklu obrazów o znamiennym tytule *Powidoki światła*, łódzkiego awangardowego malarza i teoretyka sztuki (którego twórczość była także inspiracją dla Zygmunta Krauzego) – Władysława Strzemińskiego (1893-1952). Malarz, a za nim i kompozytor odwołują się do zjawiska optycznego znanego z fizyki, a polegającego na występowaniu tzw. obrazu następczego.

Po intensywnym wpatrywaniu się w jakiś kształt lub kolor, a następnie odwróceniu wzroku, nadal przez chwilę widzimy ten sam obraz, ale w barwach dopełniających, lub jako zmęczenie fotoreceptorów w siatkówce oka. W swoich poszukiwaniach Stańczyk stara się odnaleźć odpowiedź na pytanie: „czy jest w ogóle możliwe odnalezienie artystycznych «powidoków» w muzyce, przeciw sztuce odrębnej w percepcji, rozciągającej się w czasie, a jeśli tak, to czym mogłyby być owe «podźwięki», czy «posłuchy». Chodzi więc o próbę odnalezienia poprzez sztukę dźwięku analogii między percepcją obrazu i muzyki.

Łódzka impresja na flet, obój, klarnet, fagot i fortepian **Sławomira Kaczorowskiego** to pierwsze ogniwo cyklu zatytułowanego *Łódzka suite*, stanowiącego kompozycję zbiorową (autorami pozostałych części są Tomasz Szczepanik i Krzysztof Grzeszczak). Pomysł kompozycji zbiorowej, z założenia o polistylistycznym charakterze, stanowi nawiązanie do wielokulturowości Łodzi i jej tradycji. Motoryczny charakter *Łódzkiej impresji* symbolizuje pracę maszyn włókienniczych, a pojawiające się tradycyjne sekwencje akordów stanowią odwołanie do chóralnej muzyki cerkiewnej. Cykl powstał w 2020 roku w ramach programu „Zamówienia kompozytorskie”.

Maciej Kabza w swych **Obrazach metafizycznych** na flet, klarnet, perkusję, gitarę elektryczną, fortepian, skrzypce, altówkę i wiolonczelę (2022) wskazuje na inspirację malarstwem metafizycznym XX wieku, a w szczególności twórczością włoskiego artysty, współtwórcy futuryzmu, Carla Carrà'y (1881-1966). Utwór składa się z pięciu następujących po sobie części, wykonywanych *attaca* i jest próbą przełożenia na język muzyki barw, nastroju oraz wewnętrznej dynamiki obrazów metafizycznych – uchwycenia ich atmosfery i wyrazu.

Infiammazioni na flet, klarnet basowy, fagot, perkusję, fortepian, 2 skrzypiec, altówkę, wiolonczelę i kontrabas (2025) **Tomasza Szczepanika** to z kolei przejaw zaangażowania w najbardziej żywotne problemy współczesności. Utwór stanowi muzyczną emanację obrazów coraz częstszych ostatnio pożarów lasów, spowodowanych zmianami klimatycznymi na całym świecie. Zgodnie z zamysłem kompozytora, pierwsza część utworu jest symbolicznym odzwierciedleniem nagłego rozprzestrzeniania się pożaru, natomiast druga – stopniowym ochładzaniem miejsca po pożarze i jego wygaszaniem.

Natomiast **Marta Śniady** w swoim **lumen** na klarnet basowy, fagot, trąbkę, perkusję, fortepian, skrzypce, altówkę i wiolonczelę (2016) odwołuje się ... do praw fizyki, pisząc w komentarzu: „Każde źródło światła posiada parametr zwany strumieniem świetlnym określający całkowitą moc światła emitowanego z danego źródła, przechodzącego przez wybraną powierzchnię. Jednostką miary strumienia świetlnego jest lumen (lm)”. Czy jednak nie wpisuje się tym samym do jakże bogatej tradycji muzycznej symboliki przeciwstawiania światła i ciemności, światłocienia, migotania nagłych rozbłysków itp.?

Marta Szoka

Bronisław Kazimierz PRZYBYLSKI, ur. 11 grudnia 1941, Łódź; zm. 4 kwietnia 2011, Łódź; kompozytor i pedagog. Studiował teorię muzyki pod kierunkiem Franciszka Wesołowskiego (dyplom w 1964) oraz kompozycję w klasie Tomasza Kiesewettera (dyplom w 1969) w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Łodzi. Studia kompozytorskie uzupełniał u Bolesława Szabelskiego w Katowicach i Romana Haubenstocka-Ramatiego

w Hochschule für Musik und darstellende Kunst w Wiedniu (1975-76). Od 1963 wykładał w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Łodzi, gdzie od 1987 sprawował funkcję profesora i kierownika Katedry Kompozycji.

Jego utwory były prezentowane na znaczących festiwalach muzyki współczesnej, takich jak Warszawska Jesień, Poznańska Wiosna Muzyczna, Musica Polonica Nova we Wrocławiu, Światowe Dni Muzyki w Tel-Awivie, Musikprotokoll w Grazu, czy Paryska Trybuna Kompozytorów; wykonywano je w Europie, Stanach Zjednoczonych, Kanadzie, Meksyku, Brazylii, Japonii, Afryce Południowej i Nowej Zelandii.

Bronisław Kazimierz Przybylski był laureatem wielu konkursów kompozytorskich, m.in. na Konkursie im. Grzegorza Fitelberga w 1972 otrzymał III nagrodę za *In honorem Nicolai Copernici* na orkiestrę i ponownie w 1974 – II nagrodę za *Guernica – Pablo Picasso in memoriam* na orkiestrę, na Konkursie Kompozytorskim Polskiego Radia i Telewizji w 1972 – II nagrodę za *Taniec* na orkiestrę smyczkową oraz w 1974 – III nagrodę za *Pieśń pasterską* na głos i orkiestrę kameralną, w 1976 – wyróżnienie na Międzynarodowym Konkursie Kompozytorskim im. Henryka Wieniawskiego za *Capriccio* na skrzypce solo, w 1984 – wyróżnienie na Międzynarodowej Trybunie Kompozytorów UNESCO w Paryżu za *a Varsovie* na orkiestrę.

Otrzymał Nagrodę III stopnia Ministra Obrony Narodowej (1973), Srebrny Krzyż Zasługi (1975), Nagrodę I stopnia Ministra Kultury i Sztuki (1980), Nagrodę Prezesa Rady Ministrów (1981), Złoty Krzyż Zasługi (1983), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1999) oraz Medal Komisji Edukacji Narodowej (2001).

źródło: polmic.pl

Artur ZAGAJEWSKI, kompozytor, teoretyk muzyki, laureat wielu konkursów kompozytorskich, w tym najwyższej lokaty na Międzynarodowej Trybunie Kompozytorów w Palermo. Ponadto był nominowany do nagrody Koryfeusz Muzyki Polskiej oraz Paszportów „Polityki”. Jego muzyka była prezentowana na takich festiwalach, jak Donaueschinger Musiktage, Darmstadt Summer Course, MaerzMusik, Warszawska Jesień, Musica Polonica Nova, Sacrum Profanum, Festiwal Prawykonań, Festiwal Tradycji i Awangardy Muzycznej KODY. Współpracował m.in. z Arkadiuszem Jakubikiem, Dominikiem Połoniem, Pawłem Romańczukiem, Piotrem Stasiem (ich *Opera o Polsce* otrzymała w 2019 roku nominację do Polskich Nagród Filmowych ORŁY w kategorii Film Dokumentalny), a także takimi zespołami, jak Bang on a Can All Stars, Orkiestra Muzyki Nowej, Kwartludium, Kwadrofonik, Spółdzielnia Muzyczna, Hashtag Ensemble, Polish Cello Quartet, Kwartet Śląski, NOSPR, Arte dei Suonatori, Radical Polish Ansambl, Hańba! Prowadzi klasę kompozycji w Akademii Muzycznej w Łodzi, a także jest członkiem komisji programowej festiwalu Warszawska Jesień.

Marcin STAŃCZYK, kompozytor, prawnik, pedagog. Jego muzyka rozbrzmiewa w prestiżowych salach, jak Tokyo Opera City, Shanghai Philharmonic, Wiener Konzerthaus, World Financial Center Winter Garden, Espace de Projection, Ca' Giustinian, Opera Narodowa, Filharmonia Narodowa, NOSPR, Narodowe Forum Muzyki. Współpracował m.in. z Klangforum Wien, Ensemble Intercontemporain, Musikfabrik, Neue Vocalsolisten, Linea, Oslo Sinfonietta, Meitar, E-MEX, Elision, OMN, AUKSO, w ramach IRCAM Manifeste, La Biennale di Venezia, Bang On a Can All Stars Marathon, HCMF Huddersfield.

Jest jedynym Polakiem – zdobywcą Toru Takemitsu Award. Dwukrotnie nominowany do nagrody Koryfeusz Muzyki Polskiej i pięciokrotnie zgłaszany do Paszportu „Polityki”. Jego twórczość ukazała się na kilkunastu

plytach, w tym pięciu albumach monograficznych. Prowadzi klasę kompozycji w Akademii Muzycznej w Łodzi, gdzie w latach 2020-2024 pełnił też funkcję pełnomocnika rektora ds. równego traktowania.

Sławomir KACZOROWSKI, ur. w 1956 w Łodzi; kompozytor i pedagog. W 1981 roku ukończył studia kompozytorskie w klasie prof. Bronisława Kazimierza Przybylskiego w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Łodzi. Od 1981 roku zatrudniony w Akademii Muzycznej im. Grażyny i Kiejstuta Bacewiczów, gdzie od 1997 roku prowadzi klasę kompozycji. Wśród jego licznych absolwentów warto wymienić: Grzegorza Duchnowskiego, Marka Kunickiego oraz Tomasza Szczepanika – laureatów wielu nagród na krajowych i zagranicznych konkursach kompozytorskich. W latach 1999-2005 Kaczorowski był prorektorem ds. artystyczno-dydaktycznych w macierzystej uczelni. Do 2021 roku pełnił funkcję kierownika Katedry Kompozycji, organizując odbywające się dwa razy w roku akademickim sesje MUSICA MODERNA z koncertami i wykładami poświęconymi nowej muzyce.

Był dyrektorem 4., 5. i 6. edycji Międzynarodowego Konkursu Kompozytorskiego im. Grażyny Bacewicz (2012, 2015, 2019). Jego utwory były prezentowane w Polsce, Europie, a także w Stanach Zjednoczonych oraz Chinach.

Laureat wielu nagród i wyróżnień na krajowych konkursach kompozytorskich. Członek jury m.in. 59. Konkursu Młodych Kompozytorów im. Tadeusza Bairda (Warszawa 2018), 39th i 40th Annual Young Composers' Competition, National Association of Composers (Stany Zjednoczone 2017, 2018). Jest członkiem zwyczajnym Stowarzyszenia Autorów ZAiKS oraz Związku Kompozytorów Polskich. W 2021 roku został uhonorowany Srebrnym Medalem „Zasłużony Kulturze Gloria Artis”.

Do 2022 roku sprawował funkcję prezesa Łódzkiego Oddziału ZKP. Pełni także funkcję przewodniczącego Zespołu Sztuki Polskiej Komisji Akredytacyjnej w obecnej kadencji.

Maciej KABZA, ur. w 1990 roku. Ukończył Akademię Muzyczną im. Grażyny i Kiejstuta Bacewiczów w Łodzi w klasie kompozycji Zygmunta Krauzego (2014) oraz uzyskał dyplom z teorii muzyki w klasie Ewy Kowalskiej-Zając (2015). Studiował muzykę elektroniczną pod kierunkiem Krzysztofa Knittla. Kształcił się również w zakresie realizacji dźwięku w Polsko-Japońskiej Akademii Technik Komputerowych w Warszawie (studia podyplomowe). W 2025 obronił pracę doktorską pod kierunkiem Artura Zagajewskiego. Wykształcenie muzyczne uzupełniał w ramach Synthetis – Międzynarodowych Letnich Kursów Kompozytorskich w Radziejowicach (2013, 2014, 2018, 2021, 2022). Ponadto brał udział w spotkaniach i warsztatach nowej muzyki, organizowanych przy Warszawskiej Jesieni – Międzynarodowym Festiwalu Muzyki Współczesnej (2021). Uczestniczył także w Internationale Ferienkurse für Neue Musik w Darmstadt (2023).

Jego utwory były prezentowane zarówno w Polsce, jak i za granicą, na festiwalach takich, jak ISCM World New Music Days 2024 na Wyspach Owczych, Młodzi Muzycy Młodemu Miastu 2.0 w Stalowej Woli, Festiwal Muzyki Współczesnej „Nowe Fale” w Gdańsku, AZ Festiwal w Łodzi oraz Festiwal Musica Moderna w Łodzi. Jest laureatem Stypendium „Młoda Polska” (2025) oraz Stypendium Artystycznego Miasta Łodzi (2023). Otrzymał wiele nagród na konkursach kompozytorskich takich, jak i nagroda i nagroda publiczności na 3. Międzynarodowym Konkursie Kompozytorskim im. Mieczysława Karłowicza (2024), wyróżnienie na

5. Międzynarodowym Konkursie dla Młodych Kompozytorów im. Krzysztofa Pendereckiego w ramach 34. Krakowskiego Międzynarodowego Festiwalu Kompozytorów (2022), I nagroda na 3. Międzynarodowym Konkursie Kompozytorskim im. Andrzeja Koszewskiego organizowanym przez Akademię Muzyczną im. Ignacego Jana Paderewskiego w Poznaniu (2021), II nagroda oraz nagroda specjalna od zespołu Hashtag Ensemble na Ogólnopolskim Konkursie Kompozytorskim w ramach Festiwalu Młodzi Muzycy Młodemu Miastu w Stalowej Woli (2021).

Tomasz SZCZEPANIK, ur. 5 czerwca 1981 roku w Łodzi; kompozytor, aranżer, dyrygent i pedagog. Absolwent Salezjańskiego Liceum Muzycznego w Lutomiersku (2000) oraz magister sztuki w trzech specjalnościach: w zakresie edukacji artystycznej (2005, dyplom z wyróżnieniem), w zakresie kompozycji w klasie prof. dr hab. Sławomira Kaczorowskiego (2009, dyplom z wyróżnieniem) oraz w zakresie teorii muzyki (2010), wszystkich zrealizowanych w Akademii Muzycznej im. Grażyny i Kiejstuta Bacewiczów w Łodzi. Tam ukończył również Podyplomowe Studia Muzyki Filmowej, Komputerowej i Twórczości Audiowizualnej (2011). W latach 2009-24 ponad dwudziestokrotnie uczestniczył w warsztatach twórczych z zakresu kompozycji oraz kompozycji muzyki filmowej. W macierzystej uczelni uzyskał stopień doktora (2017) oraz stopień doktora habilitowanego (2025). Od 2009 pracuje w Akademii Muzycznej w Łodzi, zaś od 2010 wykłada również przedmioty teoretyczne w Samorządowej Szkole Muzycznej II st. w Skierniewicach. W swoim dorobku ma 120 utworów z gatunku muzyki solowej, kameralnej, chóralnej, orkiestrowej, elektronicznej i filmowej oraz utworów pedagogicznych (ponad 270 wykonań krajowych oraz 50 zagranicznych).

Od 2019 członek zwyczajny Związku Kompozytorów Polskich, natomiast od 2022 sekretarz Łódzkiego Oddziału Związku Kompozytorów Polskich. Kompozytor

Marta ŚNIADY to kompozytorka, dla której muzyka stanowi medium komunikacji społecznej i most między dźwiękiem a innymi formami sztuki. W swojej twórczości łączy warstwy cielesności, technologii, feminizmu i rytuału, posługując się zarówno elektroniką, jak i przestrzenią performatywną czy wizualną. Interesuje ją kruchość ciała, granice ingerencji technologii w organizm oraz relacja między naturą a sztucznym artefaktem. Jej najnowszy cykl *Body X Ultra* rozwija się w wielu odsłonach, od instalacji performatywnych (Limited Edition, Under the Skin) po immersyjne środowiska 3D (VR Edition, Artificial Nature) i projekty audiowizualne. W Glass Edition kompozytorka wykorzystała unikalne instrumenty szklane Kaliny Bańki-Kulki, które nadały dziełu szczególną symbolikę przezroczystości i kruchości ludzkiego ciała. Utwory kompozytorki prezentowane są na międzynarodowych festiwalach takich, jak „Warszawska Jesień”, Sacrum Profanum, Musica Electronica Nova, Klang Festival czy Heroines of Sound, a wykonywane przez takie zespoły, jak Ensemble Garage, Spółdzielnia Muzyczna, London Sinfonietta i Black Page Orchestra. Od 2017 roku współtworzy program „Warszawskiej Jesieni” jako członek komisji repertuarowej.

Jest wykładowcą Akademii Muzycznej im. Grażyny i Kiejstuta Bacewiczów w Łodzi. Mieszkając między Łodzią a Wrocławiem konsekwentnie rozwija swój własny język artystyczny, w którym muzyka, wizualność i technologia stapiają się w radykalne formy opowieści i ucieleśnionego słuchania.

SOUNDCHECK NEW MUSIC ENSEMBLE powstał w 2022 roku, jako efekt połączenia pasji muzycznej oraz artystycznych aspiracji. Jego założycielem i dyrygentem jest Maciej Koczur. W skład zespołu wchodzi studenci i absolwenci Akademii Muzycznej w Łodzi.

Od momentu powstania zespół prezentuje publiczności nowatorskie i unikalne kompozycje, w tym prawykonania utworów Olgi Pasek i Wojciecha Gładysa oraz interpretacje dzieł Marty Śniady, Marcina Stańczyka, Andrzeja Kwiecińskiego, Luciano Beria, Josepha Kolkovicha czy Johna Cage'a.

Koncerty zespołu to nie tylko muzyczne przeżycie, ale także artystyczna podróż w świat nieznanych dźwięków, emocji i wyobraźni. Zespół nie boi się wyzwań i stale dąży do poszerzania horyzontów muzycznych. Jego członkowie nie tylko doskonalą swoje umiejętności, ale również inspirują innych do odkrywania piękna i potęgi muzyki współczesnej.

Ubiegły rok przyniósł zespołowi kilka niezwykle udanych koncertowych projektów, m.in. udział w 34. Festiwalu Muzyki Współczesnej Musica Polonica Nova w Narodowym Forum Muzyki we Wrocławiu oraz nagrania dla Programu Drugiego Polskiego Radia.

Zespół działa w składzie:

Zofia DUTKIEWICZ – flet

Natalia KOK – obój

Wiktoria JANCZ – klarnet

Dawid SKOCZYŁAS – fagot

Mateusz WOCH – trąbka

Patrycja URBĄSKA – perkusja

Kamila WOŹNIAK-BARSZCZ – fortepian

Oliwia OSMOLIŃSKA – gitara

Konstancja BUKOJEMSKA, Kornelia RADZISZEWSKA – skrzypce

Bartosz PARADOWSKI – altówka

Michał BIEN – wiolonczela

Maria LIPSKA – kontrabas

Maciej KOCZUR, dyrygent urodzony w 1989 roku, pochodzący z Bochni. Laureat III nagrody oraz nagrody publiczności na Wiener Schule International Conducting Masterclass & Competition w Musikverein w Wiedniu. Zdobywca I nagrody na Konkursie Młodych Dyrygentów im. Witolda Lutosławskiego oraz tytułu Najlepszego Polskiego Młodego Dyrygenta. Maestro Jerzy Maksymiuk wybrał go na swojego następcę, przyznając mu nagrodę „Małe Berło” ufundowaną przez Fundację Kultury Polskiej.

Jest absolwentem Akademii Muzycznej w Krakowie, w klasie dyrygentury prof. dr hab. Pawła Przytockiego, którą reprezentował w programie Ovid's Metamorphoses Erasmus Intensive Programme organizowanym przez Akademię Muzyczną im. Ferencza Liszta w Budapeszcie. Jako dyrygent Orkiestry Kameralnej Archetti jest laureatem kilku międzynarodowych konkursów: Nagrody Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego na 32. Międzynarodowym Konkursie Muzycznym w Bydgoszczy, III nagrody i wyróżnienia w kategorii orkiestr smyczkowych na Summa Cum Laude International Youth Music Festival w Wiedniu oraz I nagrody w kategorii orkiestr smyczkowych i zespołów symfonicznych na 59. Europejskim Festiwalu Muzyki Młodzieżowej (European Music Festival for Young People) w Neerpelt w Belgii.

Maciej Koczur był dyrygentem-rezydentem w Filharmonii Łódzkiej im. Artura Rubinsteina. Koncertował z Narodową Orkiestrą Symfoniczną Polskiego Radia, Polską Orkiestrą Radiową, a także znanymi zespołami filharmoników krakowskich, śląskich, opolskich, warmińsko-

ŁÓDZKI ODDZIAŁ ZWIĄZKU KOMPOZYTORÓW POLSKICH powstał w 1953 roku, a jego działalność skupiała się wokół organizacji istotnych w skali krajowej oraz międzynarodowej festiwali i konkursów. W latach 1977-1999 odbywał się stworzony przez Andrzeja Hundziaka Festiwal Twórczości Muzycznej Dla Dzieci i Młodzieży "DO-RE-MI". Nawiązanie do tej tradycji stanowił Konkurs Kompozytorski dla Młodzieży „Moja (mi)nuta”, organizowany w cyklu dwuletnim w latach 2010-2021. z kolei z inicjatywy wieloletniego prezesa Bronisława Kazimierza Przybylskiego powstały sesje Musica Moderna oraz Międzynarodowy Konkurs Kompozytorski im. Grażyny Bacewicz (organizowany w latach 2003-2019), który w czasie kadencji Sławomira Kaczorowskiego zyskał międzynarodową renomę. Pierwsza edycja sesji Musica Moderna (a od kilku lat już festiwalu), odbyła się w roku 1982 i organizowana jest w cyklu wiosenno-jesiennym nieprzerwanie do dziś. Do roku 2025 miały miejsce w sumie 84 edycje festiwalu, w ramach których odbyło się szereg koncertów, wykładów i warsztatów poświęconych muzyce nowej. Musica Moderna, organizowana przy współpracy z Akademią Muzyczną im. Grażyny i Kiejstuta Bacewiczów, gościła wielu uznanych wykonawców i kompozytorów z Polski i z zagranicy. Ważną część dorobku Oddziału stanowią, oprócz indywidualnych sukcesów kompozytorskich ich członków, także działania naukowe muzykologów w postaci organizacji międzynarodowych konferencji czy publikacji książkowych poświęconych m.in. muzyce XX wieku.

mazurskich, podkarpackich czy szczecińskich. Ponadto współpracował z Kwartetem Śląskim, Lutosławski Quartet, Lutos Air Quintet, Spółdzielnią Muzyczną, Ensemble Kompoplex, Hashtag Ensemble, Messages Quartet oraz Chórem Mieszanym Katedry Wawelskiej. Wielokrotnie dyrygował prawykonaniami utworów na międzynarodowych festiwalach muzyki współczesnej takich jak: Warszawska Jesień, Musica Polonica Nova, Sacrum Profanum czy Międzynarodowy Festiwal Kompozytorów Krakowskich.

Był stypendystą Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Rektora Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie, miasta Krakowa oraz fundacji Sapere Auso.

Obecnie współpracuje z Akademią Muzyczną im. Grażyny i Kiejstuty Bacewiczów w Łodzi gdzie wykłada, a także prowadzi Zespół Wokalny Muzyki Nowej oraz SoundCheck new music ensemble.

12

**LISTOPADA
2025**

**środa
godz. 16.30**

**Związek Kompozytorów Polskich
Rynek Starego Miasta 27**

Spotkania u Kompozytorów

**ZYGMUNT MYCIELSKI.
MIĘDZY MUZYKĄ A POLITYKĄ**

**Spotkanie z Beatą
BOLESŁAWSKĄ-LEWANDOWSKĄ**

Prowadzenie: Marek ZAGAŃCZYK

Współpraca: Polskie Wydawnictwo Muzyczne

Zygmunt Mycielski – kompozytor, pisarz, krytyk muzyczny i działacz społeczny, to postać, która odcisnęła trwały ślad w historii kultury polskiej. Beata Bolesławska-Lewandowska kreśli jego precyzyjny portret w monumentalnej monografii *Zygmunt Mycielski. Między muzyką a polityką*, niedawno wydanej przez Polskie Wydawnictwo Muzyczne. Na kanwie publikacji, w rozmowie z Markiem Zagańczykiem, autorka opowie o kompozytorze, którego osobowość – jak sama przyznaje – niełatwa jest do uchwycenia dla biografa.

Zygmunt Mycielski był jedną z najbardziej niezwykłych postaci mego pokolenia. Nasze środowisko artystyczne miało niewielu hrabiów, ale ten się nam udał. Potrafił łączyć cnoty uchodzące za arystokratyczne z niedbałą obojętnością na obyczajowe konwencje. (...) Pozostały po nim kompozycje muzyczne, kilka książek o muzyce i kompozytorach oraz liczne zeszyty dzienników, które, nie wątpię o tym, okażą się jednym z ważnych dzieł w historii polskiej literatury.

Czesław Miłosz

Biografia Zygmunta Mycielskiego jest książką dla wszystkich, którym bliska jest muzyka, literatura i historia XX wieku. Na kartach tej książki pojawiają się poza Mycielskim znane postaci świata kultury – od Karola Szymanowskiego po Jerzego Giedroycia. Jest „rodzinna Europa” i „Europa w rodzinie”, jest wielka polityka i codzienność w zmieniającym się świecie, jest religia i erotyka, a wszystko podporządkowane pragnieniu wolności zarówno w życiu, jak i w sztuce.

Beata BOLESŁAWSKA-LEWANDOWSKA — muzykolog, profesor Instytutu Sztuki Polskiej Akademii Nauk w Warszawie. Opiekunka spuścizny Zygmunta Mycielskiego. Od lat pisze o polskiej muzyce XX i XXI wieku, publikuje w kraju i za granicą. Jest autorką biografii Andrzeja Panufnika – w języku polskim (PWM, 2001) i angielskim (*The Life and Works of Andrzej Panufnik 1914–1991*), Routledge, 2015) oraz Henryka Mikołaja Góreckiego (PWM, 2023), tomów rozmów o kompozytorach: Góreckim, Panufniku i Zygmuncie Mycielskim (PWM). Opublikowała też książkę poświęconą symfonii w muzyce polskiej, *The Symphony and Symphonic Thinking in Polish Music since 1956* (Routledge, 2020). Edytorka korespondencji Zygmunta Mycielskiego i Andrzeja Panufnika, tomów pism Zygmunta Mycielskiego *Znaki zapytania* (PWM, 2022), *Listy do Polaków* (ISPAN, 2025), a także Pawła Hertza o muzyce (PIW, 2022). Współredaktorka serii wydawniczej „Muzyka polska za granicą”. W latach 2015–2025 przewodnicząca Zarządu Sekcji Muzykologów oraz członek Zarządu Głównego Związku Kompozytorów Polskich. Od 2025 prezes Związku Kompozytorów Polskich.

Marek ZAGAŃCZYK – eseista, edytor. Prezes wydawnictwa Próby. Kierownik działu literackiego Teatru Narodowego w Warszawie. Wieloletni zastępca redaktora naczelnego „Zeszytów Literackich”. Kurator archiwum i spuścizny Pawła Hertza, edytor jego dzieł zebranych. Autor tomów szkiców *Krajobrazy i portrety* (1999), *Droga do Sieny* (2005), *Cyprysy i topole* (2012), *Berlińskie widoki* (2019). Laureat Nagrody im. Leopolda Staffa (2023) i Centro Studi Famiglia Capponi (2023).

12

LISTOPADA

2025

**środa
godz. 19.00**

**Uniwersytet Muzyczny
Fryderyka Chopina
Sala Koncertowa
ul. Okólnik 2**

Koncert Oddziału Gdańskiego ZKP

**Rafał JĘDRZEJEWSKI – flet
Andrzej SZADEJKO – organy
Andrzej WOJCIECHOWSKI – klarnet
Paweł ZAGAŃCZYK – akordeon**

**ORKIESTRA SINFONIETTA POMERANIA
Tadeusz DIXA – dyrygent**

Krzysztof OLCZAK

Anioły ciemności na akordeon i orkiestrę smyczkową (2017)

Piotr JĘDRZEJCZYK

Muzyka na flet i orkiestrę smyczkową (2015)

Anna PĘCHERZEWSKA-HADRYCH

Skrzypissimo na orkiestrę smyczkową (2025)*

Leszek KUŁAKOWSKI

Dyskretny urok konsonansów na orkiestrę smyczkową (2003)

P R Z E R W A

Tadeusz DIXA

Koncert na klarnet i orkiestrę smyczkową (2025)*

Adam DIESNER

Materia Nigra na orkiestrę smyczkową (2025)*

Andrzej DZIADEK

Koncert na organy i orkiestrę smyczkową (wersja 2024)*

* Prawykonanie światowe

Krzysztof OLCZAK, kompozytor i akordeonista średniego pokolenia. W kręgu jego zainteresowań kompozytorskich znajduje się głównie muzyka kameralna, także elektronika i techniki live electronic z wykorzystaniem komputera.

Prowadzi aktywną działalność koncertową - jako akordeonista; wykonuje głównie muzykę nową. Interesuje się ponadto dydaktyką na poziomie szkolnictwa I i II stopnia; prowadzi liczne seminaria i spotkania z nauczycielami akordeonu, dotyczące m.in. pracy nad warsztatem wykonawczym, sposobów uczenia się, wykorzystania w pracy dydaktycznej najnowszych technicznych środków nauczania oraz wykonywania muzyki nowej.

Jest laureatem konkursów akordeonowych i kompozytorskich. Jego kompozycje wykonywane były na wielu festiwalach muzyki współczesnej takich, jak Musik Biennale Berlin, Internationale Studienwoche (Bonn), Blue Lake Festival (Lappeenranta), Festiwal Fajr (Teheran), Le forme del Suono (Latina), Varna Summer, Musica Polonica Nova we Wrocławiu, Poznańska Wiosna, „Warszawska Jesień”, Scriveri e Suona w Krakowie, Gdańskie Spotkania Młodych Kompozytorów DROGA, Dallas New Music Virtual Festival. Dokonał również wielu nagrań głównie z muzyką nową. W ostatnich latach jego dyskografia kompozytorska wzbogaciła się o szereg płyt CD wydanych w wytwórni DUX i Requiem Records, ostatnio z muzyką elektroakustyczną. Aktualnie w przygotowaniu jest płyta CD *North Waves*.

Od 1979 roku Krzysztof Olczak związany jest zawodowo z Akademią Muzyczną w Gdańsku, gdzie pracuje na stanowisku profesora, aktualnie kierując pracami Katedry Kompozycji.

Kompozycja *Anioły ciemności* pochodzi z 1998 roku. Jej pierwsza wersja na kwartet akordeonowy to ilustracja muzyczna do spektaklu teatru tańca Wojciecha Misiuro. Premiera odbyła się w jednym z gdańskich kościołów. W 2002 roku powstała kolejna wersja na akordeon i kwartet smyczkowy a jej premiera miała miejsce w Legnicy na Festiwalu Muzyki Kameralnej „Conversatorium”. Mistyczny charakter, osiągnięty za pomocą aleatorycznych zabiegów oraz ekspresyjnej narracji stał się ponadto inspiracją dla malarza Stanisława Osieckiego, który stworzył obraz pod tym samym tytułem. W 2017 roku utwór został poszerzony o autorską kadencję wykonawcy – Pawła Zagańczyka, zaaranżowany tym razem na akordeon i orkiestrę kameralną. *Anioły ciemności* zarejestrowane zostały na monograficznej płycie kompozytora zatytułowanej *Koncert Gdański* oraz płycie CD *Globulus* akordeonisty Pawła Zagańczyka.

Krzysztof Olczak

Piotr JĘDRZEJCZYK, kompozytor, dyrygent, wykładowca gdańskiej Akademii Muzycznej, redaktor Polskiego Wydawnictwa Muzycznego. Jest absolwentem Akademii Muzycznej w Gdańsku w klasie kompozycji prof. Krzysztofa Olczaka (dyplom z wyróżnieniem w 2017 roku) oraz klasie dyrygentury symfoniczno-operowej prof. Elżbiety Wiesztordt-Sulecińskiej (dyplom w 2019 roku), a także studiów doktoranckich w Akademii Muzycznej w Krakowie (klasa kompozycji prof. Anny Zawadzkiej-Gołosz). Kompozycje Piotra Jędrzejczyka wykonywane były na licznych festiwalach, m.in. Copenhagen Avantgarde Music Festival, Randspiele Festival (Berlin), Realtime – Internationales Festival für Neue Musik Bremen, Międzynarodowy Festiwal Muzyki Współczesnej „Poznańska Wiosna Muzyczna”, Festiwal Muzyki Współczesnej „Nowe Fale”, Gdański Festiwal Muzyczny, Międzynarodowe Forum Altówkowe w Poznaniu oraz koncertach w kraju i za granicą. Jest laureatem konkursów kompozytorskich, m.in. uzyskał I miejsce na Ogólnopolskim Konkursie Kompozytorskim na utwór na

akordeon solo lub na akordeon i zespół kameralny (2014). Otrzymał nagrody i stypendia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Marszałka Województwa Pomorskiego, Marszałka Województwa Pomorskiego dla Twórców Kultury, Kulturalnego Miasta Gdańska. W 2015 roku za działalność twórczą otrzymał Nagrodę Miasta Gdańska dla Młodych Twórców w Dziedzinie Kultury, a w maju 2016 roku był finalistą konkursu Czerwonej Róży jako najlepszy student Akademii Muzycznej w Gdańsku.

W Muzyce na flet i orkiestrę smyczkową Piotra Jędrzejczyka (2015, prawykonanie podczas V Festiwalu Muzyki Współczesnej „Nowe Fale 2019”) również pojawiają się reminiscencje przeszłości, ale sięgające do zupełnie innych estetycznych skojarzeń. Klucz postanowił kompozytor zawrzeć w tytule, który nawiązuje do modnych w latach 60. „muzyk na...”. Inspirację czerpie Jędrzejczyk więc z poszukiwań awangardy tamtych czasów i jej rozwiązań brzmieniowych. Kompozytor wprost sięga do sonorystycznych środków, rozplanowując je w zmiennej, nieco kapryśnie zaplanowanej fakturze. Taki migotliwy i momentami eteryczny rysunek kompozycji wypada niezwykle oryginalnie.

W komentarzu autorskim do tego utworu czytamy: „Utwór składa się z dwóch części. Pierwsza, dynamiczna, prezentuje materiał w różnych ujęciach, z wykorzystaniem tradycyjnych i współczesnych technik gry na instrumentach. Obok odcinków zapisanych ściśle pojawiają się także fragmenty aleatoryczne, co szczególnie wyraźnie odczuwane jest w sferze rytmicznej. Całość zmierza do kulminacji, która znajduje rozwiązanie w *Adagio*, gdzie spokojnej melodii fletu towarzyszy eufoniczny akompaniament smyczków.” Ostatecznie faktura utworu jest konsekwentnie rozrzedzana, aż do momentu, w którym muzyka całkowicie się „rozpływa”.

Joanna Schiller-Rydzewska
tekst z książeczki płyty *inUnity. Contemporary Music*
from *Gdańsk Vol. 3*,
DUX, Warszawa 2021, DUX 1836

Anna PĘCHERZEWSKA-HADRYCH, ur. w 1971 w Gdyni; kompozytor, edukator i publicysta muzyczny. Absolwentka Akademii Muzycznej w Gdańsku w klasie kompozycji Franciszka Woźniaka i teorii muzyki, instrumentacji uczył się u Kazimierza Guzowskiego. W latach 2006-14 prezes Oddziału Gdańskiego ZKP. Inicjatorka cyklu koncertów „Nowe Brzmienia Gdańskie” i organizatorka pierwszych siedmiu jego edycji. Swoje kompozycje prezentowała m.in. podczas Gdańskiego Festiwalu Carillonowego, Gdańskiego Festiwalu Muzycznego, koncertów z cyklu „Nowe Brzmienia Gdańskie”, festiwalu Audio Art – Przestrzenie Dźwięku i Bałtyckiego Festiwalu Nauki. Współpracowała m.in. z Piotrem Kusiewiczem, Moniką Kaźmierczak, orkiestrą Sinfonietta Pomerania oraz zespołami Kwartludium, Kwadrofonik i Tubicinatores Gedanenses. Jej kompozycja pt. *Odludium* znalazła się na wydanej przez DUX płycie zespołu Kwartludium (2007).

Na co dzień zajmuje się nauczaniem przedmiotów teoretycznych w szkołach muzycznych w Gdyni i Elblągu, brała również udział w licznych projektach edukacyjnych we współpracy m.in. z Uniwersytetem Gdańskim, Narodową Orkiestrą Polskiego Radia w Katowicach, Narodowym Instytutem Audiowizualnym, Nadbałtyckim Centrum Kultury i Muzykoteką Szkolną. W latach 2017-18 odpowiedzialna była za edukacyjne komponenty projektu *100 na 100. Muzyczne dekady wolności* (upamiętniającego 100. rocznicę odzyskania przez Polskę niepodległości) realizowanego przez PWM – zaprojektowała wówczas edukacyjne aplikacje mobilne osławiające

młodych użytkowników z wybranymi aspektami muzyki współczesnej m.in. *Glissando*, *Alikwoty*, *Ostinato*.

Jako publicysta współpracowała m.in. z „Ruchem Muzycznym”, „Glissandem”, „Tygodnikiem Powszechnym” i TVP Gdańsk.

Kompozycja ***Skrzypissimo*** powstała w 2025 roku jako wyraz mojej nieustającej fascynacji urodą pewnych brzmień smyczkowych. z palety barw szklanych i cierpkich wybrałam moje ulubione kolory, trochę więc skrzypi...

Anna Pęcherzewska-Hadrych

Leszek KUŁAKOWSKI, wybitny kompozytor, pianista jazzowy zwany przez krytykę „wizjonerem jazzu”, teoretyk muzyki, profesor dr hab., wykładowca kompozycji, założyciel kierunku „jazz i muzyka estradowa” w Akademii Muzycznej Gdańsku. Pomysłodawca i dyrektor artystyczny międzynarodowego Komeda Jazz Festival oraz Konkursu Kompozytorskiego im. Krzysztofa Komedy (jedynego w Polsce konkursu dla jazzowych kompozytorów). Należy bez wątpienia do elity polskich artystów jazzowych w kilku najważniejszych kategoriach: twórców kompletnych (kompozytor, pianista, aranżer, teoretyk) kompozytorów, leaderów, workoholików. Te cztery kategorie wskazują na wybitnego artystę jazzowego, o kreatywnej, charyzmatycznej osobowości i ogromnym potencjale twórczym, który swoją obecność na polskiej scenie jazzowej zawdzięcza intuicyjnemu łączeniu wielkiego talentu, inteligencji z uporem i twórczą pracą. To także znak artystycznej samoświadomości.

W twórczości kompozytorskiej zafascynowany jest jazzem traktowanym jako tworzywo uniwersalnej narracji muzycznej. Jest jednym z niewielu kompozytorów na świecie łączącym jazz z muzyką artystyczną w tzw. Third Stream. Skomponował kilkaset utworów na różne obsady jazzowe. W małych formach jazzowych eksperymentuje z materiałem dźwiękowym łącząc treści jazzowe z aleatoryzmem, serializmem, polimodalizmem, politonalnością. Eksperymentuje z polskim folklorem, muzyką klasyczną (Mozart, Beethoven, Moniuszko, Chopin) nadając jej jazzowy *flow*.

Współpracował z wieloma wybitnymi artystami jazzu, jak Eddie Henderson, Billy Harper, Andy Middleton, Ed Schuller, Al Foster, Tomasz Stańko, Zbigniew Namysłowski i wielu innych. Koncertował na najważniejszych festiwalach jazzowych w kraju i scenach europejskich (Niemcy, Holandia, Francja, Hiszpania, Włochy, Szwecja, Austria, Finlandia, Dania), a także w Stanach Zjednoczonych.

Do jego najważniejszych utworów należy *Missa Miseri Cordis* na sopran, alt, tenor, bas, chór mieszany i orkiestrę symfoniczną, *Piano concerto* na fortepian z orkiestrą, *Sketches for jazz trio & symphony orchestra*, *Dyskretny urok konsonansów* na orkiestrę smyczkową, *Ewencja*, *Free Steps*, *Walczyk Dekadencki* na trio jazzowe i orkiestrę, *Eurofonia* na głos solowy, kwintet jazzowy i orkiestrę, *Aleatomodalblues*, *Cap Ca Rap*, *Repetition 2005* na big-band jazzowy, *Ostinatopermutacje* na skrzypce, klarnet basowy, marimbę, gran cassa, fortepian. Jest wydawcą 22 monograficznych albumów, wśród których album *Eurofonia* został w ankiecie czytelników prestiżowego „Jazz Forum” wybrany „Albumem roku 2001”. Laureat licznych nagród, m.im. Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego za „wybitny wkład w rozwój polskiej kultury” oraz Złoty Medal „Zasłużony Kulturze Gloria Artis”(2025) Jest trzykrotnym laureatem Pomorskiej Nagrody Artystycznej.

Utwór na smyczki ***Dyskretny urok konsonansów*** dedykuję mojej żonie Reginie, która uwielbia muzykę klasyczną (Bach, Beethoven, Mozart, Chopin) i operową (Verdi, Puccini, Bizet, Moniuszko). Faktura utworu jest

zorganizowana w miłej konsonasowej aurze dźwiękowej, przechodząc płynnie w „bachowską” fugę, kończąc radosnym *Finale*. Myślę, że utwór spełnia oczekiwania mojej żony.

Leszek Kułakowski

Tadeusz DIXA, ur. 17 stycznia 1983 roku w Gdyni; kompozytor, teoretyk muzyki, dyrygent i pedagog. Studiował w Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku, uzyskując dyplomy magisterskie w trzech specjalnościach: teorii muzyki, kompozycji w klasie Andrzeja Dziadka (obydwa z wyróżnieniem) oraz dyrygentury symfoniczno-operowej pod kierunkiem Wojciecha Rajskiego. Odbył również roczne studia kompozytorskie i dyrygenckie w Universität für Musik und darstellende Kunst Graz w Austrii. Od 2009 roku pracuje na macierzystej uczelni, gdzie prowadzi obecnie własną klasę kompozycji. Jego szeroka działalność pedagogiczna obejmuje również nauczanie kontrapunktu, harmonii, instrumentacji, aranżacji, technik kompozytorskich, kształcenia słuchu oraz innych przedmiotów teoretycznych w szkolnictwie muzycznym. W 2019 roku w Akademii Muzycznej im. Grażyny i Kiejstuta Bacewiczów w Łodzi uzyskał stopień doktora w dyscyplinie sztuk muzycznych.

Twórczość kompozytorska Tadeusza Dixy zawiera utwory solowe, kameralne i orkiestrowe, wykonywane na koncertach i festiwalach muzycznych w Polsce, a także w wielu krajach europejskich. Kompozytor jest również założycielem oraz dyrygentem specjalizującej się w repertuarze współczesnym orkiestry Sinfonietta Pomerania, z którą dokonał licznych prawykonań. Jego dorobek dyrygencki i kompozytorski obejmuje także nagrania płytowe. Jest wiceprezesem Fundacji „Sinfonietta Pomerania”, która od 2015 roku organizuje w Gdańsku Festiwal Muzyki Współczesnej „Nowe Fale”. Za swoją działalność uhonorowany został odznaczeniem „Zasłużony dla Kultury Polskiej”.

Koncert na klarnet i orkiestrę smyczkową napisany został dla znakomitego gdańskiego klarnecisty Andrzeja Wojciechowskiego, współpracującego z kompozytorem w ramach działalności artystycznej Orkiestry „Sinfonietta Pomerania” od momentu jej założenia. Utwór ma budowę cykliczną składającą się z kontrastujących części. Powstał w ramach stypendium Marszałka Województwa Pomorskiego dla twórców kultury na rok 2025.

Tadeusz Dixa

Adam DIESNER, ur. 2 września 1991 w Pucku; kompozytor, dyrygent; Absolwent Akademii Muzycznej w Gdańsku w klasie kompozycji prof. Andrzeja Dziadka (dyplom z wyróżnieniem). W latach 2016-22 był członkiem zarządu Koła Młodych ZKP. Od 2021 roku jest doktorantem Akademii Muzycznej w Gdańsku.

Stypendysta Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (2017 i 2018). Laureat kilkunastu konkursów, m.in. Grand Prix na Franz Schubert International Music Competition, III nagroda w 5th World Championship in Composition w Wiedniu, III nagroda na 5th European Composer Competition w Wiedniu, III nagroda w 3rd International Composer Competition NEW VISION w Nowym Jorku.

Kompozycje Adama Diesnera wykonywano m.in. w Philharmonie Luxembourg, podczas International Viola Congress Salaya w Tajlandii, Conservatorio di Musica Santa Cecilia w Rzymie, podczas Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Współczesnej „Warszawska Jesień”, w Polskiej Filharmonii Bałtyckiej w Gdańsku.

Tytuł utworu **Materia nigra** w tłumaczeniu z łaciny na język polski, brzmi *Ciemna materia*. Kompozycja stanowi odniesienie do kosmicznych procesów.

Zauważalne w niej przesunięcie (kanon) nawiązuje do powtarzalności zjawisk astronomicznych oraz cyklicznego ruchu ciał niebieskich. Utwór ma być idiomatyczną, muzyczną egzemplifikacją „odgłosów kosmosu” – harmonii sfer.

Adam Diesner

Andrzej DZIADEK, ur. w 1957 roku w Jasienicy koło Bielska-Białej. Ukończył kompozycję pod kierunkiem Józefa Świdra w Akademii Muzycznej w Katowicach (dyplom z wyróżnieniem). W latach 1990-92 kontynuował studia kompozytorskie u Francisca Burta w Hochschule für Musik und darstellende Kunst w Wiedniu jako stypendysta Rządu Austriackiego oraz Fundacji im. Albana Berga. Jest laureatem konkursów kompozytorskich. W 1986 roku jury Konkursu im. Grzegorza Fitelberga pod przewodnictwem Krzysztofa Pendereckiego przyznało mu II i III nagrodę odpowiednio za *Sinfoniettę* na orkiestrę i *Koncert na klawesyn i orkiestrę*. W 1987 roku *Poematem* na orkiestrę wygrał Konkurs Młodych Związku Kompozytorów Polskich. W 1999 roku *Symfonia nr 1* była utworem obowiązkowym na VI Międzynarodowym Konkursie Dyrygentów im. Grzegorza Fitelberga w Katowicach. Jego utwory były wykonywane na koncertach i festiwalach muzyki współczesnej w Europie, Azji, Ameryce Północnej i Południowej. W 2008 roku otrzymał nagrodę honorową Związku Kompozytorów Polskich.

W 2015 roku został odznaczony Medalem „Gloria Artis”, a w 2016 otrzymał Nagrodę Prezydenta Miasta Gdańska. W 2015 roku wraz z Tadeuszem Dixą powołał do życia Festiwal Muzyki Współczesnej „Nowe Fale”. Jest profesorem klasy kompozycji w Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku.

Jednocześnieowy **Koncert na organy i orkiestrę smyczkową** został skomponowany na zamówienie Związku Kompozytorów Polskich w 2005 roku. Prawykonanie utworu odbyło się w ramach festiwalu Laboratorium Muzyki Współczesnej w Warszawie w 2006 roku. W 2024 roku powstała nowa wersja utworu. Podstawowym problemem kompozytorskim, jaki postawił sobie autor, było wypracowanie równowagi brzmienia organów i orkiestry smyczkowej. Konfrontacja bogactwa dźwięku organów i homogenicznego brzmienia orkiestry smyczkowej jest tu rozumiana jako rodzaj rywalizacji, przy czym o ostatecznej przewadze jednego z tych dwóch elementów przesądzają warunki akustyczne miejsca, w którym utwór jest wykonywany. *Koncert na organy i orkiestrę smyczkową* jest dedykowany jego pierwszemu wykonawcy Jerzemu Dziubińskiemu.

Andrzej Dziadek

Na program koncertu Oddziału Gdańskiego Związku Kompozytorów Polskich przygotowaliśmy utwory kompozytorów różnych pokoleń, związanych swoją działalnością z Trójmiastem, reprezentujących różne kierunki i tendencje stylistyczne. Postawiliśmy na różnorodność estetyk proponowanych przez twórców należących do kilku pokoleń, których zainteresowania rozciągają się od nowych odczytań wielkich klasyków po najnowsze eksperymenty dźwiękowe nakierowane na poszerzanie granic wyobraźni dźwiękowej własnej i słuchaczy.

W programie koncertu znajduje się kilka premierowych utworów napisanych specjalnie na tę okazję. Proponujemy również wysłuchanie kompozycji napisanych we wcześniejszych okresach, które funkcjonują już w stałym obiegu koncertowym.

Jako współwykonawców koncertu zaprosiliśmy wybitnych solistów: Rafała Jędrzejewskiego – flet, Andrzeja Szadejkę – organy, Andrzeja Wojciechowskiego – klarnet, Pawła Zagańczyka – akordeon, w wykonaniu których usłyszymy aż cztery utwory koncertujące. Towarzyszyć im będzie Orkiestra Sinfonietta Pomerania pod dyktando jej dyrektora artystycznego Tadeusza Dixy. Zespół prowadzi swoją działalność koncertową od dziesięciu lat i specjalizuje się w wykonawstwie muzyki nowej, dokonując licznych prawykonań, zwłaszcza kompozytorów związanych z Gdańskiem.

Andrzej Dziadek Prezes Zarządu Oddziału

Rafał JĘDRZEJEWSKI studia muzyczne odbył w Akademii Muzycznej im. S. Moniuszki w Gdańsku, gdzie w 2001 roku otrzymał dyplom z wyróżnieniem w klasie fletu prof. Krzysztofa Langmana. Naukę kontynuował w Hochschule für Musik und Theater w Hamburgu, w klasie fletu prof. Hans-Udo Heinzmanna, kończąc w 2005 roku z wyróżnieniem solistyczne studia podyplomowe „Konzertexamen”. Brał udział w wielu kursach mistrzowskich, które prowadzili wybitni fleciści w Polsce i za granicą, m.in. Peter-Lukas Graf, Philippe Bernold, Trevor Wye, Andras Adorian, Pierre-Yves Artaud, Jean-Claude Gerard, Miriam Nastazi, Michael Kofler. Jest laureatem II nagrody na Konkursie Elize Meyer w Hamburgu (2003), III nagrody na II. Międzynarodowym Konkursie Fletowym im. Friedricha Kuhlau’a w Uelzen (Niemcy, 2005) oraz i nagrody na X Międzynarodowym Mistrzowskim Konkursie dla Nauczycieli Muzyki (2022).

Współpracował z orkiestrą Klassik Philharmonie Hamburg. W 2003 roku został zaangażowany na czasowy kontrakt do orkiestry filharmonii w Tampere (Finlandia) jako zastępca pierwszego fletcisty. W latach 2007–20 był solistą Filharmonii Zielonogórskiej, a od 2012 roku, razem z fletistką Ewą Liebchen, występuje w duecie fletowym „Flute o’clock”, specjalizującym się w wykonawstwie muzyki współczesnej.

Rafał Jędrzejewski prowadzi intensywną działalność koncertową. Jako solista wystąpił z orkiestrą Hamburger Symphoniker oraz wielokrotnie z Filharmonią Zielonogórską, a także na wielu recitalach solowych. W 2018 oraz 2024 roku wykonał *Koncert fletowy* Krzysztofa Olczaka w ramach festiwalu „Nowe Fale”. Duet fletowy „Flute o’clock” prowadził intensywną działalność koncertową i edukacyjną, koncentrując się na wykonawstwie muzyki współczesnej. Wydał dwie płyty i dokonał kilku nagrań dla programu drugiego Polskiego Radia.

Od 2014 roku jest pedagogiem Akademii Muzycznej im. St. Moniuszki w Gdańsku gdzie w 2018 roku otrzymał stopień doktora.

Andrzej SZADEJKO, kompozytor, dyrygent, organista, pedagog, organolog, menadżer kultury. Absolwent Akademii Muzycznej w Warszawie i Hochschule für Alte Musik Schola Cantorum Basiliensis w Bazylei

(Szwajcaria). Uczestnik kilkudziesięciu mistrzowskich kursów organowych, klawesynowych oraz gry na pianoforte w Polsce, Niemczech, Holandii i Szwajcarii. Profesor wizytujący uczelni w Niemczech, Finlandii, na Litwie, Łotwie i w Stanach Zjednoczonych.

Laureat nagrody OPUS KLASSIK 2022 za najlepszą światową premierę, Splendor Gedanense i Pomorskiej Nagrody Artystycznej. Finalista i laureat wielu konkursów organowych w Polsce i za granicą. Profesor Akademii Muzycznej w Gdańsku. Laureat i stypendysta wielu instytucji polskich i zagranicznych. Od 1994 roku regularnie koncertuje w Polsce, Europie, a także w Stanach Zjednoczonych i Rosji jako solista, kameralista i dyrygent.

Oprócz organowej działalności koncertowej zajmuje się także komponowaniem. Ekspert w dziedzinie historycznego budownictwa organowego. Założyciel i szef zespołu Goldberg Baroque Ensemble, z którym nagrywa premierowe wykonania kantat kompozytorów z Pomorza. Jako solista i dyrygent ma na swoim koncie ponad 30 wydawnictw płytowych dla wytwórni polskich i niemieckich, wielokrotnie nominowanych do nagrody FRYDERYK oraz OPUS KLASSIK. Obecnie jest szefem artystycznym serii Pucklitz: Opera Omnia i Gdańsk Organ Landscape w renomowanej wytwórni niemieckiej MDG. Autor wydawnictw monograficznych, a także opracowań naukowych i artykułów drukowanych w periodykach polskich i zagranicznych. Autor audycji „Organy Nieograne” w Programie 2 Polskiego Radia. Organizator i autor wielu przedsięwzięć artystycznych i festiwali w Polsce i za granicą, m.in. festiwalu ORGANy PLUS+®.

Andrzej WOJCIECHOWSKI, absolwent Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku, gdzie uzyskał dyplom z wyróżnieniem w klasie prof. Bogdana Ocieszaka. Dwukrotny stypendysta Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego za wybitne osiągnięcia artystyczne. Doskonalił swoje umiejętności w klasie mistrzowskiej Joan Enric Lluna w Conservatori Superior de Música w Castelló w Hiszpanii. Ma na swoim koncie szereg nagród i wyróżnień w konkursach o randze ogólnopolskiej i międzynarodowej. Jako solista i kameralista koncertował na całym świecie: w Europie, Ameryce Północnej, Afryce i Azji.

Jest solistą Polskiej Filharmonii Bałtyckiej im. Fryderyka Chopina w Gdańsku oraz stale współpracuje z Polską Filharmonią Kameralną w Sopocie. Prowadzi intensywną działalność kameralną, będąc członkiem Polskiego Zespołu Basethornowego, Gdańskiego Trio Stroikowego, Baltic Trio oraz nietuzinkowego zespołu Zagan Acoustic, łączącego jazz, folk i world music. Jest liderem okołojazzowej formacji Baltic Quasideon Group, związanej z prowadzoną przez niego agencją artystyczną Baltic Gramophone.

W swoim dorobku artystycznym ma ponad 20 nagrań płytowych, z których najważniejszym bez wątpienia jest album *Penderecki*, a w nim *Concerto per clarinetto* nagrany wraz z Polską Filharmonią Kameralną Sopot pod batutą Wojciecha Rajskiego. Album ten otrzymał nominację do Fryderyków. Jest ostatnią płytą wydaną za życia Maestro Krzysztofa Pendereckiego.

W 2017 roku Andrzej Wojciechowski otrzymał stopień doktora habilitowanego. Od 2020 roku jest Kierownikiem Katedry Instrumentów Dętych i Perkusji w Akademii Muzycznej w Gdańsku.

Paweł ZAGAŃCZYK jest absolwentem Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku, którą ukończył z wyróżnieniem w klasie akordeonu prof. Krzysztofa Olczaka. Laureat ponad dwudziestu konkursów akordeonowych. Koncertuje w Polsce i Europie. Występował na Litwie, Łotwie, Czechach, Słowacji, w Ukrainie, Austrii, Chorwacji,

Estonii, Finlandii, Hiszpanii, Szwecji, Niemczech, Szwajcarii i Wielkiej Brytanii. Koncertuje też na bandoneonie z niemieckiej manufaktury Uwe Hartenhauera.

Jako solista występował z wieloma orkiestrami pod batutą Michała Nesterowicza, Maji Metelskiej, Michała Klauzy, Jerzego Maksymiuka, Adama Klocka, Georgiosa Balatsinosa, Bohdana Jarmołowicza, Zygmunta Rycherta, Janusza Przybylskiego, Wojciecha Rajskego, Tadeusza Dixy, Radosława Labahua, Rafała Kłoczko, Szymona Morusa czy Ariela Ludwiczaka.

W repertuarze artysty są zamówione i prawykone przez niego kompozycje, m.in. Zbigniewa Bargielskiego, Krzesimira Dębskiego, Mikołaja Majkusiaka, Edwarda Sielickiego, Piotra Mossa, Mehmeta Cän Ozer'a, Dariusza Mazurowskiego, Krzysztofa Olczaka, Cezarego Paciorka, Gerharda Stäbler'a, Marka Czerniewicza czy Macieja Zimka.

Działania artystyczne na pograniczu różnych stylów i gatunków muzycznych są wizytówką Pawła Zagańczyka. Współpracuje z muzykami jazzowymi (Adam Wendt, Irek Wojtczak, Krzesimir Dębski) oraz zespołami wykonującymi muzykę współczesną w tym elektroniczną. Od kilku lat występuje w zespole wirtuoza skrzypiec Robiego Lakatosa. Jako założyciel kwartetu instrumentalnego Zagan Acoustic prezentuje kompozycje z pogranicza awangardy, jazzu i folku. Jest także autorem muzyki do spektakli teatralnych i słuchowisk radiowych.

Zdobyl wiele branżowych nagród: Zasłużony dla Kultury Polskiej, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Pomorską Nadzieję Artystyczną przyznaną przez Marszałka Województwa Pomorskiego, Nagrodę dla twórców kultury burmistrza miasta Pruszcza Gdański, Nagrodę Prezydenta Miasta Gdańska dla Młodych Twórców w Dziedzinie Kultury. Jest stypendystą Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Marszałka Województwa Pomorskiego, Prezydenta Miasta Gdańska, Akademii Rozwoju Filantropii w Polsce.

Nagrał pięć solowych albumów z muzyką współczesną: *Tango* (2014), *Globulus* (2018), *Fall of Icarus* (2019), *Impressions* (2022), *Żurawie* (2024) oraz wiele płyt kameralnych. W kręgu jego zainteresowań jest muzyka improwizowana, nowe kompozycje czy eksperymenty ukazujące szerokie spektrum akordeonu.

Paweł Zagańczyk jest wykładowcą w Akademii Muzycznej w Gdańsku gdzie kształci kolejne generacje młodych artystów.

ORKIESTRA SINFONIETTA POMERANIA powstała w 2014 roku z inicjatywy dwóch gdańskich kompozytorów – Andrzeja Dziadka oraz Tadeusza Dixy, będącego jej dyrygentem. Jest orkiestrą kameralną występującą w różnorodnych konfiguracjach instrumentalnych i specjalizującą się w wykonawstwie muzyki współczesnej. Szczególną wagę przywiązuje do bliskiej współpracy ze środowiskiem kompozytorskim, czego efektem jest m.in. kilkadziesiąt dotychczasowych prawykonań napisanych dla niej utworów.

Orkiestra występowała na Dniach Muzyki Nowej w Klubie Żak, Gdańskim Festiwalu Muzycznym, Festiwalu NeoArte, Gdańskich Koncertach Prawykonań, Festiwalu Muzyki Współczesnej „Nowe Fale” oraz na Międzynarodowym Festiwalu Muzyki Współczesnej „Poznańska Wiosna Muzyczna”. W 2017 roku ukazała się nagrana przez zespół płyta *Contemporary Music form Gdańsk Vol. 2* (wyd. DUX).

Tadeusz DIXA, patrz str. 152

GDAŃSKI ODDZIAŁ ZWIĄZKU KOMPOZYTORÓW POLSKICH założyli w 1963 roku kompozytorzy: Henryk Hubertus Jabłoński, Konrad Pałubicki, Władysław Walentynowicz oraz muzykologzy: Wacław Kmicic-Mieleszyński i Paweł Podejko. Prezesami Oddziału byli kolejno: Konrad Pałubicki (1963-1973), Henryk Hubertus Jabłoński (1973-1975), Wacław Kmicic-Mieleszyński (1975-1981), Andrzej Lewandowski (1981-1983), Marek Podhajski (1983-1987), Eugeniusz Głowski (1987-1991), Krzysztof Olczak (1991-2005), Anna Pęcherzewska-Hadrych (2005-2015), Andrzej Dziadek (od 2015 do chwili obecnej). Siedzibą Oddziału była Państwowa Wyższa Szkoła Muzyczna w Sopocie, później w Gdańsku, obecnie Akademia Muzyczna im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku. Działalność Oddziału polegała na organizacji koncertów, konkursów kompozytorskich, sesji naukowych, pracach wydawniczych oraz archiwizowaniu zbiorów.

Wśród przedsięwzięć gdańskich kompozytorów i muzykologów były, m.in: ogólnopolskie konferencje muzykologiczne, Międzynarodowe Warsztaty Muzyki Współczesnej dla Kompozytorów i Wykonawców, Festiwal Gdańskie Spotkania Młodych Kompozytorów *Droga*, koncerty z cyklu *Nowe Brzmienia Gdańskie*. Od 2015 roku Oddział współorganizuje, wraz z Fundacją Sinfonietta Pomerania, Międzynarodowy Festiwal Muzyki Współczesnej *Nowe Fale*. Ponadto Oddział współpracuje z innymi stowarzyszeniami twórczymi oraz instytucjami kultury w regionie, kraju i za granicą.

Andrzej Dziadek

13

LISTOPADA

2025

czwartek
godz. 10.00 – 17.40

Uniwersytet Muzyczny
Fryderyka Chopina
Audytoryum
im. Karola Szymanowskiego
i Sala Senatu
im. Ignacego Jana Paderewskiego
ul. Okólnik 2

54. Konferencja Muzykologiczna ZKP
„Muzyka, pamięć, historia”

Tematem konferencji, w ramach obchodów stulecia Związku Kompozytorów Polskich, będą różnorodne formy pamięci o muzyce.

Rekomendowane zagadnienia:

- Pozycja historii muzyki we współczesnej humanistyce.
- Antropologizacja historii muzyki.
- Główne koncepcje historiografii muzycznej: krytyka źródeł, dzieło muzyczne, styl, chronologizacja i periodyzacja.
- Badania źródłoznawcze: nowe odkrycia, interpretacje, edycje.
- Pamięć jako historia w oralnych kulturach muzycznych.
- Historia muzyki w dydaktyce.

Przeszłość i terażniejszość łączą dwie główne formy narracyjne, tj. mit i historia odzwierciedlające różnice pomiędzy kulturami dysponującymi lub nie dysponującymi pismem i pisemnymi źródłami. Zachodnioeuropejska historia muzyki opiera się na fundamentalnych metaforach historiograficznych wypracowanych w kulturze starożytno-zachodnioeuropejskiej, do których należą idea początków i koncepcja rozwoju. Pozytywistyczno-empiryczne badania nad muzyczną przeszłością były wspierane przez rozwój takich technik badawczych jak paleografia, krytyka źródeł i krytyczna analiza stylu. Miały one na celu osiągnięcie jak największej precyzji w chronologizacji zjawisk, ich opisie w formie narracji literackiej, kompletowaniu biografii kompozytorów i periodyzacji historii muzyki, które niezależnie od zmieniających się podejść i koncepcji zawsze należały do aksjomatów historiografii muzycznej. Historie różnych form sztuki różnią się jednak zasadniczo od innych dyscyplin historycznych tym, że ich przedmiotem jest dzieło sztuki. Historia muzyki musi również brać pod uwagę estetyczną wartość niektórych dzieł, których historyczny kontekst opisuje. Dzieło jako centralny obiekt zainteresowania i linearna narracja opisująca chronologię procesu tworzenia i rozwoju definiują metodologiczne podstawy zachodniej historiografii muzycznej.

Pamięć mityczna i wywodzące się z niej narracje historyczne opierają na kojarzeniu przez analogię lub metaforę. Kładzie ona nacisk na analogię między pewnymi wydarzeniami w przeszłości i pewnymi wydarzeniami w terażniejszości. Wobec braku zapisu wykonanie stanowi możliwe najdoskonalsze uaktualnienie ustanowionych w prapoczątkach i przez to uświęconych wzorców, które podlegają kontroli przez bieżącą praktykę artystyczną. Lecz to właśnie dzięki wykonaniu tradycja może się urzeczywistnić i tylko w wykonaniu staje się dostrzegalna i namacalna. Każde wykonanie odwołuje się do przeszłości i jest punktem odniesienia dla przyszłych wykonania.

Wykłady plenarne wygłoszą: prof. Stephen Downes z Royal Holloway, University of London oraz prof. Andrzej Pieńkos z Uniwersytetu Warszawskiego.

W programie znajdują się również dwa panele tematyczne: prezentacja projektu badawczego DAINA 3 dotyczącego muzyki w kontekście migracji i tożsamości diasporycznych oraz dyskusja o relacjach interpersonalnych w badaniach terenowych analizowanych przez pryzmat materiałów archiwalnych.

Podczas uroczystości otwarcia, zgodnie z tradycją, zostaną wręczone dyplomy laureatom Konkursu o Nagrodę im. Księdza Prof. Hieronima Feichta 2024 oraz medale „Zasłużony Kulturze – Gloria Artis”.

Szczegółowy program:

Organizatorzy: Związek Kompozytorów Polskich i Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina.

Projekt dofinansowany ze środków budżetu państwa, przyznanych przez Ministra Nauki w ramach Programu Doskonała nauka II.

Mecenasem Konkursu im. Księdza Prof. Hieronima Feichta jest Stowarzyszenie Autorów ZAIKS.

13

LISTOPADA
2025

czwartek
godz. 19.00

Studio Koncertowe
Polskiego Radia
im. Witolda Lutosławskiego
ul. Modzelewskiego 59

Koncert Oddziału Katowickiego ZKP

Bartłomiej DUŚ – saksofon
Krzysztof GAWŁAS, Stanisław BROMBOSZCZ
– projekcja dźwięku

ORKIESTRA MUZYKI NOWEJ
Szymon BYWALEC – dyrygent

Bolesław SZABELSKI

Aforyzmy 9 na zespół kameralny (1962)

Henryk Mikołaj GÓRECKI

Muzyczka 4 - Koncert puzonowy op. 28 na puzon, klarnet, wiolonczelę i fortepian (1970)

Aleksander LASOŃ

O, przyspieszenie światła, Muzyka kameralna nr 7 na orkiestrę kameralną (2025)**

Aleksander NOWAK

Niebo w Niedabyłu na saksofon sopranowy i orkiestrę kameralną (2015)

P R Z E R W A

Krzysztof GAWŁAS

H- na orkiestrę kameralną i warstwę elektroakustyczną (2014)

Eugeniusz KNAPIK

Tak jak na brzegu morza na zespół instrumentalny i taśmę (1977)

** Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego pochodzących z Funduszu Promocji Kultury w ramach "Zamówienia Kompozytorskie", realizowanego przez Narodowy Instytut Muzyki i Tańca

Bolesław SZABELSKI, ur. 3.12.1896 w Krzywdzie, zm. 27.08.1979 w Katowicach; kompozytor i organista, należy do najstarszego grona kompozytorów związanych z Katowickim Oddziałem Związku Kompozytorów Polskich. Jego twórczość cechuje się ewolucją od neobaroku (*Suita* na orkiestrę, *III Symfonia*, *Concerto grosso*) przez dodekafonię (*Sonety*, *Wiersze*) aż po awangardową syntezę stylów (*V Symfonia*, *Mikołaj Kopernik*).

Aforyzmy 9 (1962) kontynuują dodekafoniczny etap jego twórczości i opierają się na „hasłach” – krótkich, wyrazistych i skonstruowanych motywach oraz brzmieniowych strukturach atematycznych, takich jak klastery „ruchowo-statyczne”, które prowadzą dialogi i budują napięcia. Wydawcą utworu *Aforyzmy 9* jest Polskie Wydawnictwo Muzyczne.

Kompozycje **Henryka Mikołaja GÓRECKIEGO** (ur. 6.12.1933 w Czernicy, zm. 12.11.2010 w Katowicach) rozwijały się od awangardowego sonoryzmu (*Scontri*, *Genesis*) do głęboko duchowej i minimalistycznej „nowej prostoty” (*Ad Matrem*, *II i III Symfonia*, *Beatus Vir*, 3 kwartety smyczkowe), którą cechują intensywne emocje, obecność *sacrum* i liczne inspiracje folklorem oraz muzyką dawną.

Podtytuł *Muzyczki IV „Koncert puzonowy”* (1970) wskazuje na centralną rolę tego instrumentu, który inicjuje i kończy poszczególne fragmenty utworu, wyznaczając ich ramy czasowe. Kompozycja składa się z dwóch części: pierwszej zbudowanej z „agresywnych”, ekspresyjnych odcinków oddzielonych pauzami generalnymi, i drugiej, statycznej i medytacyjnej, w której pojawia się trzydziściemotywowy motyw w partii puzonu będący cytatem z pieśni religijnej *Święty Boże*.

Aleksander LASOŃ wraz z Eugeniuszem Knapikiem (obaj ur. 1951) należą do „pokolenia stalowowolskiego”, kompozytorów, którzy przeciwstawiali się awangardzie lat 50. i 60., nawiązując twórczo do tradycji. Obok 4 symfonii i 8 kwartetów smyczkowych najsłynniejszą serią utworów Lasonia pozostają kompozycje opatrzone tytułem *Muzyka kameralna*.

Muzyka kameralna nr 7 „O, przyspieszenie światła” (2025) została skomponowana z okazji jubileuszu 100-lecia ZKP, a tytuł został zaczerpnięty z wiersza Walta Whitmana *O, słońce prawdziwego pokoju*. Wydawcą utworu *Muzyka kameralna nr 7* jest Polskie Wydawnictwo Muzyczne.

Najbardziej znaną postacią wśród średniego pokolenia kompozytorów katowickich jest **Aleksander NOWAK** (ur. 1979), w którego twórczości szczególne miejsce zajmuje opera i dramat (*ahat-ilN*, *Drach*, *Wesele*, *G-os Potwora*).

Niebo w Niedabyłu na saksofon sopranowy i orkiestrę kameralną (2015) powstało na zamówienie Bartłomieja Dusia i Orkiestry Muzyki Nowej. Jak

pisze sam kompozytor: „*Niedabył* – mała wieś położona nieco na wschód od środka Europy. Można powiedzieć, że to koniec niejednego świata.”

Krzysztof GAWLAS (ur. 1968) związany jest z Wydziałem Sztuki i Nauki o Edukacji Uniwersytetu Śląskiego w Cieszynie. Specjalizuje się w tworzeniu muzyki elektroakustycznej i kameralnej z interaktywnym wykorzystaniem środków elektronicznych.

Hō-ō (2014), zgodnie ze słowami kompozytora, „to imię japońskiego feniksa, mitycznego ptaka symbolizującego ogień, słońce, sprawiedliwość i wierność, a także dwór cesarski. Głos w Hō-ō w muzyce japońskiej naśladuje shō - tu zastępuje go akordeon w wysokim rejestrze. Inne zapożyczenia z gagaku to duet flet-obój (odpowiedniki ryuteki i hichiriki) czy przyspieszenia i zwolnienia w partiach perkusyjnych. W utworze słychać konstrukcje harmoniczne zorientowane częstotliwościowo, ich mutacje, morphing i inne przekształcenia, wykraczające poza chromatykę.”

Twórczość **Eugeniusza KNAPIKA** wyrasta z zainteresowania śpiewem poczynając od pieśni m.in. *La flûte de jade*, poprzez trylogię operową *The Minds of Helena Troubleyn*, dramat *Moby Dick*, kończąc na wielkich dziełach symfoniczno-chóranych takich jak np. *Canticum puerorum* czy *Blessing gentle breeze*.

Tak jak na brzegu morza (1977), podobnie jak wcześniejszy *Le Chant* (1976), został napisany do poezji francuskiego symbolisty Paula Valéry'ego. Jak pisze kompozytor w komentarzu: „Warstwa dźwiękowa utworu składa się z trzech elementów: muzyki «żywej», muzyki z taśmy i recytacji (z taśmy). W miarę przebiegu te trzy elementy występujące początkowo oddzielnie, ulegają stopniowej asymilacji, tworząc w kodzie jednolitą pod względem materiałowym i emocjonalnym tkanę dźwiękową.” Kompozycja powstała na zamówienie III Festiwalu „Młodzi Muzycy Młodemu Miastu” w Stalowej Woli.

Wydawcą utworu *Tak jak na brzegu morza* jest Polskie Wydawnictwo Muzyczne.

Paul VALÉRY

Tak jak na brzegu morza... (fragment)

Tak jak na brzegu morza
Pomiędzy szkarpami ze skał,
W granicach łuku czynnego wahadła
Czas daje i wycofuje,
Piętrzy i rozpościera,
Womituje, połyka znów,
Obdarza i żałuje,
Sięga wzwyż, pada, zamyka w uścisk i szlocha,
I znów jednoczy się z masą –
Znów powraca do morza...
Zapadam w otchłani między przyływem i odpływem fali;
Ten czas, którego żal,
Skończony – nieskończony...
Co ukrywa ten czas?

Co się w nim tłumi, co się wzdyma?
Co wymierza, czego odmawia, co mi odbiera ten czas?
O falo – o straszliwa niemocy przewyciężenia!
Oddajesz się i zaraz musisz się odbierać,
I znowu wracać – by nigdy nie złamać
Prawa integralności masy morskich wód!
Musisz pozostać morzem i nigdy już nie utracisz
Zdolności ruchu!
ze zbioru *Autres rhumbs*
przełożył Roman Kołoniecki

Opracowanie: Wojciech Stępień

Bartłomiej DUŚ, saksofonista, pedagog. Kształcił się pod kierunkiem Bernarda Steuera w Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego w Katowicach, a także w Konserwatorium Paryskim w klasie Claude'a Delangle'a i Konserwatorium w Wersalu w klasie Vincenta Davida. Jest laureatem licznych konkursów o randze międzynarodowej. Uzyskał m.in. I nagrodę w Konkursie Hülsta Woodwinds w Münster (2011), II nagrodę w Konkursie Saksofonowym w Słowenii (2011), III nagrodę i nagrodę publiczności w Konkursie Aeolus w Düsseldorfie (2012) oraz Grand Prix w konkursie „Koncert Roku 2012” w Poznaniu. Jako solista występował m.in. z Narodową Orkiestrą Symfoniczną Polskiego Radia, Filharmonią Narodową, AUKSO - Orkiestrą Kameralną Miasta Tychy, Orkiestrą Filharmonii Śląskiej, Orkiestrą Muzyki Nowej, Düsseldorfer Symphoniker, Staatsorchester Rheinische Philharmonie. Współpracując z wieloma polskimi kompozytorami, Bartłomiej Duś prawykonał m.in. koncerty saksofonowe Aleksandra Nowaka, Mikołaja Majkusiaka, Tomasza Jakuba Opałki, Marcela Chyrzyńskiego i Macieja Jabłońskiego. Obecnie prowadzi klasę saksofonu w Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego w Katowicach.

Założona w 1996 roku **ORKIESTRA MUZYKI NOWEJ** jest najstarszym polskim zespołem specjalizującym się w wykonawstwie muzyki współczesnej, który od prawie 30 lat nieprzerwanie prowadzi intensywną działalność artystyczną, pracując najpierw pod batutą Aleksandra Lasonia (założyciela zespołu), a od 2006 roku pod kierownictwem artystycznym Szymona Bywalca. OMN stopniowo przekształcała się ze studenckiej grupy entuzjastów muzyki współczesnej w profesjonalny zespół potrafiący zrealizować najtrudniejsze partytury muzyki współczesnej. Orkiestra ma w swoim dorobku ponad 200 światowych prawykonan oraz wiele pierwszych w Polsce prezentacji najwybitniejszych dzieł współczesnych. Zespół stale gości na najważniejszych polskich i międzynarodowych festiwalach takich, jak „Warszawska Jesień”, Musica Polonica Nova we Wrocławiu, Festiwal Prawykonan w Katowicach, Beijing Modern w Pekinie, Melos Ethos w Bratysławie, Klang Festival w Kopenhadze, Aksamitna Kurtyna we Lwowie i wiele innych. Dorobek nagraniowy zespołu obejmuje kilkadziesiąt nagrań koncertowych i studyjnych, z których duża część ukazała się na ponad 30 płytach CD w wydawnictwach Anaklasis, Aurora, DaCapo, Decca, DUX, CD-Accord, Kairos, Requiem Records, PWM oraz pod szyldem ZKP-POLMIC.

Szymon BYWALEC ukończył z wyróżnieniem dyrygenturę symfoniczno-operową w klasie prof. Jana Wincentego Hawela w Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego w Katowicach. Jest także absolwentem Akademii Muzycznej w Krakowie, w której studiował obój u prof. Jerzego Kotyczki. Jako stypendysta sienneńskiej Accademia Musicale Chigiana doskonalił swój warsztat dyrygencki pod kierunkiem Gianluigi Gelmettiego i Lothara Zagroska. Brał udział w kursach mistrzowskich dla dyrygentów, prowadzonych, m.in. przez Gabriela Chmure, Kurta Masura, Zoltána Peskó, Pierre'a. Bouleza. Współpracował m.in. z Rumuńską Narodową Orkiestrą Radiową, Słowacką Filharmonią Narodową, Ensemble Orchestral Contemporain, Melos Ethos Ensemble, Orkiestrą Sinfonią Varsovią, Narodową Orkiestrą Symfoniczną Polskiego Radia i wieloma innymi orkiestrami filharmonicznymi i kameralnymi w Polsce i za granicą. Jest również dyrektorem artystycznym i pierwszym dyrygentem Orkiestry Muzyki Nowej, którą prowadził podczas licznych festiwali. Od 1999 roku jest wykładowcą na Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego w Katowicach, gdzie prowadzi klasę dyrygentury symfoniczno-operowej.

KATOWICKI ODDZIAŁ ZWIĄZKU KOMPOZYTORÓW POLSKICH został powołany już podczas II Zjazdu ZKP w październiku 1946 roku, jednak pierwszy koncert kompozytorski zorganizowano dopiero w grudniu 1955 roku. Od początku działalność Oddziału koncentrowała się wokół twórczości pedagogów i studentów kompozycji Państwowej Wyższej Szkoły Muzycznej w Katowicach (obecnie Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego).

Pierwszym przewodniczącym Oddziału w latach 1946–1949 był Bolesław Woytowicz – wybitny pianista i pedagog, profesor kompozycji m.in. Wojciecha Kilara, Witolda Szalotka i Józefa Świdra. Drugim znaczącym pedagogiem kompozycji był Bolesław Szabelski – organista, kompozytor, uczeń Karola Szymanowskiego, który wykształcił grono takich twórców jak Henryk Mikołaj Górecki, Zbigniew Bargielski, Jan Wincenty Hawel, Edward Bogusławski, Aleksander Glinkowski i Ryszard Gabrys.

Działalność członków Katowickiego Oddziału ZKP przyczyniła się do ugruntowania pozycji Katowic jako istotnego ośrodka rozwoju nowej muzyki polskiej. Już pod koniec lat 50. zaczęto mówić o śląskiej szkole kompozytorskiej. Utwory Woytowicza, Szabelskiego oraz ich studentów były często prezentowane na festiwalu „Warszawska Jesień”. Podczas pierwszej edycji wykonano m.in. *III Symfonię* i *Concerto grosso* Szabelskiego, *II Symfonię* i *II Kwartet smyczkowy* Woytowicza oraz *Małą uwerturę* Kilara. W kolejnych latach na festiwalu pojawiły się dzieła Góreckiego i Szalotka. W 1963 roku Tadeusz Zieliński uznał twórczość kompozytorów związanych z Katowicami za jeden z filarów festiwalu „Warszawska Jesień”. Wielu kompozytorów ze Śląska rozpoczynało swoją działalność artystyczną na wydarzeniach organizowanych przez Katowicki Oddział ZKP. W 1958 roku objawił się talent Henryka Mikołaja Góreckiego, który jako pierwszy student PWSM w Katowicach zaprezentował swoje kompozycje na monograficznym koncercie w Filharmonii Śląskiej. Na początku lat 70. pojawiło się nowe pokolenie wybitnych twórców, urodzonych w 1951 roku: Eugeniusz Knapik i Andrzej Krzanowski – uczniowie Góreckiego, oraz Aleksander Lasoń – wychowanek Józefa Świdra. Wszyscy trzej debiutowali na festiwalu „Młodzi Muzycy Młodemu Miastu” w Stalowej Woli w 1975 roku. Ich twórczość, mimo stylistycznych różnic, została zakwalifikowana do nurtu tzw. *Nowego Romantyzmu*, łączącego osiągnięcia awangardy z powrotem do tradycyjnych elementów dzieła muzycznego, takich jak melodyka i harmonika.

Kolejną generację kompozytorów zrzeszonych w Katowickim Oddziale ZKP tworzą w znacznej mierze uczniowie Eugeniusza Knapika (Stanisław Bromboszcz, Roman Czura, Hubert Żmudzki), Aleksandra Lasonia (Aleksander Nowak, Justyna Kowska-Lasoń, Przemysław Scheller, Krzysztof Gawlas), Józefa Świdra (Jarosław Mamczarski) i Edwarda Bogusławskiego (Krzysztof Wołek).

Ważnym filarem działalności Katowickiego Oddziału jest również Wydział Sztuki i Nauk o Edukacji Uniwersytetu Śląskiego w Cieszynie, którego kadra pedagogiczna i absolwenci aktywnie uczestniczą w życiu muzycznym regionu. Spośród twórców związanych z Instytutem Sztuk Muzycznych Uniwersytetu Śląskiego można wymienić Ryszarda Gabryśa, Andrzeja Dziadka, Wiesława Cienciałę czy Krzysztofa Gawlasa. Warto również wspomnieć o sekcji, którą tworzą muzykolodzy i teoretycy muzyki zrzeszeni w ZKP. Wśród nich można wyróżnić m.in. Jolantę Szulakowską, Marcina Trzęsiokę, Bogumiłę Miłę, Magdalenę Stochniol, kompozytora i teoretyka Wojciecha Stępnia.

Katowicki Oddział ZKP skupia się przede wszystkim na organizacji dwóch wydarzeń artystycznych. W 1973 roku zainicjowany został cykl koncertów Śląskie Trybuny Kompozytorów, a w 1984 roku odbyła się pierwsza edycja festiwalu Śląskie Dni Muzyki Współczesnej. Oba wydarzenia pozostają otwarte na różnorodne idee i nurty współczesnej twórczości muzycznej.

14

LISTOPADA
2025

piątek
godz. 10.00 – 17.10

Uniwersytet Muzyczny
Fryderyka Chopina
Audytorium
im. Karola Szymanowskiego
i Sala Senatu
im. Ignacego Jana Paderewskiego
ul. Okólnik 2

54. Konferencja Muzykologiczna ZKP
„Muzyka, pamięć, historia”

14

**LISTOPADA
2025**

**piątek
godz. 19.30**

**Filharmonia Narodowa
Sala Koncertowa**

**Koncert specjalny - Finał Festiwalu
100-lecia Związku Kompozytorów Polskich
80-lecia Polskiego Wydawnictwa Muzycznego**

Rafał BARTMIŃSKI – tenor

**CHÓR i ORKIESTRA
FILHARMONII NARODOWEJ**

Antoni WIT – dyrygent

Krzysztof PENDERECKI

Przebudzenie Jakuba na orkiestrę symfoniczną (1974)

Karol SZYMANOWSKI

III Symfonia „Pieśń o nocy” op. 27 na tenor solo, chór mieszany i wielką orkiestrę (1914-1916)

PRZERWA

Witold LUTOSŁAWSKI

Koncert na orkiestrę na orkiestrę symfoniczną (1950-54)

Intrada (Allegro masteoso)

Capriccio notturno e Arioso (Vivace)

Passacaglia, Toccata e Corale

(Andante con moto – Allegro giusto)

Krzysztof PENDERECKI to zjawisko w historii muzyki, nie tylko polskiej, zupełnie wyjątkowe. W muzyce XX wieku nikt chyba nie zrobił takiej kariery, jak on. Nie zrobił jej również tak szybko! Może tylko Igor Strawiński mógłby mu dorównać. I podobne, jak Strawińskiego, są meandry drogi twórczej Pendereckiego. Miał sukcesy od samego początku. Start jego olśniewającej kariery nastąpił dzięki... Związkowi Kompozytorów Polskich. Kiedy w 1959 roku rozstrzygnięto II Konkurs Młodych Kompozytorów ZKP, po rozszyfrowaniu godeł, którymi były opatrzone złożone anonimowo partytury, okazało się, że zdobywcą I, II i III nagrody jest nieznany nikomu 28-letni asystent Wydziału Kompozycji w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Krakowie - Krzysztof Penderecki! Nagrodzonymi utworami były *Strofy* na sopran, głos recytujący i 10 instrumentów, *Emanacje* na dwie orkiestry smyczkowe oraz *Psalmy Dawida* na chór mieszany, instrumenty strunowe i perkusję. Partyturę *Strof*, wykonanych na festiwalu „Warszawska Jesień” – organizowanym przez Związek Kompozytorów Polskich (!) – tego samego roku, zabrał po koncercie niemiecki wydawca Herman Moeck. Wkrótce utwór był grany w całej Europie, a Penderecki otrzymał zamówienie od słynnego festiwalu w Donaueschingen. W roku 1960 pisze utwór zatytułowany *8'37”* (tyle trwała ta kompozycja), za który rok później otrzymuje nagrodę Tribune Internationale des Compositeurs UNESCO w Paryżu. Utwór nazywa się teraz *Tren „Ofiarom Hiroszimy”* i nadają go stacje radiowe na całym świecie, Penderecki zaś staje się czołowym przedstawicielem awangardy muzycznej tamtych czasów.

Potwierdza tę pozycję niezwyklej *Fluorescencjami* wykonanymi po raz pierwszy w roku 1962 w Donaueschingen. Poza instrumentami wielkiej orkiestry symfonicznej Penderecki wprowadził tutaj zawieszony arkusz blachy do imitowania grzmotów, gwizdki, kawałki szkła i metalu pocierane pilnikiem, grzechotki, dzwonek elektryczny, piłę, maszynę do pisania i syrenę alarmową. Instrumenty tradycyjne też brzmią niezwyklej, bo dźwięki są wydobywane z nich w zupełnie niekonwencjonalny sposób. Pendereckiego zna już cały muzyczny świat. Tak się przynajmniej wydaje... do momentu prawykonania w roku 1966 w Münster *Pasji według św. Łukasza*. Oznacza ona zerwanie z radykalizmem awangardy. Penderecki stworzył dzieło przystępne dla zwykłego melomana, o zrozumiałej treści, konstrukcji i emocji. Sam mówił: „Nie zależy mi na tym, jak *Pasja* zostanie określona, czy jest tradycyjna, czy awangardowa. Dla mnie jest po prostu autentyczna. I to wystarczy.” Penderecki był sobą w każdym utworze i nie deprymowała go krytyka. a narażał się krytyce coraz częściej. Wystarczy powiedzieć, że w napisanej w 1978 roku operze - *sacra rappresentazione Raj utracony* dopatrywano się pastiszu muzyki Wagnera. Nie był to dla Pendereckiego komplement. On jednak trwał przy swoim i pisał taką muzykę, jaką chciał pisać.

Ostateczny rozbrat z awangardą Krzysztof Penderecki wziął w *Przebudzeniu Jakuba* z 1974 roku. W partyturze zapisany jest cytat z Księgi Rodzaju: „Tedy gdy ocknął się Jakub ze snu swego rzekł: «Zaprawdę Pan był w tym miejscu, a ja nie wiedział.»” Utwór został zamówiony na srebrny jubileusz księcia Rainiera III i jemu jest dedykowany. Wykonany został po raz pierwszy 14 sierpnia 1974 roku w Monte Carlo przez Orchestre National de l'Opéra de Monte-Carlo pod dyрекcją Stanisława Skrowaczewskiego. W tym jednocześnie utworze, przeznaczonym na wielką orkiestrę i nazywanym czasem poematem symfonicznym, kompozytor rezygnuje z awangardowych eksperymentów dźwiękowych, ale poprzez użycie dwunastu okaryn tworzy niezwyklej aurę brzmieniową, nawiązującą do opowieści o śnie i przebudzeniu Jakuba na pustyni. Kompozycja została przyjęta z uznaniem przez krytykę polską i światową,

a *Przebudzenie Jakuba* pozostaje do dziś jednym z najczęściej wykonywanych utworów Pendereckiego. 26-letni Krzysztof Penderecki, laureat Konkursu Młodych Kompozytorów ZKP w 1959 roku, w tym samym roku został przyjęty do Związku Kompozytorów Polskich. Choć nie włączał się osobiście w prace Związku, zawsze był Związkowi życzliwy, a Związek odwzajemniał mu się szacunkiem i uznaniem. W 1970 roku Krzysztof Penderecki otrzymał prestiżową doroczną Nagrodę ZKP, a w 1981 został Członkiem Honorowym Związku. Wreszcie w roku 2015 nadano mu pierwszy w dziejach ZKP tytuł Honorowego Prezesa.

Karol SZYMANOWSKI

Wśród założycieli Sekcji Współczesnych Kompozytorów Polskich przy Warszawskim Towarzystwie Muzycznym, pierwszej organizacji zrzeszającej polskich kompozytorów, nie było Karola Szymanowskiego. Jednak Zarząd, który ukonstytuował się 22 czerwca 1925 roku pod wodzą Stanisława Niewiadomskiego, 31 sierpnia skierował do niego list ze słowami: „W przekonaniu, że cele sekcji odpowiadają całkowicie dążeniom każdego kompozytora polskiego, wyrażamy nadzieję, że Sz. Pan, poznawszy regulamin Sekcji [...], przychyli się do gorącego życzenia Zarządu i jako członek rzeczywisty przyjmie jak najrychlej udział w pracach Sekcji.” Szymanowski nie zareagował od razu, dystansując się od swego rodzaju protekcjonizmu dla muzyki polskiej, jaki deklarował Adam Wieniawski, wówczas sekretarz Sekcji. Jednak już w styczniu 1927 Szymanowski zostaje wiceprezesem Stowarzyszenia Współczesnych Kompozytorów Polskich, w które przekształciła się Sekcja. Ostatecznie w 1931 roku organizacja została wpisana do rejestru stowarzyszeń jako Stowarzyszenie Kompozytorów Polskich.

Rok później Szymanowski zostaje jego prezesem. Organizowane są koncerty, Stowarzyszenie współdziała z ZAiKS-em na rzecz praw autorskich twórców, bierze udział w jury konkursów i nagród, ale znaczna część jego aktywności przenosi się do powstałego w 1924 Polskiego Towarzystwa Muzyki Współczesnej, polskiej sekcji International Society for Contemporary Music. Działają tu – obok Szymanowskiego – aktywni wcześniej w Stowarzyszeniu Emil Młynarski, Mateusz Gliński, Jan Maklakiewicz, Piotr Perkowski i Kazimierz Sikorski. Szymanowski zostaje nawet prezesem, a jego utwory trafiają do programów organizowanych co roku przez ISCM festiwalu nowej muzyki. W roku 1928 Karol Szymanowski ponownie został wybrany na stanowisko prezesa Towarzystwa, a dwa lata później, „w uznaniu wybitnych zasług dla propagandy muzyki nowoczesnej w Polsce w ogóle i dla działalności PTMW w szczególności”, przyznano mu jednogłośnie godność honorowego członka i honorowego prezesa PTMW.

III Symfonię „Pieśń o nocy” op. 27 Szymanowskiego, wraz z jego *I Kwartetem* i *Słopiewniami* oraz poematem *Stanisław i Anna Oświecimowie* Karłowicza, *Sonatą skrzypcową* Łucjana Kamieńskiego i *Koncertem fortepianowym* Ludomira Różyckiego rekomendował jury PTMW jurorom Międzynarodowego Towarzystwa Muzyki Współczesnej na festiwal w Wenecji w 1925 roku. Międzynarodowe Jury przyjęło do wykonania *Kwartet* Szymanowskiego, *III Symfonia* nie trafiła na festiwal. Wykonywana była już wcześniej w Londynie, Bostonie, Warszawie, Paryżu i Wiedniu, ale bez chóru, swoje pełne prawykonanie miała trzy lata później, już nie na festiwalu ISCM, lecz we Lwowie 3 lutego 1928 roku, w interpretacji Stanisławy Korwin-Szymanowskiej w partii solowej oraz chóru i orkiestry pod dyktando Adama Sołtysa. Kompozytor dawał możliwość zastąpienia tenora sopranem. Prawykonanie było jednak planowane inaczej. Szymanowski pisał *III Symfonię* w latach 1914-16 i w porozumieniu

z Aleksandrem Silotim, pianistą i dyrygentem, organizatorem popularnych koncertów w Petersburgu, planował jej pierwsze wykonanie 19 listopada 1916 roku. Przełożone na 7 stycznia 1917 roku, mimo wydrukowania w programie koncertu, nie doszło do skutku.

Po ukończeniu utworu Szymanowski pisał z Tymoszwówki do Silotiego: „Symfonia trwa 20-22 m. i można by ją nazwać poematem symfonicznym. (Ma ona drugi tytuł *«Chant de la Nuit»*; nie wiem, jak to najlepiej oddać po rosyjsku?). Ale ponieważ żywię organiczny wstręt do «poematów symfonicznych» (jako tytułu), niech lepiej pozostanie symfonia (w kolejności trzecia). [...] Tenorowe solo w symf. ma bardzo duże znaczenie i trwa trochę mniej niż połowę czasu wykonania całej symfonii. Wydaje mi się, że jest to bardzo wdzięczny materiał dla śpiewaka; jest ono bardziej melodyjne niż deklamacyjne i wymaga dość dużego i wdzięcznego głosu o barwie lirycznej. Chór - z wyjątkiem partii początkowej, w której ma bardzo ważną rolę - raczej epizodyczny; styl raczej harmoniczny, niż polifon., w kilku miejscach bez tekstu słownego.”

III Symfonia „Pieśń o nocy” powstała do tekstu poematu XIII-wiecznego perskiego poety Dżalaluddina Rumiego, w tłumaczeniu na polski z wersji niemieckiej Tadeusza Micińskiego To niezwykła wizja nocy, niosącej wielką iluminację, rozjaśniającą tajemnicę Boga i Bytu. Muzyka ma tutaj niezwykłą siłę emocjonalną, wyrażającą zachwyt i olśnienie owym przeżyciem. Szymanowski wprowadził do niej akcenty orientalne, ornamenty i charakterystyczne zwroty melodii, tworząc dzieło o subtelnej, wyrafinowanej kolorystyce brzmieniowej. *III Symfonia* jest utworem jednocześnie, z wyraźnym jednak trzyczęściowym podziałem wewnętrznym.

Faza pierwsza w pełnej obsadzie z partią solową i chórem ma charakter wprowadzenia, druga – orkiestrowa – utrzymana jest w stylu scherza z wyraźnymi elementami orientalnego tańca, końcowa – wykorzystująca znów pełną obsadę – jest rodzajem adagia zwieńczonego metafizyczną kulminacją i zakończonym kodą.

Podczas zwołanego do Krakowa w dniach od 29 sierpnia do 2 września 1945 roku zjazdu kompozytorów, w miejsce przedwojennego Stowarzyszenia Kompozytorów Polskich powołano do życia nową organizację, Związek Kompozytorów Polskich. Wydaje się, że mógł to być polityczny wymóg nowych władz, ale w nowym Związku znaleźli się też członkowie Stowarzyszenia. Od początku spośród zebranych wyróżniła się grupa najbardziej aktywnych uczestników zjazdu. Przewodził jej chyba Piotr Perkowski, a był w niej **Witold LUTOSŁAWSKI** jako jeden z najmłodszych aktywistów: miał 32 lata. Ta aktywność potwierdziła się w ostatni dzień i Walnego Zebrania Członków ZKP – jak od tej pory nazywały się sprawozdawczo-wyborcze spotkania polskich kompozytorów – kiedy wybrano pierwszy Zarząd. Piotr Perkowski został prezesem, Roman Palester i Stanisław Wiechowicz zostali wiceprezesami a Witoldowi Lutosławskiemu powierzono dwie funkcje: sekretarza i skarbnika. W następnej kadencji Lutosławski był już tylko skarbnikiem. Potem będzie zwykłym członkiem zarządu, a od 1948 roku we władzach ZKP go nie ma.

Lutosławski czuł się ze Związkiem bardzo związany, ale wycofywał się z czynnego udziału, kiedy upolitycznienie związkowego życia rosło. A tak było w 1948 roku, gdy władze przygotowywały się do zadekretowania socrealizmu w muzyce. W roku 1949 odbył się słynny zjazd kompozytorów w Łagowie, po którym reguły socrealizmu w sztuce stały się obowiązujące. Witold Lutosławski pojawił się we władzach Związku Kompozytorów Polskich już w zupełnie innym czasie i z innej pozycji. Był najwybitniejszym kompozytorem polskim i twórcą o światowej sławie. Nigdy nie został

prezesem ZKP, wolał pozycje skromniejsze: od 1973 roku aż do śmierci piastował funkcję wiceprezesa, bądź nawet skromnego członka Zarządu. Dla wszystkich był jednak najważniejszy. Dwukrotnie otrzymał Nagrodę ZKP – w roku 1959 i 1973, a w 1971 uhonorowano go największą związkową godnością – członkostwem honorowym ZKP.

Koncert na orkiestrę powstał na nieoficjalne zamówienie Witolda Rowickiego, który chciał, by Lutosławski skomponował utwór dla powstającej wówczas orkiestry Filharmonii Warszawskiej. Praca nad *Koncertem* trwała od 1950 do 1954 roku. Inspiracją twórczą dla Lutosławskiego był *Koncert na orkiestrę* Béli Bartóka. W ogólnych założeniach kompozytor nawiązał do niego, stworzył jednak utwór o indywidualnym charakterze. Lutosławski wykorzystał materiał muzyczny polskiego folkloru, jednak ludowe melodie poddał daleko idącym modyfikacjom i przetworzeniom. Siegnął po pieśni ludowe zamieszczone w pięciu tomach zbioru *Mazowsze* Oskara Kolberga. Melodie pochodzące z tego regionu pojawiają się w całym *Konercie* i stanowią podstawę wszystkich głównych tematów i motywów.

Koncert na orkiestrę Witolda Lutosławskiego składa się z trzech części o tytułach: *Intrada*, *Capriccio notturno e arioso* oraz *Passacaglia, toccata e corale*. Zgodnie z nazwą i tradycją XVII-wieku *Intrada* jest uroczystym wstępem. Pojawiają się w niej przetworzone melodie pieśni ludowych *a cyje to kuniki* (melodia pochodząca z okolic Czerska) i *A gdzie mnie odjeżdżas, Walusieńku, panie?* Również w drugiej części – *Capriccio notturno e arioso*, utrzymanej w formie scherza, po nokturnowym wstępie kompozytor wprowadza kontrastujący z nim epizod oparty na synkopowanej ludowej melodii, po którym znów powraca subtelna muzyka z początku *Capriccia*. Finał *Koncertu*, będący najdłuższą częścią utworu, jest jego punktem kulminacyjnym. Poszczególne ogniwa finału nawiązują do form typowych dla epoki baroku: *passacalii*, *toccaty* i *chorału*. W rozbudowanej *passacalii* specyficzny efekt dramaturgiczny został osiągnięty poprzez narastanie w kolejnych wariacjach wolumenu dźwiękowego od *pianissimo* do *fortissimo*. Temat *toccaty*, zaczerpnięty z melodii ludowej *a cy mi to dziwna zona*, odznacza się motoryką i charakterem pełnym dramatyzmu. Ostatnie ogniwo – *chorał* wprowadza uproszczenie faktury poprzez stosowanie jednorodnych rytmicznie akordów. Również w tym ogniwie kompozytor wprowadza fragmenty melodii ludowej wplatając je pomiędzy frazy *chorału*. W rozbudowanym zakończeniu *Koncertu* pojawiają się fragmenty będące przetworzeniem materiału muzycznego z poprzednich części utworu, co wpływa na wyjątkową integralność dzieła. Wrażenie jedności potęguje wprowadzenie w kodzie utworu motywów z *Intrady*.

Kompozytor pisał o utworze: „Materiał folklorystyczny i wszystkie wynikające z niego konsekwencje [...] znalazły w *Konercie na orkiestrę* swe zastosowanie. Folklor był tu jednak tylko surowcem, służącym do budowy dużej, kilkuczęściowej formy muzycznej, nie wywodzącej się bynajmniej ani z pieśni, ani z tańca ludowego. W ten trochę niespodziewany dla mnie samego sposób, jako częściowy rezultat mej epizodycznej przecież symbiozy z folklorem, powstał utwór, którego nie mógłbym nie zaliczyć do najważniejszych w moim kompozytorskim dorobku, a mianowicie *Koncert na orkiestrę*.” Mimo, iż kompozytor zmienił później zdanie określając *Koncert* jako swój marginesowy utwór, nadal jest on uznawany za najwybitniejsze dzieło Lutosławskiego sprzed *Muzyki żałobnej*. Czy *Koncert* powstałby w innej epoce, bez czasu socrealizmu w polskiej muzyce? Na pewno dzieło Lutosławskiego jest swoistym alibi dla tego czasu, bo kompozytor respektując polityczne wymagania wyszedł jednocześnie poza nie, tworząc muzyczne arcydzieło.

Prawykonanie *Koncertu na orkiestrę* odbyło się w Warszawie 26 listopada 1954 roku w sali Roma. Orkiestrę Filharmonii Narodowej (noszącej wówczas nazwę Wielkiej Orkiestry Symfonicznej Filharmonii Warszawskiej) poprowadził Witold Rowicki, któremu utwór został dedykowany. Rok później *Koncert* znalazł się w programie otwarcia odbudowanego gmachu Filharmonii przy ulicy Sienkiewicza. Wykonanie dzieła spotkało się z entuzjastycznym przyjęciem. To właśnie ten utwór, uhonorowany nagrodami państwowymi w 1955 roku, zapewnił Lutosławskiemu pozycję najwybitniejszego wówczas kompozytora w Polsce. Podczas I Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Współczesnej „Warszawska Jesień” w 1956 roku utwór został wykonany przez Wiedeńskich Symfoników pod dyktando Michaela Gielena. *Koncert* wzbudził ogromne zainteresowanie nie tylko publiczności i krytyki, ale także dyrygentów, którzy chętnie włączali dzieło do swojego repertuaru. Wśród nich byli Jan Krenz, Jerzy Semkow, Stanisław Skrowaczewski, (który dyrygował dziełem podczas pierwszego wykonania w Ameryce), jak również Seiji Ozawa czy Georg Solti. *Koncert na orkiestrę* należy do dziś do najczęściej wykonywanych dzieł Witolda Lutosławskiego.

Mieczysław Kominek

Rafał BARTMIŃSKI – polski tenor, absolwent wydziału wokalnokatorskiego Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego w Katowicach w klasie prof. Eugeniusza Sasiadka.

Laureat III miejsca na XI Konkursie Wokalnym im. Ady Sari w Nowym Sączu. W 2007 roku zdobył drugie miejsce i II nagród pozaregulaminowych podczas VI Międzynarodowego Konkursu Wokalnego im. Stanisława Moniuszki w Warszawie.

Już w trakcie studiów rozpoczął intensywną działalność koncertową. Na scenie operowej zadebiutował partią Leńskiego w *Eugeniuszu Onieginie* Piotra Czajkowskiego w reżyserii Macieja Prusa (Teatr Wielki-Opera Narodowa w Warszawie, 2001). Od tego czasu stale współpracuje z Teatrem Wielkim-Operą Narodową wykonując główne partie tenorowe w wielu przedstawieniach operowych.

Wyróżnił się też szczególnie w takich rolach jak: Nemorino w *L'elisire d'amor* Gaetano Donizettiego (Opera Wrocławska), Don Ottavio w *Don Giovannim* Wolfganga Amadeusa Mozarta (Opera Wrocławska, Opera Krakowska), Alfredo w *Traviata* Giuseppe Verdiego (Opera Podlaska, Latvian National Opera w Rydze), Rudolfo w *La boheme* Giacomo Pucciniego, Don José w *Carmen* Georges Bizeta (Opera Podlaska) i wielu innych.

Artysta prowadzi również bardzo bogatą działalność koncertową. Jest czołowym wykonawcą partii tenorowych w oratoriach Krzysztofa Pendereckiego: *Te Deum*, *Kosmogonii*, *Credo*, *VII Bram Jerozolimy*, *Polskim Requiem*. Wystąpił w *Credo* pod batutą Valerego Giergiewa na Jubileuszowej Gali 80-tych urodzin kompozytora.

Artysta stale współpracuje z większością najważniejszych orkiestr i filharmonii, m.in. z Filharmonią Narodową, Narodową Orkiestrą Symfoniczną Polskiego Radia (NOSPR), Sinfonią Varsovią, Polską Orkiestrą Radiową. Współpracuje ze znakomitymi dyrygentami takimi, jak Gabriel Chmura, Teodor Currentzis, Miguel Gomez-Martinez, Tomasz Hanus, Mariss Jansons, Jacek Kasprzyk, Hannu Lintu, Marc Minkowski, Tadeusz Wojciechowski, Krzysztof Penderecki, Andrzej Straszynski, Antoni Wit, Tadeusz Wojciechowski oraz Alberto Zedda, a także z reżyserami takimi, jak David Alden, Dmitri Tcherniakov, Mariusz Treliński, Jakob Messer, Michał Znaniecki, Krzysztof Warlikowski, Tomasz Konina, Andrzej Domalik, Krzysztof Zanussi, Krystyna Janda.

Dokonał wielu nagrań płytowych z utworami Krzysztofa Pendereckiego, Mieczysława Weinberga, Stanisława Moniuszki, Aleksandra Tansmana, czy Witolda Lutosławskiego.

Występuje również jako aktor dramatyczny w Teatrze Telewizji w *Sesji Castingowej* w reżyserii Krzysztofa Zanussiego oraz w spektaklu Andrzeja Domalika *Maria Callas – master class* u boku Krystyny Jandy.

Został uhonorowany „Małym Berłem” Fundacji Kultury Polskiej przez Marię Fołtyn jako propagator muzyki Stanisława Moniuszki.

ORKIESTRA FILHARMONII NARODOWEJ

Pierwszy koncert w wykonaniu Filharmonii Warszawskiej odbył się 5 listopada 1901 roku w nowo wybudowanym gmachu. Orkiestrą dyrygował współzałożyciel Filharmonii, jej pierwszy dyrektor muzyczny i dyrygent Emil Młynarski, a jako solista wystąpił Ignacy Jan Paderewski.

Filharmonia Warszawska w krótkim czasie osiągnęła wysoki poziom, przyciągając wybitnych artystów z całego świata. Już przed I wojną światową i w okresie międzywojennym stała się głównym ośrodkiem życia muzycznego w Polsce oraz jedną z ważniejszych instytucji muzycznych w Europie. Wystąpili tutaj niemal wszyscy słynni dyrygenci i soliści tamtych czasów, m.in. Claudio Arrau, Edvard Grieg, Arthur Honegger, Vladimir Horowitz, Bronisław Huberman, Wilhelm Kempff, Otto Klemperer, Siergiej

Prokofiew, Siergiej Rachmaninow, Maurice Ravel, Artur Rodziński, Artur Rubinstein, Pablo Sarasate i Richard Strauss.

W pierwszych latach po II wojnie światowej koncerty Orkiestry odbywały się w teatrach i halach sportowych. 21 lutego 1955 roku nastąpiło otwarcie nowego gmachu Filharmonii przy ul. Jasnej, wzniesionego w miejscu jej wcześniejszej siedziby zniszczonej w trakcie nalotów niemieckich. W tym dniu Filharmonia Warszawska otrzymała miano Filharmonii Narodowej.

Pod kierownictwem Witolda Rowickiego Orkiestra odzyskała swój prestiż wiodącego zespołu symfonicznego w Polsce. W latach 1955–1958 funkcję dyrektora artystycznego sprawował Bohdan Wodiczko, by przekazać ją ponownie Rowickiemu. W 1977 roku stanowisko to objął Kazimierz Kord, a od 2002 do 2013 roku funkcję dyrektora naczelnego i artystycznego Filharmonii Narodowej pełnił Antoni Wit. Od sezonu 2013/2014 stanowisko dyrektora artystycznego piastował Jacek Kasprzyk, a z początkiem sezonu 2019/2020 funkcję tę objął Andrzej Boreyko. W sezonie 2024/2025 dyrektorem artystycznym Filharmonii Narodowej został Krzysztof Urbański.

Dziś Orkiestra Filharmonii Narodowej cieszy się uznaniem na całym świecie. Odebrała niemal sto pięćdziesiąt tournée na pięciu kontynentach, występowała w najważniejszych salach koncertowych świata, uczestniczyła w wielu prestiżowych międzynarodowych festiwalach. Regularnie towarzyszy finalistom Międzynarodowego Konkursu Pianistycznego im. Fryderyka Chopina, bierze udział w Festiwalu Muzyki Współczesnej „Warszawska Jesień”, Międzynarodowym Festiwalu „Chopin i jego Europa” czy Wielkanocnym Festiwalu Ludwiga van Beethovena. Nagrywa dla Polskiego Radia i Telewizji, polskich i zagranicznych firm płytowych oraz na potrzeby filmu, a jej dokonania były wielokrotnie nagradzane prestiżowymi nagrodami fonograficznymi (m.in. Grammy 2013).

CHÓR FILHARMONII NARODOWEJ rozpoczął profesjonalną działalność artystyczną w 1953 roku pod kierunkiem Zbigniewa Soi. Kolejnymi kierownikami Chóru byli: Roman Kuklewicz (1955–1971), Józef Bok (1971–1974), Antoni Szaliński (1974–1978) i Henryk Wojnarowski (1978–2016). Od 2017 roku dyrektorem Chóru jest Bartosz Michałowski. Zespół koncertował w najważniejszych ośrodkach muzycznych Europy, współpracując z wybitnymi orkiestrami, m.in. Berliner Philharmoniker. Ważnymi wydarzeniami w historii Chóru były udział w spektaklach operowych w mediolańskiej La Scali, weneckim Teatro La Fenice i teatrach operowych w Pesaro, Palermo i Paryżu. Chór trzykrotnie brał udział w uroczystych koncertach organizowanych dla Jana Pawła II w Watykanie. Zespołem dyrygowali wybitni polscy i zagraniczni mistrzowie batuty, m.in. Gary Bertini, Andrzej Boreyko, Sergiu Comissiona, Henryk Czyż, Jacek Kasprzyk, Kazimierz Kord, Jan Krenz, Witold Lutosławski, Lorin Maazel, Jerzy Maksymiuk, Kurt Masur, Zubin Mehta, Seiji Ozawa, Krzysztof Penderecki, sir Simon Rattle, Witold Rowicki, Jerzy Semkow, Giuseppe Sinopoli, Stanisław Skrowaczewski, Leopold Stokowski, Igor Strawiński, Stanisław Wiśłocki, Antoni Wit, Bohdan Wodiczko.

Ogromny repertuar Chóru Filharmonii Narodowej obejmuje kilkaset dzieł oratoryjnych i utworów a cappella różnych epok – od średniowiecza do współczesności. Szczególne miejsce zajmuje w nim muzyka polska, a zwłaszcza twórczość Krzysztofa Pendereckiego. Zespół wykonuje wszystkie jego dzieła oratoryjne i a cappella. Wydana w 2016 roku pierwsza płyta z cyklu *Penderecki conducts Penderecki* uhonorowana została najbardziej prestiżową nagrodą światowego przemysłu fonograficznego – Grammy 2017. Sześć wcześniejszych nagrań uzyskało nominacje do tej nagrody (pięć płyt z dziełami Pendereckiego, jedna z utworami Karola Szymanowskiego). Nagrania kompletu mszy Moniuszki nagrodzone zostały

Fryderykiem oraz Złotym Orfeuszem – Arturo Toscanini francuskiej Académie du Disque Lyrique. Zespół zdobył także nagrodę Fryderyk za swoje dokonania fonograficzne w latach 2011, 2018 i 2020, a ostatni album Chóru, zatytułowany *Paweł Łukaszewski. The Adoration*, który ukazał się w 2024 roku, otrzymał nominację do tej nagrody.

Antoni WIT, dyrygent honorowy Filharmonii Krakowskiej. W latach 2013–2018 dyrektor artystyczny Orquesta Sinfónica de Navarra w Pampelunie. Wcześniej kierował zespołami Filharmonii Pomorskiej w Bydgoszczy (1974–1977), Orkiestry i Chóru Polskiego Radia i Telewizji w Krakowie (1977–1983), Narodowej Orkiestry Symfonicznej Polskiego Radia w Katowicach (1983–2000) i Orquesta Filarmónica de Gran Canaria (1987–1992). W latach 2002–2013 sprawował funkcję dyrektora naczelnego i artystycznego Filharmonii Narodowej w Warszawie.

Studiował dyrygenturę u Henryka Czyży i kompozycję u Krzysztofa Pendereckiego w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Krakowie, ukończył również studia prawnicze na Uniwersytecie Jagiellońskim. Działalność zawodową rozpoczął jako asystent Witolda Rowickiego w Filharmonii Narodowej w Warszawie. Po otrzymaniu II nagrody w Międzynarodowym Konkursie Dyrygenckim im. Herberta von Karajana w Berlinie w 1971 roku został asystentem patrona konkursu.

Występował niemal we wszystkich ośrodkach muzycznych Europy, Azji, Australii i obu Ameryk. W ostatnich sezonach poprowadził, m.in. Orchestra del Teatro alla Scala, BBC Symphony Orchestra, Orkiestrę Filharmonii Petersburskiej, Cleveland Orchestra, Yomiuri Nippon Symphony Orchestra, Tokyo Metropolitan Symphony Orchestra, Budapest Festival Orchestra, Orquesta Nacional de España, Berner Symphonieorchester, China Philharmonic Orchestra, Shanghai Symphony Orchestra, Colorado Symphony, New Zealand Symphony Orchestra, Orquesta Filarmónica de Buenos Aires (Teatro Colón), Berliner Philharmoniker, Staatskapelle Dresden, Royal Philharmonic Orchestra (m.in. na festiwalu w Montreux), orkiestry w Lyonie, Liège, Brukseli, São Paulo, Bilbao, Barcelonie i Sewilli.

Dorobek fonograficzny artysty zawiera ponad 200 płyt, które otrzymały liczne nagrody (m.in. Grammy Award 2013 oraz sześć innych nominacji do tej nagrody, Diapason d'Or i Grand Prix de la Nouvelle Académie du Disque, Cannes Classical Award, Choc du Monde de la Musique, cztery Fryderyki). Znajdują się na nich dzieła najwybitniejszych polskich kompozytorów, a także utwory literatury światowej – m.in. przyjęte przez krytyków z wielkim uznaniem interpretacje dzieł Bedřicha Smetany, Antonína Dvořáka, Roberta Schumanna, Johannesa Brahmsa, Gustava Mahlera i Richarda Straussa. Dyrygent należy do nielicznego grona artystów, których płyty sprzedano w łącznym nakładzie niemal sześciu milionów egzemplarzy.

Antoni Wit prowadził także działalność pedagogiczną na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie, ma tytuł profesora. Do jego wychowanków należą m.in. Krzysztof Urbański, Michał Dworzyński, Rafał Janiak, Maja Metelska i Dawid Runtz, a wśród jego doktorantów są także Łukasz Borowicz, Jakub Chrenowicz i Wojciech Rodek. Jest profesorem honorowym UMFC oraz Keimyung University (Korea Południowa). We wrześniu 2025 roku otrzymał tytuł doktora honoris causa UMFC w Warszawie.

15

LISTOPADA

2025

sobota

godz. 10.00 – 13.30

Uniwersytet Muzyczny
Fryderyka Chopina
Audytoryum

im. Karola Szymanowskiego
i Sala Senatu

im. Ignacego Jana Paderewskiego
ul. Okólnik 2

54. Konferencja Muzykologiczna ZKP
„Muzyka, pamięć, historia”

80

LAT

PWM

EDITION

POLSKA MUZYKA W NAJLEPSZYM WYDANIU

CHYRZYŃSKI

HENDRICH

KNAPIK

KNITTEL

KORNOWICZ

KRAUZE

KULENTY

KUPCZAK

MALINOWSKI

NOWAK

PSTROKOŃSKA-NAWRATIL

PTASZYŃSKA

SIKORA

STAŃCZYK

SZMYTKA

WIELECKI

WNUK-NAZAROWA

WOŁEK

ZIELIŃSKA

ZIELIŃSKI

ZUBEL

WIĘCEJ:

WWW.PWM.COM.PL

Koncepcja artystyczna

Mieczysław Kominek

Kierownictwo organizacyjne

Marta Skotnicka-Karska

Realizacja finansowa

Małgorzata Pliwka

Monika Weiss

Mateusz Felisiak

Redakcja książki

Dorota Chotyńska

Projekty graficzne

Anna Grygowska-Tomczak

Promocja festiwalu w internecie

Wiktoria Antonczyk

Mateusz Ryczek

Ignacy Zalewski

Teksty zamieszczone w książce zostały przygotowane na podstawie materiałów przesłanych przez prezesów Oddziałów, kompozytorów, wykonawców oraz innych dostępnych źródeł.

Związek Kompozytorów Polskich
Prezes Beata Boleśawska-Lewandowska

Rynek Starego Miasta 27, 00-272 Warszawa
tel. 22 831-17-41; 883 333 623
e-mail: zkp@zkip.org.pl;
www.zkip.org.pl

Zadanie jest współorganizowane przez Narodowy Instytut Muzyki i Tańca, współfinansowane ze środków Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Miasta Stołecznego Warszawy i Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Współorganizatorem wydarzenia jest Program 2 Polskiego Radia.

Partnerzy:

Stowarzyszenie Autorów ZAiKS, Filharmonia Narodowa, Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina, Polskie Wydawnictwo Muzyczne.

Patronat medialny:

Program 2 Polskiego Radia, Wydawnictwo Presto, Waw4Free, wolnasobota.pl, „NaM!” naszemiasto.pl.

Współpraca redakcyjna:

Polskie Centrum Informacji Muzycznej POLMIC.

Mopierają nas:

Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

Narodowy
Instytut
Muzyki
i Tańca

WARSZAWA

dwójka
POLSKIE RADIO

Ministerstwo Nauki
i Szkolnictwa Wyższego

Dołżona
Nauka II

Partnerzy:

zaiks
stowarzyszenie autorów

Filharmonia
Narodowa

UMFC

Uniwersytet Fryderyka
Chopina

80
LAT

PWM
EDITION

Patronat medialny:

PORTAL

PRESTO

Presto

waw4free

wolnasobota.pl
i Masz to 100% w swojej kieszeni

naM! naszemiasto.pl

dwójka
POLSKIE RADIO

Współpraca redakcyjna:

polmic.pl